

POHJOIS-KARJALAN
MAAKUNTAKIRJASTO

KORPOTURKI

1/00

40
vuotta

**BROMAN
Group**

**Sinun on meidän mielestämme turvallista tietää,
että autosi jokaisen osan tilalle voit hankkia
alkuperäistä vastaavan uuden edullisen varaosan.
Mikään autosi osa ei ole ikuinen.**

- LIIKKEET PALVELUKSESSASI

		Puhelin	Fax
Helsingissä	VARAOSAMAAILMA	(09) 777 4262	(09) 777 4274
Joensuussa	PIELISENSUUN AUTO	(013) 254 4144	(013) 254 4191
	VARAOSANURKKA	(013) 254 4177	(013) 254 4171
Inkeröisissä	VARAOSAMAAILMA	(05) 317 1192	(05) 363 4339
Kajaanissa	KAJAANIN VARAOSA	(08) 618 0180	(08) 612 1480
Kotkassa	KOTKAN VARAOSA	(05) 606 877	(05) 260 6895
Kouvola	KOUVOLAN VARAOSA	(05) 311 6449	(05) 375 3162
Kuopiossa	PUIJON VARAOSA	(017) 261 4124	(017) 262 4220
Lappeenrannassa	LAPPEENRANNAN VARAOSA	(05) 453 1321	(05) 415 3248
Mikkelissä	VARAOSAMAAILMA	(015) 367 530	(015) 366 582
Tampereella	VARAOSAMAAILMA	(03) 254 5737	(03) 254 5739

-lehden juuret juontavat aina päivämäärään 2.4.1960, jolloin Karjalan Jääkäripataljoonan reservinallupseerikurssi n:o 39 oppilaskunta julkaisi oman kurssijulkaisun Vipinä-lehden nimellä. Aiemmin ilmestyneet kurssijulkaisut olivat lähinnä monistenippuja. Kurssi n:o 40 julkaisi oman kurssijulkaisunsa Korpisoturi -nimellä, jolla nimellä se ilmestyi aina vuoteen 1967. Vuosina 1967-1990 lehti ilmestyi Karjalan Jääkäri -nimellä. Vuodesta 1991 alkaen lehti on ilmestynyt nimellä Korpisoturi.

KANNEN KUVAT
ylliluutnantti
Heikki Rosenius
GRAAFINEN TOTEUTUS
Ad Wind/Merja Arppi

PÄÄTOIMITTAJA
everstiluutnantti
Kari Jylhä
Puh. 013 181 3205
Fax 013 181 3208
GSM 040 756 6896

TOIMITUSSIHTEERI
ylliluutnantti
Heikki Rosenius
Puh 013 181 3221
GSM 040 574 4043

TALOUDENHOITAJA
Jari Nousiainen
Puh. 013 181 3242

Tilaukset, peruutukset ja
osoitteenmuutokset
toimitettava perille kirjallisena
osoitteeseen:
Pohjois-Karjalan Prikaati
Korpisoturi-lehti
PL 5, 80791 KONTIORANTA

PRIKAATIN JA KILLAN
NETTISIVU OSOITTEELLA:
www.mil.fi/pkarpr

ULKOSU/TRAITTO:
Ad Wind/Merja Arppi
Puh. 013 228 053
GSM 040 7242 067

PAINOPIIKKA:
KM Painotalo, Joensuu

Painos 2 500 kpl

Ilmestyminen
kaksi kertaa vuodessa:
kesäkuussa ja joulukuussa

TILAUKSET:
Puh. 013 181 3242
Irttonumero 40 mk
Vuositilaus 80 mk
ISSN 0789-1474

POHJOIS-KARJALAN PRIKAATIN JA
POHJOIS-KARJALAN PRIKAATIN
KILTA RY:N LEHTI

Osoite: KORPISOTURI, PL 5, 80791 KONTIORANTA

SISÄLTÖ

SIVU

Pääkirjoitus 5

Komentajan kynästä 7

Kenraalit tiukoilla 8-9

Vieraskynä 10-11

Prikaatissa tapahtuu 14-21

Korven kätköistä 22-37

Kiltapalsta 38-45

Kummikunta/Juankoski 46-47

Urheilu- ja tulospalsta 48-55

Sotilaskotipalsta 56-57

Varusmiespalsta 58-59

Sosiaalikirjatorin palsta 60

AUK:n kurssijulkaisu 61-79

Myös Teidän tukenanne

KARJALAISEN KULTTUURIN
EDISTÄMISSÄÄTIÖ

puh. 122 155

Kalevala Koru

ROHKEA
PERINTEINEN
AITO

Prisman Kultra

Kauppakeskus Prisma, Joensuu, Puh. 127 820

Palvelemme
ma-pe 10-19, la 10-16

MEILTÄ SAAT
BONUSTA

KORPISOTURI

Pohjois-Karjalan Prikaatin esikuntapäällikkö everstiluutnantti Kari Jylhä

Useasti joutuu miettimään suomalaisen sotilaan perustuntomerkkejä. Varsinkin joutuessaan perustelevaan miksi, kun joku on iltalomalla kulkenut napit auki ja paljain päin, on marssittu huonosti tai muuten rettelöity. Ilmiöitä vastaan on taisteltu ja tullaan taistelevaan, vaikka monesti tuntee taistelevansa tuulimyllyjä vastaan. Mistä suomalaisen sotilaan malli on tullut, onko asialle tehtävissä mitään? Palvelukseen astuvalla varusmiehellä on selvästi sotilaan malli, jota on vaikea muuttaa. Nykyiset varusmiehet ovat perineet sen tietysti isiltään, sediltään ja kavereiltaan. Yhtenä suomalaisen sotilaan perusmäärittäjänä on pidettävä Väinö Linnaa Tunte mattomassa sotilaassaan. On kuitenkin muistettava, että ei Linnakaan luonut suomalaisen sotilaan mallia vaan ainoastaan kirjasi muistiin suomalaisen sotilaan vuosisatojen kuluessa muovautuneet perusominaisuudet.

Yleensä keskusteluun nousevien kielteisten ominaisuuksien taakse kätkeytyvät suomalaisen sotilaan hyvät ominaisuudet: tahto vastata yhteisesti maanpuolustuksesta ja halu suorittaa annetut raskaatkin tehtävät reippaalla mielellä. Hyvien suoritusten vastapainona suomalainen sotilas haluaa osoittaa itsenäisyytensä ja riippumattomuuttaan suhtautumalla välinpitämättömästi tiettyihin muodollisiin seikkoihin. Niin kauan kuin näin on, on oikea henki-

sellä tuulimyllyjä vastaan taistelulla tärkeä osuus silmän pilkkeen luonnissa.

Muutama viikko sitten mietimme pitkään, ryhdymmekö lainkaan yhteen tuulimyllylajeistamme: ohimarssiin. Komentajien vaihdon yhteydessä tyhjensimme kuitenkin harjakomerot ja toimme koko prikaatin tukijoidemme ihasteltavaksi. Jokainen varusmies vastasi osaltaan ohimarssin onnistumisesta, ja jopa suurin epäilijä oli tyytyväinen tulokseen. Ei suomalaista joukko-osastoa eikä sotilasta mitata jalkaterän asennosta vaan silmän pilkkeestä.

Pohjois-Karjalan Prikaati on käynnistänyt juhluvuotensa viettämisen. Tänä vuonna tulee kuluneeksi kolme sataa vuotta perinteisiimme liittyvästä Narvan taistelusta, kuusikymmentä vuotta Kontiolahden varuskunnan perustamisesta ja kymmenen vuotta prikaatin perustamisesta. Lehtemme kannalta tärkeintä on kuitenkin, että lehteä on eri muodoissaan toimitettu neljäkymmentä vuotta. Juhlavuoden kunniaksi lehti on kokemassa muutoksia. Lehtemme on saanut juhlanan ulkomuo-

tonsa jo vuosikymmeniä Pohjois-Karjalan Kirjapaino Oy/PunaMustan osavista käsistä. Juhlavuoden kunniaksi kokonaan nelivärinen lehti painetaan KM-Yhtymä Oy/KM Painotalossa. Painotalon vaihdos ei johdu tyytymättömyydestä PunaMustan toimintaan vaan halustamme kokeilla uutta. Lehtemme monivuotinen toimitussihteeriksi Heikki Rosenius on innostunut lehden taitosta ja siihen liittyvästä kuvan käsittelystä ja on yhdessä graafikko Merja Arpin kanssa saattanut lehden painokuntoon.

Painotalon muutoksesta huolimatta sisältö säilynee entisen kaltaisena. Prikaatin ja Killan henkilöstö pääsee jatkossakin kilvoittelemaan lehden palstoilla kirjallisen esityksen jalossa taidossa. Juhlavuoden tapahtumista kevään lehdessä keskitytään lehtemme ja varuskuntamme historiaan ja syksyllä prikaatin perinteisiin.

Mieltäni on monta kertaa askarruttanut kysymys varuskuntamme historiasta ja siitä, mitä Joensuun alueella todella tapahtui keuhällä 1940. Vastaus löytyi selatessani aikaisempia Korpisotureita, jolloin törmäsin Pertti Elsisen artikkeliin varuskuntamme alkuvaiheista. Artikkelin oli osa Pertti Elsisen kirjoittamaa kirjaa "Kontiolahden varuskunnan historia 1940 - 1976". Koska kirjaa ei ole enää saatavissa, julkaisetaan varuskuntamme ensi kuukausiin liittyvät osuudet uudestaan tässä lehdessä.

TINKIMÄTÖNTÄ TAITOA

Perlos Oy on maailman johtavia vaativien ruiskuvalettujen tarkuusmuoviosien, ruiskuvalu-muottien, elektroniikkaliittimien ja kokoonpano-laitteiden valmistaja. Toimipaikkamme sijaitsevat Joensuussa, Kontiolahdella, Ylöjärvellä ja Nurmijärvellä sekä Englannissa, USA:ssa ja kohta Kiinassa. Asiakkaitamme ovat maailmanlaajuisesti toimivat telekommunikaatio-, elektroniikka-, auto- ja lääketieteellisyrietykset.

PERLOS

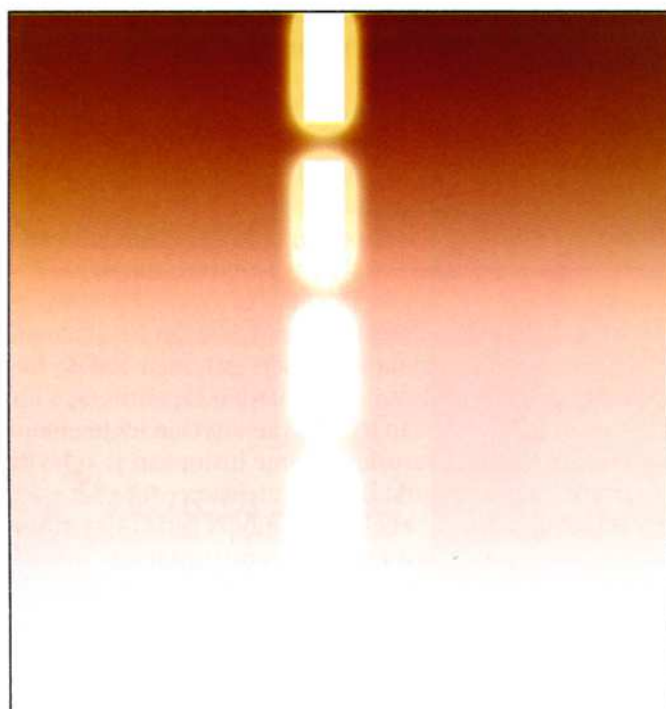
Perlos Oy, Keskushallinto, Mahlamäentie 2, PL 9, 01901 Nurmijärvi
Puh. 09 250 071, fax 09 2500 7208
www.perlos.com

Kiltaveljien oma matkatoimisto

 SUOMEN MATKATOIMISTO

Puh. 010 826 8000
Kirkkokatu 25, 80100 Joensuu

LEHTOSEN LIIKENNE OY
TEOLLISUUSKATU 6, 80100 JOENSUU 10, PUH. 013-224 493

Pohjoiskarjalainen tietoliikenteen huippuosaaja

Joensuun Puhelin Oy on maakunnallinen puhelinyhtiö. Otamme toiminnassamme huomioon kaikkien pohjoiskarjalaisten ihmisten, yritysten ja yhteisöjen tietoliikenne- ja viestintätarpeet.

JOENSUUN PUHELIN
FINNET-YHTIÖT

www.jpoy.fi

Yhtä juhlaa

Pohjois-Karjalan Prikaati viettää ystävineen ja tukijoineen koko tämän vuoden kestäviä juhlia. Perinteemme ulottuvat aina 1500-luvulle. Vuosipäivämme 20.11. pohjautuu Ruotsi-Suomen ja Venäjän joukkojen ko. päivänä vuonna 1700 käytyyn Narvan taisteluun. Tänä vuonna tuosta taistelusta tulee kuluneeksi tasan 300 vuotta, joten meillä on syytä juhlistaa toimintaamme tavanomaista näyttävämmin. Maanantaina 20.11. on juhlan aika.

Talvisodan päättymisestä tuli maaliskuun 13. päivänä kuluneeksi 60 vuotta. Perinnejoukko-osastomme Viipurin Rykmentin kouluttamat joukot JR 34, 35 ja 36 taistelivat talvisodassa Kollaalla. Nuo joukot vastasivat osaltaan talvisodan ihmeestä torjumalla miesvahvuudeltaan ja tulitueltaan ylivoimaisten neuvostojoukkojen rynnistyksen sodan loppuun saakka. KOLLAA KESTI.

Talvisodan päätyttyä välirauhaan Kollaalla taistelleet joukot siirrettiin Joensuun ympäristöön. Osa näistä joukoista ryhmitettiin Kontiorantaan. Kontiorannan varuskunta oli näin saanut alkunsa. Tähän kesällä 1940 sijoitetusta 9. Pr:sta perustettu JR 9 lähti jatkosotaan Kontiorannan - Joensuun alueelta. Käskyn "suojavalmiuteen asettumisesta" tullessa 10.6.1941.

Jatkosodan päätyttyä Kontiorannan varuskuntaan sijoitettiin Rukajärvellä taistellut JR 10., joka pian muuttui JR 3:ksi ja joukkojen kotiuttamisen myötä edelleen III/JR 3:ksi. Joukkojen supistusten edelleen jatkuessa alueen joukot nimettiin 1.1.1948 alkaen JP 5:ksi. Vuoden 1957 alusta aina 30.6.1990 saakka varuskuntaa isännöi Karjalan Jääkäripataljoona (KarJP).

Pohjois-Karjalan Prikaati (PKarPr) muodostettiin 1.7.1990 KarJP:sta ja Ylämyllylle lakkautetun Pohjois-Karjalan Patteriston (PKarPsto) tiloihin peruste-

tusta Joensuun Pataljoonasta (JoeP). Uusi prikaati asetui uudelleen nimetyin Kontiorannan - Ylämyllyn varuskunnan isännäksi.

Puolustusvoimien rakennemuutosten jatkuessa lakkautettiin JoeP ja PKarPr:n toiminnat siirrettiin Kontiorantaan 1. 7. 1997 alkaen ja varuskunnan nimi muutui samalla Kontiolahden varuskunnaksi. Näiden moninaisten vaiheiden jälkeen varuskuntamme täyttää siis 60 vuotta.

Kesän komeimpaan aikaan 1.7. prikaatimme perustamisesta tulee puolestaan kuluneeksi tasan 10 vuotta. Suomen nuorin prikaati on muotoutunut ensimmäisen kymmenvuotiskautensa aikana tehokkaaksi jalkaväen koulutuskeskukseksi. Meillä on siis hyvä syy yhteiseen keskikesän juhlaan.

Tällä hetkellä Pohjois-Karjalan Prikaatilla on tärkeät operatiiviset valmius- ja koulutustehtävät. Me koulutamme pohjoiskarjalaisista ja pohjoissavolaisista nuorista sodan ajan jääkärijoukkoja PKarJP:n kokoonpanoon. Uuden koulutusjärjestelmän myötä tehtäviä riittää tasaisesti koko vuodelle. Muutaman vuoden tauon jälkeen suuremmissa mittassa käynnistyvät kertausharjoitukset tuovat omat lisävaatimuksensa koko prikaatin henkilöstölle.

Prikaatin ammattitaitoinen, kehitys- ja uudistushakuinen henkilökunta on selviytynyt erinomaisesti kaikista menneiden vuosien lukuisista vaativista teh-

tävistään. Lisääntyvät ja uudistuvat tehtävät vaativat meiltä itseltämme kuitenkin säännöllistä koulutusmenetelmien, toimintatapojen ja henkilöstön käytön tarkastelua sekä valmiutta tarvittaviin sisäisiin toiminnallisiin uudistuksiin ja organisaation muutoksiin. Jatkuvalle toimintojemme kehittämisellä takaamme parhaiten, että olemme tulevaisuudessakin jalkaväkikoulutuksen "kärkiosaaja" tämän ja huomisen päivän mitareilla mitattuna.

Uskon, että me tämän päivän prikaatitilaiset selviydymme alkaneen vuosittain haasteista yhtä hyvin kuin aikaisemmatkin korpisotureiden kouluttajat.

Me kaikki, entiset ja nykyiset kouluttajat sekä lukuisat tukijamme ja ystävämmme, juhlimme tasavuosisatojamme ja -kymmeniämme edeltäjäsukupolvien työtä ja uhrauksia kunnioittaen.

Nauttikaamme yhdessä juhlan hetkistä kiireisen arjen keskellä.

Samalla, kun kiitän prikaatin henkilökuntaa ja tukijoitamme sekä ystäviämme niistä lukuisista kannustavista ja ystävällisistä tervehdyksistä, jotka sain yhdessä vaimoni kanssa vastaanottaa siirtyessäni prikaatin komentajan tehtäviin, toivotan kaikille lehtemme lukijoille hyvää ja ansaittua juhlavuotta 2000.

Pohjois-Karjalan
Prikaatin komentaja
eversti Asko Kohvakka

Maanpuolustuskorkeakoulun rehtori kenraalimajuri Seppo Tanskanen. Hän on palvellut Karjalan Jääkäripataljoonassa varusmiehenä 1960-61, opetusupseerina ja komppanian päällikkönä 25.10.1963-13.9.1968 sekä pataljoonaupseerina 1.1.1979-30.8.1981.

1. MIKÄ SAI TEIDÄT VALITSEMAAN SOTILASURAN?

AmmatINVALINTA on ihmisen ainutkertaisen elämän kannalta hyvin keskeinen kysymys, mitä olen kohdaltani joskus ennenkin pohtinut. Sotilasura oli minulle jotenkin itsestäänselvyys, enkä koulun jälkeen edes harkinnut muita vaihtoehtoja. Motivaatiota lisäsi aiempi partiopoi- kaharrastus ja pärjääminen varusmiespal- veluksessa mukavasti. Tuolloin pääsin en- simmäistä kertaa näkemään mm. Helsin- gin ja Perä-Pohjolan maisemat. Tuli tun- ne, että sotilasura ja -elämä tarjoavat ai- van toisenlaista vipinää, kuin mihin maa- laispoikana aikaisemmin olin tottunut. Kotonakaan ei uranvalintaa isommin kummasteltu.

2. ONKO SOTILASURAA SUKUPERINNE?

Ei todellakaan. Isäni oli maanviljelijä ja reservin alikersantti, talvisodan Kuhmon suunnan ja jatkosodan Rukajärven veteraan- ni. Melko tuoreen selvityksen mukaan su- kuhaarani on elänyt Höytiäisen pohjois- osan maisemissa satojen vuosien ajan. Ammatiltaan esi-isäni ovat olleet lähinnä maanviljelijöitä ja kauppiaita.

3. JOS ETTE OLISI SOTILAS, MIKÄ OLISI OLLUT TOIVEAMMATTINNE?

Äitini epäili jo varhain, ettei minusta "tule rehellisellä työllä itsensä elättäjää". Johto-

päätös oli, että esikoinen täytyy lähettää Polvijärven kirkonkylään oppikouluun. Ruumiillista työtähän oli maalaistaloissa tuohon aikaan rajattomasti tarjolla, ja toi- hin osallistuttiin loma-aikoina pienestä pitäen.

Nyt kun on pian 40 vuotta sotilaspalve- lusta takanapäin, on vaikeaa kuvitella muuta toiveammattia. Vuosien mittaan olen myös ollut havaitsevinani, että kaikissa töissä on omat ilonsa ja murheensa. Upseerin tehtä- vässä on kyllä ollut tavallaan sisäänraken- nettuna useita erilaisia ammatteja.

4. ENSIMMÄINEN PALVELUSPAIKKANNE JA MIELEENJÄÄNEIN MUISTO SIELTÄ?

Palveluspaikka oli Karjalan Jääkäripatal- joonan tukikomppania (krh) sekä varus- miehenä että va-vänrikkinä. Muistoja riit- täisi kirjaksi asti. Eräs kokelasaikaan sattu- va on polkupyörillä tehty valamarssi Pie- lisen ympäri ja valatilaisuudet Nurmeksessa, josta ajettiin koko kesäinen yö kotiin Kontiorantaan. Aamuyöstä joitakin tuorei- ta jääkäreitä nukahteli pyörän selässä ja herätys tuli ojaanajon muodossa.

Kadettikoulun jälkeen aloitin 3. Jääkäri- komppaniassa, josta mainittakoon yksi mieleenjäynyt tuokiokuva. Siinä silloinen komppanian vääpeli Antti Hirvonen heilut- taa sanomalehti Karjalaista meidän yöhar- joituksesta palanneiden silmien edessä. Etusivun täytti uutinen presidentti Kenne- dyn murhasta.

5. ONKO YHTEYKSIÄ SÄILYNYT VARUSMIESAIKAISEEN TUTTAVAPIIRIINNE?

Kadettikouluun lähteneiden lisäksi mi- nulle on jäänyt aliupseerikouluvaiheesta yksi tänne asti kestänyt ystävyysuhde, jonka merkeissä tavataan vuosittain. Sa- tunnaisia tapaamisia osuu myös joskus kohdalle.

6. KUN SAITTE SIIRON KONTIORANNASTA MUUALLE, JÄITTE LUONNOLLISESTI (!) KAIPAAMAAN POHJOIS- KARJALAA JA POHJOISKARJALAISIA. MAINITKAA 2-3 SEIKKAA - MIKSI?

Minä olen lähtenyt Kontiorannasta kol- me kertaa, Kadettikoulun ja Sotakorkea- koulun oppilaaksi ja Sotakorkeakoulun opettajaksi. Lähdeissäni ei ole ollut eri- tyistä dramatiikkaa siksi, että olen pitä- nyt sinne omien ja Joensuusta lähtöisin olevan vaimoni sukulaisten sekä sittem- min vapaa-ajan asunnon kautta jatku- vasti yhteyttä. Sitä, miksi kaipaam Poh- jois-Karjalaan ja viihdyn siellä, on vai- kea selittää. Kun kuulen lyhyenkin pois- saolon jälkeen omaa murrettani, tun- nen olevani kotona. Sama tunne on liik- kua muistorikkaissa lapsuus- ja nuor- uusmaisemissa ja tavata vanhoja tuttu- ja.

7. MITEN HOIDATTE KUNTOANNE?

Lenkkeilen lähinnä viikonloppuisin, hiihdän 200-300 kilometriä talvessa (Ahman hiihto pitkästä aikaa 11.3.2000), käyn laiskahkosti kuntosalilla ja uimahallissa. Kirjaan jokaisen liikuntasuoritukseni kunto-korttiin, joka tavallaan pakottaa liikkeellelähtöön.

8. HARRASTUKSENNE VIISI KÄRJESSÄ?

Harrastan pinnallisesti hyvin monia asioita, joista ehkä tärkein on kuntoliikunta eri muodoissaan. Luen mielelläni, viihdyn mökkipuuhissa ja ukin roolissa, kesällä kalastelen kotitarpeiksi. Valokuvaillut olen vuodesta 1954, kulttuurikin kiinnostaa. Myös vapaaehtoisessa maanpuolustustyössä olen ollut mukana.

9. MIHIN KILTAAN/KILTOIHIN KUULUTTE?

PKarPr:n ja SavPr:n kiltoihin sekä tavoitteiltaan samankaltaisiin Lapin sotilasläänin ja Maanpuolustuskorkeakoulun perinneyhdistyksiin.

10. MIELEENPAINUVIN PALVELUSPAIKKA/TEHTÄVÄ VIRKAURALLANNE?

Tähän ikään palveluspaikkoja on kertynyt kymmenkunta ja tehtäviä puolentoistakymmentä. Kaikki tehtäväni ovat olleet kotimaassa ja lähes koko 1990-luku komentaja-aikaa, mikä on ollut toisaalta monipuolista ja sopivan vastuullista ja toisaalta itsenäistä. Jälkikäteen ajatellen kaikissa tehtävissä on ollut omat haasteensa, ja monissa niistä olisin viihtynyt pitempäänkin.

Mieleenpainuvini oli kyllä erilaisuudessaan eduskunnan puolustusasiainvaliokunnan sihteerin tehtävä, jota hoidin puolustusministeriön everstinä 1988-89. Viikoittaiset kokoukset ja muut tapahtumat eduskuntatalossa opettivat paljon poliittisesta päätöksenteosta.

11. VIRKAURANNE MIELEENPAINUVIN TAPAHTUMA TAI SATTUMA?

Itävallan delegaation yhteysupseerin tehtävä ETYK-kokouksessa Helsingissä heinäelokuun taitteessa 1975 oli ainutlaatuinen kokemus, jossa nuorena majurina sai moneen kertaan nähdä lähietäisyydeltä kaikki tuon ajan valtiomiehet. Mukanahan oli

35 päämiestä, kuten esimerkiksi Brezhnev, Ford, Palme, Schmidt, D'Estaing, Wilson, Ceausescu, Honecker, Tito, Makarios....

Toisena yhden päivän tapahtumana pitää mainita lippuosaston johtajuus presidentti Urho Kekkosen hautajaisissa ja marssi saattueen keulassa Tuomiokirkolta Hietaniemeen. Marsseireitin varrella väkijoukot seurasivat hiljaisina tapahtumaa.

12. PARAS SOTILASKASKUNNE, JONKA OLETTE KUULLUT TAI KOKENUT?

Sotilaan arkipäivään liittyy usein pieniä huvittavia sattumuksia, joista parhaat jäävät tarinoina elämään. Monet näistä eivät sisältönsä puolesta sovi näin tasokkaaseen lehteen eikä toisaalta paperille pantuna tarina naurata edes kirjottajaansa. Kirjataan nyt silti tähän pieni opettavainen tapaus muutaman vuoden takaa raketinheitinpat-terin kertausharjoituksesta Rovajärveltä. Tarina muistuttaa mukavalla tavalla erilaisista näkökulmista.

Harjoitusta tarkastaessani jututin hämartyvässä talvi-illassa muuatta raketinheitinajoneuvon kuljettajaa, joka vastaili lyhyesti ja teki samalla autonsa huoltohommia. Kävi ilmi, että nuorimies oli kotoisin Rovaniemeltä ja ammatiltaan telemyyjä. Kun menossa oli jo kolmas harjoituspäivä, kysäisin ikään kuin yhteenvetomielessä, miten hänen kohdallaan harjoitus on kokonaisuutena mennyt. Vasta tästä kysymyksestä mies innostui ensimmäisen kerran silminn ähden ja vastasi: "Erittäin hyvin, olen tähän mennessä myynyt kavereille jo neljä kännykkää."

Puolenkymmentä vuotta sitten kännykkä oli huomattavasti nykyistä arvokkaampi.

13. SIVIILIPALVELUKSEN VAIKUTUS PUOLUSTUSKYKYMMME JA MAANPUOLUSTUSTAHTOON?

Toistaiseksi kai aika vähäinen. Jos siviilipalvelusaikaa lyhennetään ja palvelus saa laajan yleisen hyväksynnän, sillä voi olla ajan myötä melkoisestikin vaikutusta.

14. MITKÄ OVAT SUOMEN PUOLUSTUKSEN PAINOPISTEALUEET?

Jos kysymyksellä tarkoitetaan operatiivisia asioita, ne eivät ole julkisia. Jos puhutaan toiminnoista, niin nykyään kansainvälinen toiminta näkyy julkisuudessa ja on laajentunut paljon. Silti kokonaistoimintojen erittäin selvä painopiste on edelleen Suomen puolustamisvalmisteluissa.

15. MIKÄ MIELESTÄNNE TULISI OLLA SEURAAVA SUURI KALUSTOHANKINTA, KUN HOANETIT ON MAKSETTU?

Valmiusyhtymien varustaminen olisi kai vietävä loppuun. Jos minulla olisi diktaattorin valtuudet, panostaisin jopa hankintojen kustannuksellakin nykyistä enemmän kaikkien tasojen henkilöstön osaamiseen, jotta moderneista ja miksei vanhemmistakin kalustoista saataisiin täysi teho.

16. MITEN SUOMEN EU-JÄSENYYS ON NÄKYNYT PUOLUSTUSVOIMISSA?

Kansainvälinen kanssakäyminen ja yhteiset harjoitukset eri tasoilla ovat lisääntyneet. Esimerkiksi Maanpuolustuskorkeakouluun oli viime vuonna lähes sata ulkomaalaisvierailua, joista ilmeisesti ainakin osa johtui EU:n puheenjohtajamaata kohtaan tunnetusta mielenkiinnosta.

17. ONKO VARUSMIEHILLÄ LIIKAA LOMIA?

Tästähän varusmiesten vanhemmat meitä joskus syyttävät. Jääkaapinkin lomalaiset kuulemma aina tyhjentävät. Eiköhän silti nykytasoiset lomat ole ansaittu, jos palvelus hoidetaan täysiaikaisesti ja tehokkaana.

18. TUNTUUKO TERVEHTIMINEN PALJAASEEN PÄÄHÄN OUDOLTA?

Olen tottunut siihen hyvin.

19. LUETTEKO KORPISOTURIA SÄÄNNÖLLISESTI?

Korpisoturi oli minun kuraattoriaikanani KarJP:n AuK:n lehden nimi. Entisenä Karjalan Jääkärin päätoimittajana seuraan lehteä tarkasti ja luen minua kiinnostavat jutut.

20. EVÄSTYKSIÄ POHJOIS-KARJALAN PRAIKATILLE?

Teillä on erinomaiset edellytykset pärjätä kaikilla alueilla isommille joukko-osastoille. Toimintaan on usein löydettävissä myös lisätehoa; ei selkänahasta, vaan korvien välistä. Vain tekemällä arkipäivän työt kunnollisesti luodaan kivijalka joukko-osaston hengelle ja menestymiselle.

Lämmin tervehdys prikaatilaistellen, kiltaveljille sekä entisille aseveljille ja yhteistyökumppaneille. Hyvää kesää ja tapaamisiin Joensuun torilla.

Mitä ajatella koulutusuudistuksesta

SOTILASHENKILÖT UKKOUTUVAT TEHTÄVIINSÄ

Sotilaseläkeratkaisu heikensi 90-luvun alkupuolella puolustusvoimien ikärakennetta. Kouluttajakunta, joka muodostui nuorista upseereista ja opistouseereista, pysyi vetreänä ja tehtäviinsä kykenevänä. Käytännössä siitä piti huolta opistouseereiden lähteminen eläkkeelle keskimäärin 48,6 vuoden iässä. Sotilaseläkeratkaisun siirtymävaiheen jälkeen kaikki palvelevat 55 ikävuoteen asti.

Kuvassa 1 on havainnollistettu tapahtumaa. Puolustusvoimissa on lähi-vuosina suuri määrä iältään yli viisikymmenvuotiaita sotilaita, joille ei ole osoittaa muita kuin kouluttajan tehtäviä, jotka maastoineen ovat jo terveyssyistäkin vaativia. Ongelmaa voi jossain määrin helpottaa kouluttamalla nykyisiä opistouseereita esikuntaupseerin tehtäviin, joissa on vapaita virkoja. Se on kuitenkin vain osaratkaisu; ilman rakenteellisia muutoksia ongelma jää pysyväksi.

PÄÄLLYSTÖRESERVI HUPENEE KÄSIIN

Sodan ajan joukoissa on nyt alle 2 % sotilasammattiin koulutettuja aktiivipalveluksessa tai reservissä olevia johtajia. Määrä on niin pieni, että nykyaikaista sodankuvaa arvioitaessa se heikentää suomalaisen puolustusjärjestelmän uskottavuutta. Tiedämme itse, että uudet tekniset järjestelmät keräävät ympärilleen entistä enemmän ammattilaisia, joiden määrä reserviläisjoukoissa samalla ohenee. Sodan ajan ilmavoimien ja merivoimien piirissä tapahtunut kehityskulku antaa tästä hyvän kuvan.

Kuvassa 2 on havainnollistettu sotilaseläkeratkaisun mukanaan tuomaa

Eversti Kalle Liesinen
Pääesikunta
Koulutusosaston päällikkö

Puolustusvoimien varusmiesten koulutus uudistettiin vuosikymmenen lopussa. Nyt selvitetään palkatun henkilökunnan koulutusuudistusta. Uudistusta tutkineen työryhmän esitystä on arvosteltu, mutta vaihtoehtoisia ratkaisuja esille nousseisiin ongelmiin ei kuitenkaan ole juuri löytynyt.

sotilasammattiin koulutetun reservin päällystön vähenemistä siirtymäajan kuluessa. Määrä puolittuu vuoteen 2012 mennessä, ja jäljelle jääneetkin ovat yli 55-vuotiaita.

Kansainvälisessä keskustelussa - ja jotkut jo kotimaisessakin - yleinen asevelvollisuus nähdään menneisyyden järjestelmänä; viimeksi Itävalta luopui yleisestä asevelvollisuudesta. Yleisen asevelvollisuuden perustelu on mahdollista, jos sen ammatillinen komponentti on riittämätön.

VIRASSA OLEVAT HUPENEVAT KÄSIIN

Puolustusvoimista on aina tapahtunut vähäistä kiertoa siviilitehtäviin. Noususuhdanteessa määrä on ollut korkeampi kuin laskusuhdanteessa. Lähti- jöiden määrään voidaan vaikuttaa säätelemällä puolustusvoimien palvelus- suhteen ehtoja. Vaikeinta se on silloin, kun koko valtionhallinto menettää työntekijöitään avoimelle sektorille - niin kuin juuri nyt. Puolustusvoimien erityisenä valttina on ollut työn kutsu- musluonne ja erilaiset kunniatekijät, jotka ovat tasanneet kausivaihtelua.

Trendien mukaan tulevaisuudessa kansalaiset kokevat palvelevansa isän- maataan vaikkapa Nokian töissä vähin- tään yhtä hyvin kuin armeijan har- maissakin. Lähdöt siviilitehtäviin li- sääntyvät tulevana vuosikymmeninä. Pitkä kapea leipä kohdusta hautaan tai koulusta eläkkeelle ei tulevana vuosi- kymmeninä ole korkein tavoite.

Vuonna 1999 puolustusvoimista lähti kesken uraansa siviilitehtäviin 44 up- seeria, joista 17 oli lentäjiä. Nykyisessä koulutusjärjestelmässä syntynyt puute korjataan lisäämällä koulutuksen aloi- tuspaikkoja. Osittain aloituspaikkoja voidaan lisätä vain vähitellen, koska poistuma on suurempi kuin mahdolli-

suus aloittaa koulutus. Korjausliikkeen tulokset ovat upseereiden osalta käytävissä viiden vuoden kuluttua: Jos poistuma on yhtä suuri joka vuosi, kannamme pian kuormana 220 upseerin rakenteellista puutetta. Opistoupseereiden puute on volyymin takia vielä suurempi, vaikka korjaus kestääkin lyhyemmän ajan.

KOULUTUSJÄRJESTELMÄKIN VANHENE

Suomen yleinen koulutusjärjestelmä on ammattikorkeakoulujen myötä muuttumassa siten, että nykyiselle sotilaiden opistotasoiselle koulutukselle ei enää ole perusteita. Samalla opiskelijakunta on valmiuksiltaan sekoittunut.

Maanpuolustuskorkeakoulussa opiskelee Maanpuolustusopistossa opintomenestykseltään jälkipäässä olleita. Maanpuolustusopiston oppilaat ovat jo pitkään olleet suurin Maanpuolustuskorkeakouluun rekrytoituva ryhmä. "Antaa mennä"-kehityskulku johtaisi Puolustusvoimissakin sotilaallisen ammattikorkeakoulun perustamiseen.

Yleisen koulutusjärjestelmän sääntöjen mukaisesti ammattikorkeakoulusta voisi lukea yliopistollisissa opinnoissa hyväkseen alle 60% opintoviikoista. Opiskelijakunta toisaalta antaisi mahdollisuuden yliopistotasoiseen opiskeluun, erityisesti kun osa opiskelijoista hakeutuisi tietoisesti sotilastehtävien jälkeen yhteiskunnan muille sektoreille. Ihmisten sitominen suljetulla koulutusohjelmalla yhden työnantajan palvelukseen ei enää kuulu 2000-luvulle.

IKÄRAKENTEEN JA RESERVIN RATKAISUMALLIT

Parlamentaarisen puolustus selvityksen mukainen siirtymisen vakinaisten lisäksi määräaikaisiin sotilaisiin virkoihin on monen ongelman keskeinen ratkaisu. Se saattaa olla myös henkilöstölle tarpeellinen turvaverkko, jos Suomessa ajaututaan

Ruotsin tapaisiin puolustusvoimien henkilöstön leikkauksiin.

Moni nykyään vakinaisessa virassa olevista tuntuu pelkäävän määräaikaisiin virkoihin siirtymistä, niin kuin ne koskisivat heitä itseään. Eivät koske. Kyseessä ovat uudet työsuhteet, joista reilusti kerrotaan, että nyt on tarjolla reipasta ja hyvin palkattua ulkoilmatyötä, mutta kiikkustuolia esikunnan nurkassa ei kaikille riitä. Moni epäilee, ettei määräaikaisiin tehtäviin olisi tulijoita, jos palvelussuhteen ehdot ovat heikot. He ovat oikeassa, mutta miksi meillä sitten puolustusvoimissa pitäisi olla heikot palvelussuhteen ehdot?

Sodan ajan reservissämme on kylliksi päteviä aliupseereita. Tekninen avainhenkilöstö puolestaan on palveluksessa rauhan aikana. Reservistä puuttuu sotilasammattiin koulutettua päällystöstä. Sen vuoksi on järkevää kouluttaa reservin upseereita määräaikaisiin sotilasvirkoihin ja tukea heidän sijoittumistaan yhteiskunnan muihin tehtäviin.

HENKILÖSTÖN RIITTÄVYDEN RATKAISU

Selkein mutta yleensä unohdettu ratkaisu sotilasammattien koulutusjärjestelmäksi olisi puolustushallinnon koulutuksen siirtäminen yleisen koulutusjärjestelmän osaksi. Työttömyyskortistossa olisi eriasteisesti koulutettuja upseereita ja sotilasinsinöörejä (AMK), jotka lähettelisivät hakupapereitaan avautuviin virkoihin. Kysyntä ja tarjonta kohtaisivat luonnonmenetelmällä, ja järjestelmä toimisi varmasti - niin

kuin se toimii kaikilla muillakin ammattialoilla.

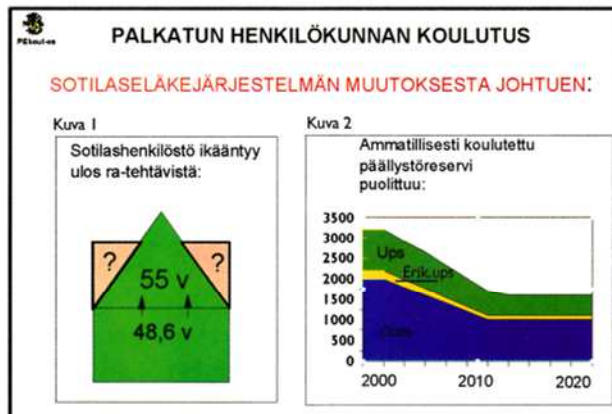
Puolustushallinnossa halutaan kuitenkin pitää kiinni yhteisten varojen optimoidusta käytöstä ja kouluttaa sotilaita vain sen verran, kuin virkoja on auki. Parannusta nykyiseen on kuitenkin helposti saatavissa portaittaisella järjestelmällä, jossa vuosittain voidaan valita ihmisiä seuraavalle koulutusasteelle poistumasta syntyneen tarpeen mukaisesti. Tämä voisi tapahtua joko puhtaan valintalautakuntajärjestelmän tai selvitetävänä olevan sekajärjestelmän avulla.

Kaikissa tapauksissa on tarkoituksenmukaista tarjota eteenpäinpyrkiville ihmisille mahdollisuus kehittää itseään. Tässä suhteessa puolustusvoimien nykyinen menettely muistuttaa ajoittain enemmän luokitus- kuin koulutusjärjestelmää. Osaamista ja tuloksia pitää painottaa nykyistä enemmän.

AJATELKAA HYVÄT IHMISET

Puolustusvoimien palkatun henkilöstön koulutusjärjestelmän uudistusta valmisteleva työ on ollut tekijöilleen varsin raskas. Prosessi koskee erityisesti palkatun sotilashenkilökunnan rakennetta ja sitä kautta koko puolustusjärjestelmää. Koulutusuudistuksen perusselvityksen pohjalta tehdyt linjaukset antavat hyvän perustan sovittaa eri näkökohtia yhteen niin, että lapsi ei mene pesuveden mukana. Kun asia on iso, jää nöyräksi toivomukseksi puolustusvoimien henkilöstölle: "Ajatelkaa hyvät ihmiset".

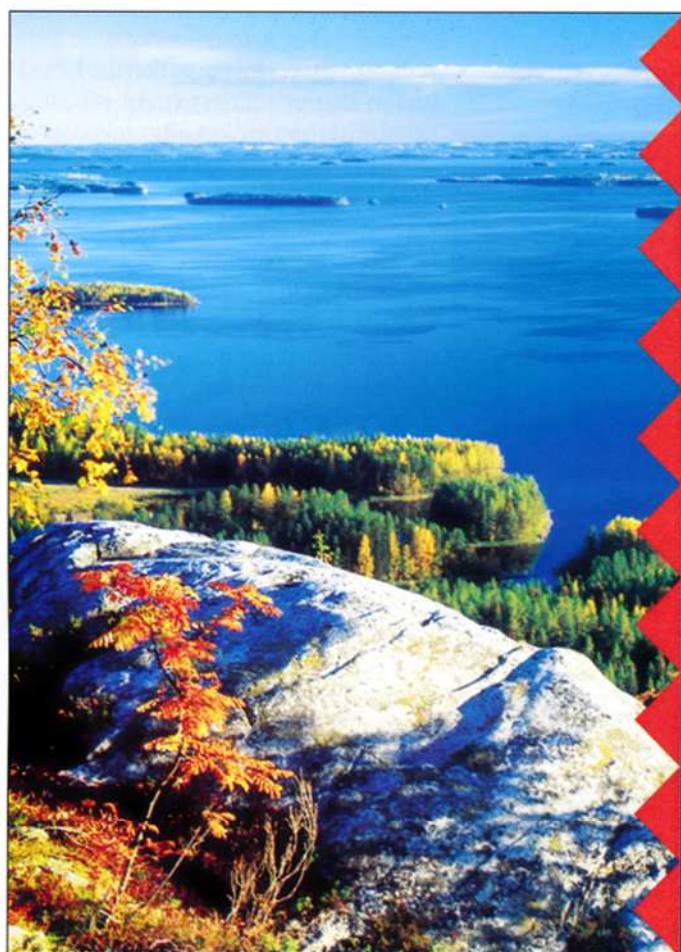
Tähänastisen työn aikana on ollut ilmeistä, että monikaan ei osaa tai halua miettiä, millainen maailma on vuonna 2030, jonne nyt tehtävät ratkaisut tähtäävät. Tuohon tarkasteluajkaan mahtuu monta sellaista kehityskulkua, jotka osoittavat samaan suuntaan. Uudistukset on tehtävä perusarvomme muistaen. Ne ovat viime kädessä myös jokaisen henkilökohtainenkin etu.

ABLOY® EXEX ID -
*Kaksinkertaista
turvallisuu*tt

 ABLOY®

**Vahvasti mukana
elämässä, kulttuurissa
ja kehityksessä.**

Sinun etusi!

 PKO

Olemme tukeneet Pohjois-Karjalan Prikaatin toimintaa

KUOPION
KAUPUNKI

VARKAUDEN
KAUPUNKI

VARPAISJÄRVEN
KUNTA

RÄÄKKYLÄN
KUNTA

TUUSNIEMEN
KUNTA

VEHMERSALMEN
KUNTA

KONTIOLAHDEN
KUNTA

MAAKUNNAN RAKENTAJA VUODESTA 1984

**Rakennustoimisto
EERO REIJONEN OY**
PL 1, 83100 LIPERI, puh. 013 651 905

PIIPPO[®]
langat | höydet | verkot

KEKÄLE

Kauppakatu 20 Joensuu. Puh 225 371

KKKK

CITYMARKET

JOENSUU KAUPPAKATU
Kauppakatu 16, puh. 266 610, Arkisin klo 8-21, la klo 8-18

Lukkorengas oy

HELA JA LUKKO

Wahlforssinkatu 6, 80100 JOENSUU. Puh. 013 120 990, fax 013 120 477

Transpoint

TAPIOLA

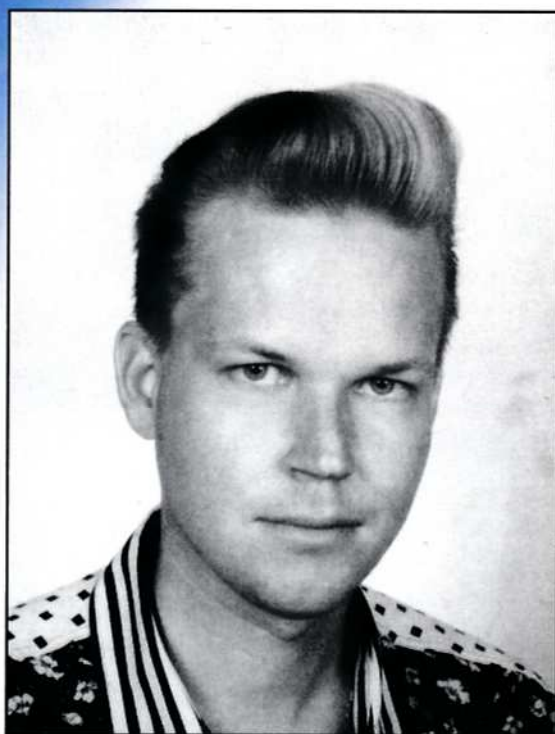
Huolehdimme
kanssasi
huomisesta.

ELMO SPORT

HIKEÄ, EI KYYNLEITÄ

ERA-URHEILU

Kauppakatu 18, Joensuu, p. 227 211, ma-pe 9.30-18, la 9-14

FM Matti Turunen on syntynyt Joensuussa vuonna 1966. Varusmiespalvelus: Vapaaehtoisena "käskettiin" Savon Prikaatiin 1985-1986. Koulutus: FM, Joensuun yliopisto 1993, pääaine yleinen historia. Yhdysvalloissa Nebraskan yliopistossa kansainvälisten suhteiden opintoja 1993.

Pohjois-Karjalan Prikaatin ja Viipurin Rykmentin historia ilmestyvät marraskuussa. Filosofian maisteri Matti Turunen kirjoittaa Pohjois-Karjalan Prikaatin ja Viipurin rykmentin historiateokset, jotka ilmestyvät marraskuussa 2000. Ohessa on lyhyt referaatti kirjojen sisällöstä.

Pohjois-Karjalan Prikaatin historia:

Historiaprojekti käynnistyi vuoden 1998 alussa esikuntapäällikkö Tomi Nurminen johdolla. Minut pyydettiin historiatoimikuntaan teoksen kirjoittajaksi saman vuoden syksyllä. Toimikunnan ensimmäisissä kokouksissa kävi ilmi, että teoksessa haluttiin vastaus seuraavaan kysymykseen: Miksi Karjalan Jääkäripataljoonasta tuli Pohjois-Karjalan Prikaati?

Keskusteluni everstiluutnantti Hannu Koskisen ja puolustusministeriön

virkamiesten (kehittämisjohtaja Hannu Vuorinen, tiedotuspäällikkö Osmo Kolehmainen ja vanhempi osastoupseeri everstiluutnantti Jukka Pöllänen) kanssa johdattivat tutkimustyötä samaan suuntaan. Perehdyttyäni aiheeseen aloin myös itse pitää edellä mainittua kysymystä tulevan teoksen keskeisimpänä tutkimuskohteena. Se oli selkeästi rajattu, tutkimuksellisesti mielenkiintoinen ja herättäisi varmasti kiinnostusta myös prikaatin yhteistyötahojen keskuudessa. Tarve näiden asioiden kirjaamiseksi tuli tärkeäksi myös

sen takia, että puolustusvoimien organisaatiomuutosta ei ollut aikaisemmin käsitelty kovin laajalti missään muussa teoksessa.

Puolustusvoimien rauhanajan suurin organisaatiouudistus toteutettiin vuosina 1985-1990. Tämän seurauksena hallinnollisten yksiköiden määrää vähennettiin neljänneksellä ja uusiin tehtäviin kohdennettiin 1500 virkaa. Pohjois-Karjalassa tämä merkitsi tykistö-koulutuksen lakkauttamista ja jalkaväkiprikaatin perustamista. Suurin osa puolustusvoimien kokoonpanomuu-

toksista toteutettiin seuraavan vuosikymmenen aikana, jolloin useita varuskuntia lakkautettiin. Näiden joukossa oli myös paloaukean varuskunta Ylämyllyllä. Prikaatin historiategoksesta seurataan tämän organisaatiouudistuksen monivaiheista toteutumista Pohjois-Karjalassa.

Tutkimuksen keskeisen lähteistön muodostivat: 1) Sota-arkistoon luovutettu Pääesikunnan arkisto, 2) Kontiolahden ja Liperin kuntien arkistot, 3) lehdistö (Ruotuväki, Helsingin Sanomat ja paikalliset sanomalehdet), 4) puolustushallinnon laatimat kehittämissuunnitelmat ja 5) joidenkin muutosprosessissa keskeisesti mukana olleiden henkilöiden haastattelut. Historiatuomikunnassa mukana ollut Pekka Ripat-

ti on lisäksi kommentoinut käsikirjoitusta sen eri vaiheissa.

Tapahtumien läheisyys aiheutti hieman vaikeuksia lähteiden saamisessa, koska osa valmisteluasiakirjoista oli julistettu salaisiksi. Myös virkakäytössä oli todennäköisesti edelleen joitakin tutkimukseen liittyviä asiakirjoja. Alunperin ajattelin haastatella myös useita tämän muutosprosessin kokeneita prikaatin työntekijöitä, mutta lopulta päädyin lähes yksinomaan kirjallisen materiaalin läpikäyntiin. Henkilöstön tunteja pystyin mielestäni aistimaan esimerkiksi paikallisissa lehdissä olleiden haastatteluiden ja prikaatin yhteistoiminta-elimien pöytäkirjojen välityksellä.

Organisaatiomuutoksen ohella oman

lukunsa kirjassa ovat saaneet myös prikaatin joukko-osastoperinteet. Prikaatin koulutustoiminta ja varuskunnan arkipäivä ovat jääneet tutkimuksessa aika vähälle, mikä voi olla joillekin lukijoille pettymys. Nyt oli kuitenkin tarve ja halu dokumentoida puolustusvoimien rakenteellinen muutosprosessi, joka kosketti kuluneen vuosikymmenen aikana kovalla kädellä myös Pohjois-Karjalaa.

Vuosikausia kestänyt muutosprosessi oli monille työntekijöille henkisesti raskasta aikaa, mutta nyt joukko-osaston tulevaisuus näyttää mielestäni valoisalta. Mitään välittömiä uhkia varuskuntien lakkauttamiseksi tai laajojen organisaatiomuutosten toteuttamiseksi ei ole enää näköpiirissä.

Viipurin Rykmentin historia:

Prikaatin historian kirjoitin pääosin keväällä 1999. Tuolloin kuulin, että Anja Ekbergin johdolla suunniteltiin myös Viipurin Rykmenttiä käsittelevää historiategoksesta vuosilta 1626-1940. Viipurin Rykmentin historiatoimikunnan kokouksessa päädyttiin siihen, että tutkimuksen painopiste on vuosissa 1919-1939, jolloin Viipurin Rykmentti oli tavallaan Karjalan Jääkäripataljoonaa edeltävä joukko-osasto.

Tämä hanke on saanut osakseen myönteistä palautetta, ja asiat edistyivät myös rahoituksen suhteen nopeasti. Minun kirjoitusosuudeksi tuli edellä mainitut sotien väliset vuodet, ja tämä kevät onkin mennyt tiiviisti Pohjois-Karjalan Prikaatin perinnejoukko-osaston parissa. FM Jukka Partanen kirjoittaa edellisistä vuosisadoista, talvisodasta sekä sodan jälkeisestä perinnettöinnästä.

Viipurin Rykmentin suhteen ehkä suurin yllätys minulle oli, miten huonosti joukko-osasto maakunnassa tunnetaan, vaikka se oli nimenomaan poh-

joiskarjalaisten miesten palveluspaikka tämän vuosisadan alkupuolella. Rykmentissä palveli myös rajakarjalaisia sekä jonkin verran kainuulaisia ja eteläsuomalaisia varusmiehiä. Rykmentin asevelvolliset joutuivat talvisodan syytyessä Summan lohkolle. Reserviläisistä muodostettu 12. Divisioona taisteli Kollaalla ja Laatokan pohjoispuolen mottitaisteluissa.

Rykmentin historian kirjoittaminen sotien väliseltä aikakaudelta oli aloitettava käytännössä katsoen puhtaalta pöydältä, koska siitä ei ollut aikaisemmin tehty oikeastaan mitään tutkimuksia tai muistelmia. Näin ollen sota-arkistossa oli vietettävä useita viikkoja 1930-luvulta alkaen pöytäkeräneiden asiakirjojen parissa, jotta saisin muodostettua itselleni edes jonkinlaisen mielikuvan tutkimuksen alla olevasta joukko-osastosta. Ehkä suurin syy joukko-osaston huonoon tunnettavuuteen on ollut sen vieraalta kalskahtava nimi. Pohjois-Karjalassa sitä ei ole koettu "omaksi joukko-osastoksi", ja Viipurin historiaa vaalivien keskuudessa se on myös jäänyt vieraaksi, koska joukko-

osasto ei ole koskaan sijainnut kaupungissa.

Suomen itsenäistymisen jälkeen joukko-osasto oli ensin rajavartiotehtävissä Laatokan Karjalassa. Tämän jälkeen se siirrettiin Karjalan kannakselle ensin Raivolaan ja sitten Käikälmeen ja Kiviniemeen. Vuosina 1921-1933 joukko-osasto sijaitsi Haminassa varsin kurjissa olosuhteissa venäläisten rakentamissa vahoissa kasarmeissa. Vuoden 1933 syksyllä Jaakkimaan valmistui pohjoismaiden uudenaikaisimmat kasarmit, jolloin suurin osa joukko-osastosta pääsi siirtymään lähemmäksi asevelvollisten kotiseutuja. Rakennustyöt jäivät kuitenkin hieman keskeneräisiksi, ja yksi komppania ja soittokunta sijaitsi Haminassa talvisodan syytymiseen asti.

Myös tämän teoksen pitäisi ilmestyä 20.11.2000, jolloin tulee kuluneeksi kolmesataa vuotta Narvan taistelusta, jonka muistopäivä on ollut sekä Viipurin rykmentin, Karjalan Jääkäripataljoonan että Pohjois-Karjalan Prikaatin vuosipäivä.

Pohjois-Karjalan Prikaatin komentaja vaihtui 31.3.

Komentajien vaihto toteutettiin perinteisin menoin järjestämällä katselmus ja ohimarssi Kollaen Vasamalla sekä tarjoamalla juhlaväelle kahvit Sotilaskodissa. Ryhdikkäät joukot ilmoitettiin prikaatin komentajalle eversti Antti Lankiselle Kollaen Vasamalla klo 14.00 Katselmuksen jälkeen pitämässään puheessa eversti Antti Lankinen kertasi Prikaatin saavutuksia kuluneilta kahdelta vuodelta ja totesi niiden saavuttamisen perustuneen kaikkien prikaatilaisten antamaan panokseen ja hyvään henkeen, joka on näkynyt ja näkyy oikeana silmäkulman pilkkeenä.

Perinteistä ja niiden merkityksestä eversti Lankinen totesi: "Meillä on hieno mahdollisuus vaalia Kollaalla taisteleiden joukkojen perinteitä. Vanhojen Ruotsin vallan aikaisten perinteiden merkitys vähenee koko ajan, ja omien suomalaisten perinteiden merkitys tulee korostumaan edelleen. Kollaalla uhrauduttiin ja kestiin äärimmäisissä olosuhteissa, jotta me tämän päivän suomalaiset saamme ajatella ja toimia suomalaisesti. Muistuttaisin vielä, miksi Kollaan taistelijat pystyttivät muistomerkkinsä neljäkymmentä vuotta siten; siksi, että me myöhemmät sukupolvet emme unohtaisi, mitä pienikin kansa voi saada aikaan yksimielisenä, oikeuksiinsa ja itseensä luottaen." Prikaatin tulee säilyttää elinmahdollisuutensa erikoistumalla laajamittaisen hyökkäyksen torjunnassa tarvittavien liikkuviin korpialueiden taisteluihin kykenevien ja erityisesti sissi- ja talvi-toiminnan hallitsevien joukkojen kouluttajaksi. Lopuksi eversti Lankinen totesi olevansa ylpeä saatuaan palvella Pohjois-Karjalan Prikaatissa, kiitti prikaatin tukijoita ja henkilöstöä sekä toivoi menestystä uudelle komentajalle, eversti Asko Kohvakalle.

Tehtävien vaihto konkretisoitui tehtävät luovuttavan komentajan luovut-

taessa Karjalan Jääkärien marssin soudessa prikaatin lipun uudelle komentajalle eversti Asko Kohvakalle. Puheensa uusi komentaja totesi tuntevansa suurta vastuuta ottaessaan vastaan prikaatin komentajan tehtävät Kollaan Vasamalla ryhmittymien prikaatin joukkojen ja tukijoiden edessä. Eversti Kohvakka totesi ottavansa uuden tehtävän vastaan luottavaisin mielin muistaen prikaatin henkilöstön ammattitaitoiseksi ja hyvähenkiseksi palveltuaan prikaatissa 90-luvun alkuvuosina. Prikaati tule selviämään varusmiesten ja reserviläisten koulutustehtävistä ja puolustusvalmiuden ylläpitoon liittyvistä tehtävistä hyvällä alaisiaan kannustavalla henkilöstöllä, innokkaasti koulutukseen osallistuvilla varusmiehillä, hyvillä koulutusolosuhteilla ja maakunnan yhteisöjen, järjestöjen ja yksityisten henkilöiden tuella. Nuorille varusmiehille eversti Kohvakka totesi: "Nuoret jääkärit, varusmiehet, olette saamassa koulutuksen sodan varalle. Isovanhempienne sukupolvi osoit-

ti kaikille talvi- ja jatkosodassa, mikä on hyvän yhteishengen, tahdon ja koulutustason merkitys taisteltaessa koko kansan olemassaolon puolesta. Luokaa omiin joukkueisiin meneillään olevan varusmiespalveluksen aikana vahva, kiinteä, hyvä yhteishenki, jonka avulla ryhmänä, joukkueena ja kompaniana selviätte viimeisten palveluskuukausien vaativista haasteista. Olkoon tämä yhteishenki osaltaan kannattelemassa teitä koko elämänne ajan."

Katselmuksen jälkeen suoritettiin ohimarssi Esikunnan edessä ja siirryttiin kahvitilaisuuteen Sotilaskotiin. Sotilaskodissa kutsuvieraat tervehtivät molempia komentajia. Päivä päättyi prikaatin henkilöstöjärjestöjen eversti Antti Lankiselle ja rouva Liisa Lankiselle järjestämään lämminhenkiseen läksäistilaisuuteen.

Eversti Antti Lankinen siirtyi Lappeenrantaan Maanpuolustusopiston johtajaksi. Uusi prikaatin komentaja on kotoisin Mikkelin läheltä Haukivuorelta. Hän on syntynyt 1950 ja valmistunut upseriksi kadettikurssilta 60 vuonna 1976. Ensimmäisenä palvelupaikkana oli Porin Prikaati, jossa hän palveli 1976 - 1979 opetusupseerina. Tämän jälkeen palveluspaikkoina seurasivat Reserviupseerikoulu, Kadettikoulu, Pääesikunnan jalkaväkitoimisto ja Taistelukoulu. Vuonna 1990 hän otti vastaan perustetun Pohjois-Karjalan Prikaatin Karjalan Jääkäripataljoonan komentajan tehtävän, jossa palveli vuoteen 1993. Tämän jälkeen eversti Kohvakka siirtyi Rovaniemelle Lapin Sotilasläänin esikuntaan operatiivisen osaston päälliköksi ja sieltä edelleen Ouluun Pohjoisen Maanpuolustusalueen operatiivisen osaston päälliköksi. Eversti Kohvakan perheeseen kuuluvat vaimo Eeva-Maija ja pojat Mikko ja Lauri.

Teksti

Everstiluutnantti Kari Jylhä

YLENNYKSET

Kapteeniksi
Lassi Kellberg
6.12.2000

Kapteeniksi
Mika Ylönen
6.12.2000

Yliluutnantiksi
Jeri Kerkkonen
1.1.2000

Yliluutnantiksi
Esa Lehtinen
1.1.2000

Yliluutnantiksi
Tuomo Makkonen
1.1.2000

Yliluutnantiksi
Taneli Mäkinen
1.1.2000

Yliluutnantiksi
Ari Eskelinen
4.6.2000

Yliluutnantiksi
Hannu Torvinen
4.6.2000

ELÄKKEELLE

Mauri Björkling
1.1.2000

HENKILÖKUNTAAN HYVÄKSYTYT

Yliluutnantti
Jani Harju
4.6.2000

Sotilasmestari
Martti Rieki
1.1.2000

Yliluutnantti
Mika Kärsämä
4.6.2000

Hammashoitaja
Terhi Pelkonen
1.3.2000

Eversti
Asko Kohvakka
1.4.2000

Asentaja
Niina Ursin
1.1.2000

Luutnantti
Jari Parviainen
1.1.2000

Toimistosiihteeri
Mari Nyssönen
5.6.2000

Toimistosiihteeri
Mervi Tuononen
12.6.2000

SIIRROT

Kapteeni
Petri Myller
1.1.2000
Pohjois-Karjalan
Sotilasläänin
Esikunta

Vänrikki
Marko Tenhunen
1.4.2000
Kuopion
Asevarikolle

Eversti
Antti Lankinen
1.4.2000
Maanpuolustus-
opistoon

RESERVIIN

Sotilasmestari
Erkki Pesonen
1.2.2000

PUOLUSTUSVOIMIEN LIPPUJUHLAPÄIVÄNÄ PALKITUT

Suomen Leijonan komentajamerkki

everstiluutnantti Asko Kohvakka

Suomen Leijonan I luokan ritarimerkki

majuri Jouni Mattila

Suomen Valkoisen Ruusun ansioristi

yliluutnantti Matti Hämäläinen, yliluutnantti Ilkka Lindgren

Suomen Valkoisen Ruusun I luokan mitali kultaristein

sotilasmestari Markku Leinonen

Suomen Valkoisen Ruusun I luokan mitali

toimistosiihteeri Eira Asikainen, toimistosiihteeri Lea Löfgren

asentaja Seppo Penttinen, asentaja Martti Räsänen

Suomen Valkoisen Ruusun mitali

ravitsemistyöntekijä Kirsti Immonen

Valtion virka-ansiomerkki

ravitsemispäällikkö Liisa Kempainen, sotilasammattihenkilö, vääpeli Vesa Sorsa

Sotilasansiomitali

majuri Ahti Korhonen

OHI ON 180, 270, 362

Joulukuun 31. päivänä kotiutettiin tammikuussa 1998 palvelukseen astuneet johtajat ja heidän omat joukkotuotannon mukaiset 180 vuorokautta palvelleet jääkärit, jotka astuivat palvelukseen heinäkuussa 1999. Samoihin sodan ajan joukkoihin koulutetut erikoiskoulutuksen saaneet miehet, palvelusaika 270 vuorokautta, kotiutettiin maaliskuun 30. päivä.

Kontiolahden Sotilaskotiyhdistyksen puheenjohtaja Helena Vaajamo (vas) ja ravitsemispäällikkö Liisa Kemppainen vastaanottivat kotiutuneiden kiitokset hyvästä huolenpidosta vänrikki Petri Pyyköselältä.

JALKAVÄKISÄÄTIÖN MITALI

vänrikki Petri Pyykönen
kersantti Timo Mustonen
korpraali Antti Malinen
korpraali Lauri Kauppinen

RESERVIUPSEERIPUIRIN PALKINTO

vänrikki Heikki Huopainen

RESERVILÄISPIIRIN PALKINTO

kersantti Timo Mustonen
korpraali Hannu Hirvonen

KILLAN STIPENDI

vänrikki Leo Riikonen
kersantti Ville Puustinen
korpraali Hannu Hirvonen
korpraali Pekka Ruonala

HYVÄN JÄÄKÄRIN PALKINTO

vänrikki Anssi Reijonen
kersantti Jarno Valkonen
korpraali Esa Räsänen
korpraali Matti Peura

KUMMIKUNNAN PALKINTO

alikersantti Veli Käyhkö
korpraali Eki Martikainen
jääkäri Mika Kauppinen
jääkäri Henry Hyvärinen
vänrikki Jussi Andersson
alikersantti Pasi Reittu
jääkäri Santtu Saarelainen
jääkäri Tero Heikkinen
alikersantti Jussi-Matti Heikkinen
vänrikki Mikko Hirvonen
jääkäri Timo Leinonen
jääkäri Matti Kimmonen
alikersantti Mika Parviainen
jääkäri Henri Jääskeläinen
jääkäri Tuomo Tukiainen

VIESTIKILLAN STIPENDI

vänrikki Ilkka Kuuramaa
korpraali Juha Kiiala

KANSALLISSÄÄTIÖN STIPENDI

jääkäri Tuomas Hämäläinen
jääkäri Tomi Kareinen
jääkäri Hannu Pitkänen
jääkäri Antti Rosenberg
vänrikki Mikko Kaasinen
kersantti Hannu Leppänen
alikersantti Olli Huotari
alikersantti Jarno Ikonen
vänrikki Juha-Pekka Ikonen
alikersantti Juha Hietikko
kersantti Jani Hiltunen
korpraali Mikko Pitkänen
jääkäri Mikko Toropainen

Uudenvuoden aattona kotiutettujen miesten kotiutamisjuhllaisuudet alkoivat perinnehuoneessa pidetyllä vänrikkien ylentämistilaisuudella.

Jalkaväkisäätiön mitalilla ja Joensuun kaupungin lahjoittamalla palkinnolla palkitut miehet vasemmalta vänrikki Petri Pyykönen, kersantti Timo Mustonen ja korpraali Antti Malinen.

Valaspektaakkeli

Tammikuussa palvelukseen astuneen saapumiserän I/2000 valajuhlallisuudet järjestettiin tällä kertaa kotikunnassa perjantaina helmikuun 18. päivänä. Pääpaikaksi tapahtumalle oli valittu Kontiolahden ampumahiihtostadion, mikä loikin hyvät puitteet tilaisuuden läpiviemiseksi.

SEPPELEENLASKU

Perjantai-ilta alkoi seppeleiden laskulla kirkkomaan sankarihautoille. Kapteeni Panu Pelkosen johdolla järjestyi lippujoukkueen, soittokunnan, maanpuolustusjärjestöjen lippulinna, kunnan edustajien ja kutsuvieraiden muodostama osasto kunnioittamaan sankarivainajien muistoa. Tilaisuus alkoi Kontiolahden kunnan ja seurakunnan edustajien seppeleenlaskulla Vapaussodan muistomerkillä klo 18.00. Prikaatin komentaja, eversti Antti Lankinen, laski prikaatin seppeleen Sankarivainajien muistomer-

kille. Seppeleen laskussa avusti kontiolahtelainen alokas Matti Puhakka.

Kirkkomaalta joukko siirtyi ampumahiihtostadionille, jossa olikin jo runsaasti yleisöä odottamassa valatilaisuuden alkua.

SOTILASVAKUUTUS

Ampumahiihtostadionin päärakennuksen viereen järjestyi 24 alokasta esikuntapäällikön, everstiluutnantti Kari Jylhän, johdolla klo 18.45 suoritettava sotilasvakuutusta varten. Omaisia ja ystäviä oli runsaslukuinen määrä todis-

tamassa tilaisuutta. Vakuutuksen vastaanotti prikaatin komentaja, eversti Antti Lankinen.

PARAATIKATSELMUS - UPEA SPEKTAAKKELI

Pimenevän illan laskeutuminen ja valojen sammuminen loivat odottavan ja osin aavemaisen tunnelman stadionille; yleisö ja kutsuvieraat hiljentyivät yliluutnantti Pekka Peltoniemen juontaman aloituksen myötä. Musiikin ja "pommien" saattelemana alkoivat joukot marssia soihtuja kantaen omille paikoilleen. Yleisön joukossa olikin monia, jotka totesivat: "Onpa upea näky." Lisäksi joukkojen takana olevalle vallille oli rakennettu roihutulista itse päätapahtuman otsikko: "I/2000".

Alokkaiden ryhmitettyä alkoi tilaisuus prikaatin lipun vastaanotolla Karjalan Sotilassoittokunnan soittaessa prikaatin kunniamarssia. Esikuntapäällikkö ilmoitti paraatijoukot prikaatin komentajalle, joka suoritti paraatikatselemuksen. Kenttärovasti Heikki Holteri piti kenttähartauden. Valakaavan luki Kontiolahden sotaveteraanien puheenjohtaja Olavi Lösönen.

Valan vannomisen jälkeen prikaatin komentaja piti puheen, jonka päätteeksi hän nimitti alokkaat jääkäreiksi. Tilaisuuden päättäneitä kunniamarssia "säesti" kolme kunnialaukausta.

VALAKAHVIT

Yleisölle ja valan vannoneille jääkäreille oli yliluutnantti Seppo Mähösen johdolla järjestetty valakahvit stadionin alueelle. Nuotiot oli ryhmitelty yksiköittäin, ja niiden ympärillä lämmin kahvi lisukkeineen maistui. Kutsuvieraille kahvitilaisuus oli järjestetty päärakennuksen sisätiloihin.

VALALOMA

Sitä mukaan kun stadionin ympäristö alkoi tyhjentyä, piteni pysäköintipaikalta poislähtevien autojen jono - tuoreiden jääkäreiden VALALOMA ALKOI.

Joukot ryhmittyivät ampumahiihtostadionille illan pimeydestä soihtuja kantaen.

Teksti ja kuvat
luutnantti Ari Turunen

Jääkäreiden vuosipäivä

Karjalan Jääkäripataljoonan komentaja, majuri Jouni Mattila (vas), vastaanotti vuosipäiville 25. helmikuuta kutsutut vieraat varuskunnan muonituskeskuksessa järjestetyssä tilaisuudessa. Vuorossa prikaatin komentaja.

Juhlapuheen jälkeen majuri Jouni Mattila ojensi eversiluutnantti Kari Jylhälle KarJP:n pienoislipun muistoksi komentajakaudelta.

Pataljoonan tukijat ja ystävät vastasivat saamiinsa kutsuihin ja osallistuivat jo perinteeksi muodostuneeseen juhlaan kiitettävästi. Kuvassa vasemmalta Antti Toivola, Kari Sallinen, Juha Tiensuu, Jouni Mattila, Esa ja Lea Haapala.

Muonituskeskuksen tarjoamat pöydän antiimet maistuivat vieraille.

Korpisoturi-lehti 40 vuotta

Korpisoturi-lehti sai alkunsa Karjalan Jääkäripataljoonan Reservinaliupseerikoulun oppilaiden piirissä 1960. Tuolloin kurssi katsoi tarpeelliseksi jättää jälkeensä lehden muotoon painetun kurssijulkaisun aikaisempien oltua lähinnä monistenippuja. Ensimmäisen kurssijulkaisun julkaisu kurssi 39 Vipinä-lehtenä 2. 4. 1960. Jo seuraavassa kurssin 40 julkaisemassa numerossa lehti sai nimekseen nykyisen nimen KORPISOTURI.

Lehti oli alkuvuosina puhdas kulloisenkin reservinaliupseerikurssin kurssijulkaisu. Vuonna 1967 tehtiin päätös lehden laajentamisesta silloisen Karjalan Jääkäripataljoonan ja sen killan tiedostus- ja jäsenlehdeksi. Lehti alkoi ilmestyä nimellä Karjalan Jääkäri, ja sen yhteydessä julkaistiin oppilaskunnan kurssijulkaisu Korpisoturi erillisenä liitteenä. Seuraavan kerran lehden nimi muuttui vuonna 1991, jolloin palattiin Korpisoturi-nimeen.

Ensimmäiset vuotensa lehti oli puhdas kurssijulkaisu. Se julkaistiin aina kurssin päättyessä. Muututtuaan Karjala Jääkäriksi lehti julkaistiin aluksi kolmena numerona vuodessa ja vuodesta 1969 alkaen neljänä numerona vuodessa. Vuonna 1984 lehti muuttui takaisin kolmesti vuodessa ilmestyväksi aliupseerikurssien päättyessä. 90-luvulla palvelusaikajärjestelmän muuttuessa lehti ilmestyi 2-3 kertaa vuodessa, ja nykyisen koulutusjärjestelmän mukaisesti lehti ilmestyy kaksi kertaa vuodessa.

Alkuvuosina lehteä toimitti oppilaisista muodostettu toimituskunta jonkun oppilaan toimiessa päätoimittajana. Lehden muututtua pataljoonan ja killan lehdeksi siirryttiin pitempiaikaisiin päätoimittajiin. Karjalan Jääkäriin ensimmäisenä päätoimittajana toimi Simo Seppo vuoden 1967. Häntä seurasi Ville Keskitalo numerot 2/68-1/70. Tämän jälkeen siirryttiin käytäntöön, jossa Karjalan Jääkäripataljoonan patal-

joonapuseeri ja myöhemmin Pohjois-Karjalan Prikaatin esikuntapäällikkö ovat toimineet lehden päätoimittajina. Päätoimittajina ovat toimineet majuri Aarte Taskinen 2/70 - 2/74, majuri Aulis Laine 3/74-4/78, majuri Seppo Tanskanen 1/79-3/81, majuri Pekka Ripatti 4/81-2/84, majuri Eero Riuttala 3/84-3/86, majuri Kari Teroheimo 1/87-1/89, majuri/everstiluutnantti Hannu Koskinen 2/89-2/94, everstiluutnantti Seppo Pesonen 1/95-2/96, everstiluutnantti Tomi Nurminen 1/97-1/99 ja everstiluutnantti Kari Jylhä 2/99-. Merkittävän panoksen lehden toteuttamiseen ovat antaneet myös pitkäaikaiset toimitussihteerit Seppo Mölsä, Aimo Turunen, Pauli Reinikainen ja Heikki Rosenius sekä taloudenhoitajana toiminut Toivo Tenhonen.

Lehti oli alkuvuosina lähtökohdiltaankin puhdas kurssijulkaisu ja sisälsi kurssin esittelyn tekstein ja kuvin sekä kurssin johtajan ja kuraattorin ajatuksia kurssin kulusta. Vuonna 1967 tapahtuneen muutoksenkin jälkeen kurssien esittely muodosti edelleen keskeisimmän osan lehden sisällöstä. Lehden laajentuessa ja vuosittain julkaistavien numeroiden vähetessä kurssien osuus lehden sisällöstä on vähentynyt siten, että 80-luvun lopulta kurssijulkaisun osuus on ollut noin viidennes lehden sisällöstä. Vuodesta 1979 lehden sisältö vakiintui nykyisen kaltaiseksi. Lehden runko muodostuu säännöllisistä artikkeleista sotilaskotitoiminnasta, molempien kiltojen tapahtumista, joukko-

osaston henkilöstöstä, varusmiestoimikunnasta, prikaatin urheilusaavutuksista, kummikunnista ja sotahistoriasta. Lehti on (tietysti aina) kertonut joukko-osaston toiminnasta aluksi etupäässä kuvin, joiden yhteyteen on 80-luvulta alkaen tullut yhä enemmän tekstiä. Nykyisin prikaatin toimintaa esittelevät artikkeleilla on määrävä asema lehdessä. Vuodesta 1988 alkaen on lehdessä järjestelmällisesti julkaistu eri tilaisuuksissa palkitut prikaatilaist.

Lehdessä on julkaistu myös erillisiä artikkeleita ja artikkelisarjoja. On haastateltu eri muodoissa entisiä komentajia, pohjoiskarjalaisia kansanedustajia ja viime vuosina myös kansainvälisiä vaikuttajia. Alkuvuosien kurssijulkaisuista huomio kiinnittyi useisiin maamme puolustusmahdollisuuksia ja ydinaseita käsitelleisiin artikkeleihin.

Lehden elinaikana tapahtunut kehitys kirjapainotaidossa on muuttanut huomattavasti lehden ulkoasua. Tällä hetkellä on kierros todennäköisesti sulkeutumassa. Ollaan palaamassa käytäntöön, jossa itse viimeistelemme lehden painokuntoon. Nyt kädessänne olevan lehden ulkoasua ei voida verrata neljän vuosikymmenen takaiseen lehteen. Sama palava into ja viime vuosina kehittynyt tietotekniikka mahdollistavat nykyisin lehden taiton ja kuvien valmistamisen myös omana työnä. Lehti on alkuvuosien jälkeen pääsääntöisesti valmistettu ja painettu Pohjois-Karjalan Kirjapaino Oyj/Puna-Mustassa.

Maanpuolustuskieltojen liitto ry on vuodesta 1985 palkinnut ansioituneita kiltaalehtiä. Vuonna 1985 Karjalan Jääkäri saavutti kuudennen sijan, ja vuonna 1988 lehti valittiin vuoden kiltalehdeksi journalistisen otteen, siistin rakenteen ja selkeän ulkoasun johdosta. Kunniamaininnat "kilpailussa" on saavutettu myös vuosina 1992 ja 1993.

Ensimmäinen Korpisoturi-lehti ilmestyi 29.7.1960

Teksti
Everstiluutnantti Kari Jylhä

Korpisoturi-lehti sai alkunsa Karjalan Jääkäripataljoonan Reservin aliupseerikoulun oppilaiden piirissä 1960. Tuolloin kurssi katsoi tarpeelliseksi jättää jälkeensä lehden muotoon painetun kurssijulkaisun. Ensimmäisen kurssijulkaisun julkaisi kurssi 39 Vipinä-lehtenä 2. 4. 1960.

Vuonna 1967 tehtiin päätös lehden laajentamisesta silloisen Karjalan Jääkäripataljoonan ja sen killan tiedustus- ja jäsenlehdeksi. Lehti alkoi ilmestyä nimellä Karjalan Jääkäri, ja sen yhteydessä julkaistiin oppilaskunnan kurssijulkaisu Korpisoturi erillisenä liitteenä.

Otteita Pertti Elsisen kirjasta Kontiolahden varuskunnan historia 1940-1976.

Kontiolahden varuskunnan perustaminen

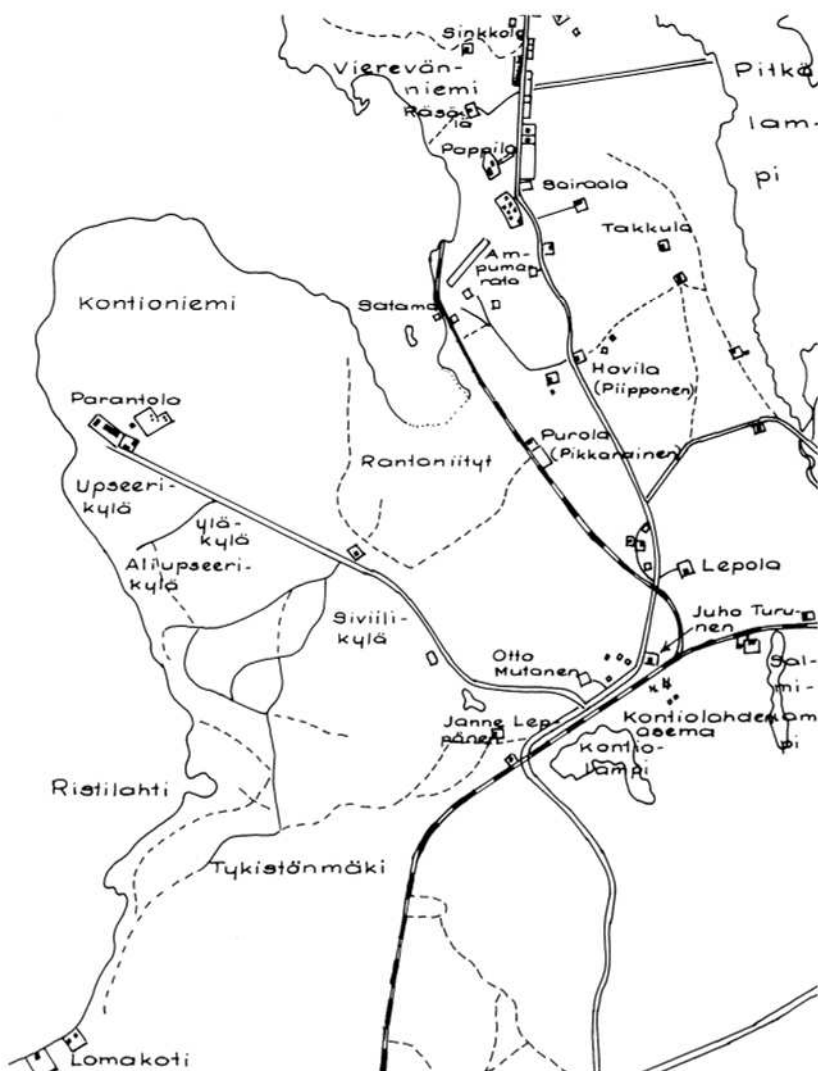
Ensimmäinen käsky Kontiolahden varuskunnasta on päivätty 15.4.1940: siinä määrättiin perustettavaksi kaikkiaan 12 varuskuntaa, niiden joukossa Kontiolahden. Varuskunnassa olivat majoittuneina I/JR 36 ja I/KTR 12, ja sen päällikkönä toimi kapteeni Laurikainen. Kuten edellä esitetystä käy ilmi, olivat mainitut osastot sijoittuneet varsin kauas toisistaan - Kontiolahden kirkonkylälle ja Kuurnan kanavalle - eivätkä lainkaan Kontiolahden varuskunnan nykyiselle alueelle, joten tätä löyhää muodostelmaa ei voida pitää Kontiolahden varuskunnan suoranaishana edeltäjänä.

nen, ja siinä oli 176 upseerivakanssia, näistä kuitenkin noin puolet muualla kuin Kontiolahdella alkuvaiheessa.

Elokuun 14. päivänä 1940 määräsi IV Armeijakunnan Esikunta perustettavaksi kaikkiaan viisi varuskunta-alueita, jotka tuli sijoittaa Kuopion, Joensuun, Kajaanin, Nurmeksen ja Tuusniemen tienoille. Joensuun ympäristöön sijoitettujen joukkojen alueen nimeksi kätkettiin Joensuun-Höytiäisen-Kontiolahden varuskunta. Varuskunnan päälliköksi määrättiin Savo-Karjalan Sotilasläänin komentaja, eversti A. Svensson, kuitenkin niin, että muissa kuin edustustehtävissä hänen oli sallittua luovuttaa päällikkyyden alueen vanhimmalle

Puolustusvoimain oli määrä siirtyä rauhanajan kokoonpanoon 1.7.1940 mennessä. IV Armeijakunnan alueelle tuli perustaa 8., 9. ja 10. Prikaati sodanaikaisten 9., 12. ja 13. Divisioonan sijoitusalueille. Lehmon ja Pielisen väliselle alueelle tuli jäämään suojajoukoksi 12. Divisioonasta JR 34:ää sekä JR 36:ta runkona käyttäen muodostettu 9. Prikaati, joka sai vahvistukseksi KTR 12:sta. Lisäksi Prikaatiin siirrettiin kolmisenkymmentä upseeria ja alipuseeria pienemmistä yksiköistä. Kotiutus- ja siirtojärjestelyjen takia perustaminen lykkäytyi kuitenkin elokuun alkupuolelle. Tarkkaa perustamispäivämäärää on vaikea sanoa, sillä eri lähteissä se vaihtelee välillä 11.8. - 14.8.1940. Kun 12. Divisioonasta hajotettiin päiväkylällä 10. 8. ja 9. Prikaatin henkilökunta komennettiin tehtäviinsä 11.9., on jompikumpi päivämäärä oikea.

Järjestelyn yhteydessä muodostettu Prikaatin Esikunta toimi aluksi Joensuussa Matkustajakoti Suomessa, josta se siirtyi Kontiolahdelle helmikuussa 1941 ja Psto/9.Pr:n Esikunta Matkustajakoti Kuuselassa Kontiolahdella. Saman järjestelyn yhteydessä alistettiin Kaltimoon, Uimaharjuun, Koveroon ja Sonkajaan sijoitetut joukot 9. Pr:lle. Prikaati oli alunperin 3-pataljoonai-

joukko-osaston komentajalle. Lisäksi määrättiin, että alue voidaan tarvittaessa jakaa pienempiin alavaruskuntiin.

Viisi vuorokautta myöhemmin Sotilasläänin komentaja määräsi Joensuun ympäristöön perustettavan varuskunnan jaettavaksi kolmeen osaan. Joensuun alavaruskunnan (ja samalla koko varuskunnan) päällikkyuden Svensson piti itsellään. Höytiäisen alavaruskunnan päälliköksi tuli 8. Prikaatin komentaja eversti Autti, Kontiolahden päälliköksi nimitettiin 9. Prikaatin Patteriston komentaja everstiluutnantti P. Palletvuori. Se, ettei Kontiolahden alavaruskunnan päälliköksi nimitetty odotuksenmukaisesti 9. Prikaatin komentajaa, saattaa johtua siitä, että Psto/9. Pr:n esikunta sijaitsi lähempänä joukkojen majoitusaluetta kuin Prikaatin esikunta tai siitä, että 9. Pr:n komentajalle oli varattu jokin muu tärkeä tehtävä. Ensimmäistä käsitystä tukee se, että kun Prikaatin esikunta siirtyi helmikuussa 1941 Kontiolahdelle, otti Prikaatin komentaja, eversti A. Kuistio muutamaa päivää myöhemmin varuskunnan päällikkyuden itselleen. Komentajan asemapaikkana oli tähän saakka Joensuu. Toista käsitystä tukee taas se seikka, että eversti Kuistio toimi IV Armeijakunnan esikuntapäällikönä ainakin elokuun lopulle 1940, vaikka virkaan oli nimitetty toinen mies jo 3.8.1940.

Varuskunta-alueen rajojen määrittäminen jätettiin vasta nimitettyjen päälliköiden tehtäväksi. Toisin kuin nykyään, jolloin varusmiehen vapaa-ajan viettoon luvallinen alue on koko Suomi, saivat asevelvolliset tuohon aikaan oleskella vapaa-aikoinaan vain kasarmien lähiympäristöön rajatulla varuskunta-alueella, jonka asianomainen päällikkö ilmoitti käskyllään. Jonkinlaisen liikkuma-ajan saamiseksi oli luonnollista, että alue määriteltiin laajaksi: Joensuu-Höytiäisen-Kontiolahden varuskunta ulottui pohjoisessa noin kymmenen kilometriä Kontiorannan pohjoispuolelle Varparantaan, idässä raja kulki Miklinlammen ja Latvajärven välistä kannasta Pitkälammen läpi Pielisjoen rantaan ja teki lenkuran Paiholaan saakka. Muilla tahoilla varuskunta rajoittui Pyhäselkään ja Höytiäiseen. Tässä vaiheessa varuskuntien päälliköi-

den ei myöskään tarvinnut huolehtia maanhankintakysymyksestä, koska parakkien tai leirien pystyttäminen yksityisten omistamille maille kävi päinsä sotatilalain perusteella.

Kun edellä mainittujen sijoittamisten lisäksi 10. Prikaati majoitettiin Nurmekseen, Lieksaan ja Kuhmoon, 4. Pioneeripataljoona Käsämään ja osa 9. Prikaatin joukoista oli jätetty varuskunta-alueen ulkopuolelle, olivat Pohjois-Karjalaan sijoitettujen joukkojen järjestelytoimenpiteet sodan jäljiltä loppuun suoritettu. Joukkojen siirtoja tapahtui tosin vähäisessä määrin koko välirauhan ajan.

Kontiolahden alavaruskunta voidaan katsoa perustetuksi elokuun 28. päivänä 1940, jolloin everstiluutnantti Palletvuori antoi ensimmäisen varuskuntakäskyn. Vaikeampaa on sen sijaan sanoa, milloin Kontiolahden itsenäinen varuskunta on perustettu. Ottaessaan varuskunnan päällikkyuden helmikuun lopulla 1941 9. Prikaatin komentaja ilmoitti nimittäin, että varuskunta tästä lähtien on itsenäinen. Varuskuntakäskyn antajana on entisen alavaruskunnan sijasta Kontiolahden varuskunta. Kuitenkin IV Armeijakunnan Esikunta hyväksyi Savo-Karjalan Sotilasläänin 12.4.1941 tekemästä esityksestä Höytiäisen ja Kontiolahden varuskuntien itsenäistymisen vasta huhtikuun 23. päivänä 1941. Laskutavasta riippuen voidaan siis sanoa alavaruskuntavaiheen kestäneen kuusi tai kahdeksan kuukautta. Ei ole tiedossa, mistä johtuu yllä mainittu kahden kuukauden ero käskyjen välillä.

Välirauhan aikana prikaati muodostui vähitellen lähes normaalivahvuiseksi, mikäli ei huomioida varuskunnan ulkopuolelle sijoitettuja osia. Varuskuntaan majoittui kaksi jalkaväkivälipataljoonaa, patteristo, prikaatin esikunta, sairaala ja erillinen viestikomppania. Normaalivahvuuteen kuulumattomina joukkoina oli varuskunnassa Esikuntakomppania/9. Pr, Pioneerikomppania/9. Pr ja Kranaatinheitinkomppania/9. Pr. Vielä kuului varuskuntaan (hallinnollisessa mielessä) Upseeri- ja Aliupseerirykylä, kantahenkilökunnan kerhot, kolme saunaa, Sotilaskoti, rakennustöimistö ja sotilasläänin varastoja.

Alkukevällä 1941 saatiin prikaatiin

soittokunta. Järjesteltäessä armeijaa rauhanajan vahvuuteen siirrettiin entinen Jääkäripataljoona 1:n Soittokunta lokakuun 19. päivänä 1940 Joensuun varuskunnan ja maaliskuussa 1941 Kontiolahden varuskunnan soittokunnaksi. Yksikön vahvuus oli tuolloin 1 kapellimestari, 1 vääpeli, 7 kersanttia ja 10 oppilasta. Soittokunta harjoitteli I Pataljoonan ruokailuparakissa.

VARUSKUNNAN RAKENTAMINEN

Ensimmäiset joukot saapuivat nykyiseen Kontiorantaan juhannuksen jälkiviikolla 1940, ts. ennen kuin päätös varuskunnan perustamisesta oli tehty. Kyseinen joukko oli I/JR 34, joka majoittui teltoihin tykistönmäelle. Muutamia päiviä myöhemmin nousi paikalle jo jonkinlainen katos Lottalaksi, joka toimi "virkistyskeskuksena" siihen saakka, kunnes Jaakkiman Sotilaskotiyhdistys ryhtyi 19.10.1940 jatkamaan keskeytynyttä toimintaansa, nyt Kontiorannassa. Katoksessa oli seinät vain keittiön puolella. Lotat asuivat hekin teltoissa. Lottalan paikka näkyy kartassa 3.

Kesän mittaan myös muut varuskunnan alueelle sijoitettavat joukot majoituivat Tykistönmäen lähiympäristöön. Telttamajoituskauden aikana oli eri joukko-osastojen ja yksiköiden välillä edelleen eroja koulutuksessa: toiset pitivät yllä normaalia ohjelmaa, toiset kuluttivat aikaansa. Kartassa 3 näkyvä, Tykistönmäen louhikkoiseen rantaan raivattu polkuverkosto on I/JR 34:n aikaansaannos; se tehtiin osittain ajankuluksi, osittain siksi, että miehet pääsisivät paljain jaloin rantaan. Melko suosittuja ajankulukkeita olivat kalastus ja kyykäärmeiden pyydystäminen.

Telttamajoituksessa (oltaessa) toimivat joukot huollollisesti kuten sota-aikana. Kukin komppania hoiti omat hevosensa - joita esimerkiksi JR 36:lla oli heinäkuun alussa yksi kymmentä miestä kohti - huolehti alueensa vartiointista ja valmisti ruokansa omissa kentäkeittiössään. Miehet pesivät vaatteensa itse Höytiäisen rannassa. Perusyksiköillä ei ollut huolto- eikä säilytystiloja, komppanioiden toimistot majoittuivat nekin teltoihin. Muonatäydennys

käytiin päivittäin Mutasen talolta aseman luota, joskaan täydennystä ei aina saatu päivittäin. Rehua yksiköillä oli kuitenkin enemmän, joskus viikonkin tarve. Hevosia varten oli rakennettu aitauksia, mutta ei katoksia.

Miehistö asui yleensä kangasteltoissa, vain harvoissa tapauksissa pahvisissa tai vanerisissa asumuksissa. Kauemmin samassa paikassa olleet kaivoivat telttansa osin maahan ja valmistivat jonkinlaisia makuualustoja, mutta myöhemmin tulleet nukkuivat havuilla. Oikeastaan ainoa, mitä voidaan pitää mukavuutena, oli teltan ympäri laudasta rakennettu kapea hylly, jossa voi pitää ruokailuvälineitä.

Telttamajoituksesta luovuttiin sitä mukaa, kun yksikön parakit valmistuivat. Viimeisimpänä oli telttoihin majoitettuna Psto/9. Pr:n miehiä. Telttoja käytettiin yöpymiseen ainakin vielä maaliskuussa 1941 ja arestilaisten säilyttämiseen kuukautta myöhemmin.

Aivan tarkkaa tietoa siitä, milloin varsinainen suurmittainen parakkien pystyttäminen oli alkanut, ei ole tietoa. Käsillä olevista hajanaisista tiedoista ilmenee joka tapauksessa, että Jaakkiman Sotilaskotiyhdistykselle luovutettiin kaksi parakkia lokakuun 19. päivänä 1940; ensimmäinen sauna valmistui syys-lokakuun vaihteessa ja ensimmäisenä parakkeihin siirtynyt joukko-osasto, I/9. Pr oli pääosin parakkimajoituksessa RAU-kurssin alkaessa lokakuun alkupuoliskolla. Upseeriparakin tiedetään olleen valmiina marraskuussa. Kun parakin pystyttäminen perustamistöineenkin kesti vain muutamia päiviä ja liittännäistyöt (sähköt yms.) samoin hyvin lyhyen ajan, voidaan päätellä rakennustoiminnan alkaneen syyskuussa, siis lähes heti varuskunnan hallinnollisen perustamisen jälkeen. A. H. Virkunen, päiväkirjamerkintöihinsä perustuen, oli kuitenkin jokseenkin vakuutunut, että rakennustyöt ovat alkaneet suurimmalta osalta lokakuun puolivälissä ja että I/9. Pr ei ole voinut olla pääosin parakkimajoituksessa vielä RAU-kurssin alkaessa.

Upseerien ja alipäällystön asuntojen rakentamisen urakoi joensuulainen rakennusliike Hasari ja Tshokkinen. Töitä valvoi Puolustusministeriön rakennuskonttori, mutta kun sen miehitys oli

sangen vähäinen, jäi valvonta vaillinaiseksi, ja etenkin ns. Yläkylän asunnot jäivät kylmiksi asua. Talot tehtiin nimittäin kovalla kiireellä ja lattian alle eristettiin tarkoitettu turvepehku työnnettiin jäisenä ja enemmän tamppaamattomana paikoilleen, mistä eristyskyky luonnollisesti kärsi. Varusmiehet osallistuivat asuintalojen rakentamiseen vain sähkötöiden osalta - niistäkin sisätyöt suoritti urakoitsija. Sen sijaan varusmiehet rakensivat upseeriparakit ja -kerhon.

Ensimmäiset asunnot luovutettiin käyttöön muutamaa päivää ennen joulua 1940 (ilmeisesti 21.12.) ja pääosa helmimaaliskuun tienoilla, joskin viimeiset asunnot valmistuivat lopullisesti vasta huhtikuussa. Asuntoja ei riittänyt kaikille, vaan poikamiesupseereja ja -aliupseereja jouduttiin majoittamaan miehistö-, toimisto- ja jopa varastoparakkeihin sekä alivuokralaisiksi. Varuskunnan päällikkö oli näet huoneistoja jakaessaan käskenyt asuntopulan takia, että jokaisen perheasuntoon sijoitetun on määrättävä otettava alivuokralainen, ja määräyksiä annettiin. Valmistunut asuntoalue on esitetty kartassa 4; harvaa poikkeusta lukuunottamatta alue on entisellään vieläkin, taloja on toisin saneerattu.

Miehistö-, varasto- ja toimistoparakkien pystyttäminen tapahtui kokonaisuudessaan varusmiestyövoimin. Työn ja suunnittelun johdossa toimi sittemmin 3./9. Pr:n päällikkönä toiminut kapteeni Sulo Marttinen siihen saakka, kunnes rakennustoimiston päälliköksi saatiin alan asiantuntija, rakennusmestari, reservin luutnantti P. Rautamäki helmikuun 8. päivänä 1941. Marttisen lähimpinä apulaisina toimivat reservin kornetti I. Hakkarainen ja diplomi-insinööri Keinänen, joka palveli prikaatissa nostomiehenä. Kaikkiaan oli nosto- ja varusmiesten osuus varuskunnan rakennusvaiheessa ratkaiseva, sillä muuten ei olisi ollut saatavissa riittävä määrä ammattitaitoisia erikoismiehiä ja parakkien pystyttäminen olisi jäänyt suorittamatta siinä ajassa, kuin se nyt tehtiin. Vuonna 1941 kävi varuskunnassa asemakaavaa suunnittelemassa puolustusvoimain arkkitehti Hyhkö, mutta hänen suunnitelmansa jäi toteutumatta sodan puhkeamisen takia.

Valtaosa parakeista tuli pystyttämistä vaille valmiina rautateitse Kontiolah-

den asemalle. Parhaimmillaan niitä tuli pari-kolme vuorokaudessa. Siitä huolimatta nopeus ei ollut haluttu eikä asetettua tavoitetta - parakit valmiiksi ennen talvea - saavutettu. Jonkin verran töitä viivyttävää sekaannusta aiheutti se, että parakkeja oli useaa eri mallia. Rakennuksiin kuului yleensä 32(:n) miehen tupa, esimiehen huone ja kivi-vaushuone. Viihtyisyyttä (ainakin III/9. Pr:n) parakeissa lisättiin siten, että jokainen hankki ilmeisesti omalla kustannuksellaan parakkeja kiertäville hyllyille pientavaraa varten suunnitellun, joensuulaisessa kirjapainossa teetetytyn, pahlavilaitikon, joka jakoi kunkin asukkaan hyllyalueen. Aluksi lämmitettiin kaminoilla. Melko varhaisessa vaiheessa saatiin alueelle vedetyksi sähkölinja Joensuusta ja sähkön jakeluun parakkeihin päästiin jo vuoden 1940 lopulla.

Tilapäisiksi tarkoitettuja tallirakennuksia tehtiin kokonaan omin voimin ja välinein metsästä otetuista tarvikkeista. Nämä ns. risutallit valmistettiin siten, että varuskunnan raamisahalla tehdystä puutavarasta pystytettiin keihikot, joiden ulkoseiniksi asetettiin risuista sidottuja kimppejä, minkä lisäksi rakennukset katettiin ja vuorattiin joskus harvalla laudoituksella. Kimppejen tekoon käytettiin yksinkertaista puristinta, rautalankaa ja sahaa - valmistus oli puolittain tehdasmaista. Tallit jätettiin maapohjaisiksi, hevosten alusina käytettiin havuja. Myöhemmin rakennuksia korjailtiin useaan otteeseen niin, että joihinkin tehtiin pohja, jotkut taas vuorattiin sisältä laudoituksella. Risutalleja oli käytössä ainakin vielä vuonna 1958. Jatkosodan jälkeen niitä käytettiin mm. panssarivaunu- ja panssarintorjuntakalustovajoina.

Paitsi risutalleja tehtiin varuskunnassa kokonaan omin voimin myös kaikki muut kuin miehistöparakit ja niistä liittämällä yhteen saadut ruokala- ja sairaalaparakit. Työn laajuutta kuvastaa, että varusmiesten pystyttämiä parakkeja ja varastoja oli kaikkiaan parisen sataa, minkä lisäksi metsään oli raivattava tietä ja vedettävä sähkölinjaa useita kilometrejä. Työtä jouduttiin tekemään paljolti puutteellisin välinein, jotka lisäksi olivat yleensä kokonaan järjestämättä muiden varastoesten seassa epäkuuntoisina.

Rakentamisessa noudatettiin sellaista järjestystä, että ensin valmistuivat I pataljoonan ja II pataljoonan parakit. Kun kyseiset joukot olivat majoittuneet uusiin rakennuksiinsa, siirtyi patteristo puolestaan Tykistönmäelle telttamajoitukseen ja ryhtyi rakentamaan omia parakkejaan sinne. Esim. RAU-kurssi, joka jalkaväen yksiköistä ilmeisesti viimeisenä siirtyi parakkimajoitukseen, pääsi telttamajoituksesta 15.11.1940. Kuten edellä on mainittu, käytettiin telttamajoitusta vielä ainakin maaliskuussa 1941, joten rakennustöiden voidaan arvioida päättyneen suurimalta osaltaan loppukevällä. Joka tapauksessa jäi osa varastorakennuksista tekemättä kokonaan, ennen kuin joukot joutuivat lähtemään sotaan.

Eräänä rakennusvaiheeseen liittyvänä yksityiskohtana mainittakoon seuraava A. H. Virkkusen kertoma tapaus: Prikaatin laaja esikuntaparakki, jossa oli yhdistettynä 3 tai 4 parakkia, oli viimeistelyvaiheessa valmiina, sisämaalaustöitä suoritettiin. Kaksi miestä teki niitä. Menivät välillä syömään. Palattuaan miehet yrittivät saada kaminaa syttymään rasiin kaadettuja tuoreita puita. Kun se ei onnistunut, tuikkasivat kaminaan petroolia. Syntyi räjähdys ja koko komeus paloi. Kenttäoikeudessa molemmat tuomittiin tulen varomattomasta käsittelystä vankeuteen ja korvauksiin. Toinen sattui olemaan pienen tilan isäntä, toinen tyhjä mies. Tilallinen olisi menettänyt tilansa. Oikeuden puheenjohtaja, pormestari Ruutu luki tuomion ja heti sen päälle selitti tilalliselle, miten hän voi anoa armoa korvaustuomiosta.

Tykistönmäen parakit on esitetty kartassa 3, jalkaväen parakkien sijainti näkyy kartassa 5, joukkojen summittainen sijoittelu ja varastoalueet kartassa 6.

VARUSKUNTA RAKENNUSVAIHEEN JÄLKEEN

Varuskunnan asuntojen valmistuminen merkitsi kantahenkilökunnan perheille selvää vakiintumista. Kun suurin osa henkilöstöä oli lähtöisin Viipurin rykmentistä,

oli vuoden 1940 rauha merkinnyt sille kodittomaksi joutumista. Niin kauan kuin varuskunnassa ei ollut asuntoja, joutuivat henkilökunnan perheet asumaan tilapäismajoituksessa (yleensä alivuokralaisina), lähikylissä, eritoten Kontiolahdella ja Lehmossa. Tästä oli omat hankaluutensa, ahtaat tilat, väliaikaisuuden tuntu ja pitkätköt työmatkat, joita ei voinut tehdä millään yleisellä kulkuneuvolla.

Muutto uusiin asuntoihin ei tietenkään ratkaissut kaikkia ongelmia - ei etenkin syrjäisestä sijainnista johtuvia. Rautatieasemalle, jossa oli myös lähin posti ja kauppa, oli matkaa pari kilometriä. Joensuuhun oli junayhteys kerran päivässä. Kaupungissa koulua käyviä kantahenkilökunnan lapsia varten kulki Joensuuhun linja-auto, johon vanhemmat saivat kuitenkin mennä vain silloin, kun autossa oli tilaa. Kauppatarkkoja varten alettiin ajaa yhtä vuoroa viikossa, mutta se lopetettiin melkein alkuunsa. Taloissa ei ollut vesijohtoa eikä viemäriä. Vettä ajettiin hevosella - aluksi Höytiäisestä - talouksiin kaksi sangolista päivässä, likakuopat oli asukkaiden itse kaivettava. Samoin oli huoneistojen haltijoiden hankittava lämmitykseen tarvitsemansa puut; työhön sai käyttää varusmiehiä. Varusmiesten käyttö oli luvalista myös muihin töihin ja varsinkin silloin, jos perheen miesväki oli komennuksen takia poissa paikkakunnalta. Sanojen vähyyden takia osa aliupseerien perheistä joutui kylpemään Tykistönmäellä vielä jatkosodan aikoihinkin.

Varuskunnan puolesta oli järjestetty kuivan muonan korttiannosten jakelu kenttäkaupan tapaisesta sekä maidon hankinta.

Maitokannut oli jätettävä illalla eräänseen parakkiin, jonne ne taas tuotiin aamulla. Maito hankittiin pieninä erinä ympäristön maataloilta. Vesitilanteen helpottamiseksi rakennettiin asuantoalueen rannassa oleviin kaivoihin pumpput, joilla vesi nostettiin vesiposteihin aliupseerikylälle ja upseeriparakkien läheisyyteen - asennustyö oli juuri käynnissä, kun uusi sota syttyi. Vuoden 1941 alkupuolella valmistui rantaan pyykkipatoja, joten vaatteiden pesu helpottui.

Asevelvollisille parakkien valmistuminen merkitsi sekin vakiintumista: rakennustöiden huomattava vähentyminen mahdollisti normaalin varusmieskoulutuksen alkamisen. Aterioinnin siirtyminen kentältä ruokalaan samoin kuin kiinteiden asumusten ja varastojen valmistuminen lopetti muutamia kuukausia kestäneen, useiden siirtymisten täyttämän "kulkurijakson".

Varusmiesten vapaa-ajan käyttöön parakkivaruskunnan valmistuminen ei sinänsä paljoakaan vaikuttanut. Määräysten mukaan iltalomalle sai laskea enintään 20 % miesvavuudesta eikä iltalomalla saanut käydä kaupungissa - mikä ei tietenkään estänyt yrittämistä. Varusvarasto toimitti miehistöille virkistämiskäyttöön tikkatauluja, fortuna-, korona-, jalkapallo-, domino-

yms. seurapelejä sekä urheiluvälineitä. Varuskunnassa ei tosin ollut urheilu-kenttää, vaan tarvittaessa käytettiin Kontiolahden Suojeluskunnan pienoiskenttää kirkonkylällä. Miehistölle tilattiin Armeijakunnan puolesta kuhunkin yksikköön puolikymmentä sanomalehteä. Osa asevelvollisista kulutti aikansa Kontiolahden kirkonkylällä ja asemalla sekä vähäisessä määrin Parantolan alueella oleskeluun ja maleksimiseen, vaikka tämä pyrittiinkin joukko-osaston puolesta estämään. Sotilaskodin toiminnasta hieman tuonnempina.

Myös päällystö pyrki järjestämään viihdytystoimintaa.

Melko tiiviistä asumisesta, heikosta hygieniasta, viemäreiden puutteesta yms. aiheutui alkuvaiheessa terveydenhoidollisia ongelmia. Marraskuussa 1940 jouduttiin määräämään juomavesi ja maito keitettäväksi. Höytiäisen vesi oli siinä määrin epäterveellistä, että sen käyttö kiellettiin kokonaan vielä vuonna 1942. Rakennusvaiheen aikana olivat urakoitsijan palveluksessa olleet naiset valittaneet asunto-oloissa esiintyneistä puutteista. Kaikki siviililyöntekijät rokotettiin lavantautia vastaan.

Telttamajoituskausi oli ollut puolustusvoimain koulutustehtävän kannalta tavallaan hyvä asia, olihan näin saatu sen paremmin järjestelemättä todennukainen harjoitusmaasto ja totuttai-

tuminen väliaikaismajoitukseen sekä jouduttu suorittamaan useita suurehkojen joukkojen siirtoja ja kenttälinnoitustöitä. Normaalialue suurempien joukkojen ollessa yhtäaikaaisesti koolla oli ainakin teoriassa helppo järjestää yhteistoimintaharjoituksia. Niinpä puolustusvoimain johto antoikin tavoitteeksi korjata havaitut puutteet nimenomaan suurten osastojen yhteistoiminnassa ja pimeäkoulutuksessa. Ryhmänjohtajakoulutus kehoitettiin suorittamaan perusyksiköissä - tärkeänä pidettiin koulutustapaa ja -tavoitetta, ei sitä missä koulutus tapahtui.

Annettujen tavoitteiden toteuttamista häiritsi jossain määrin Kontiolahdella aluksi rakennustoiminta, jota jatkui pienessä määrin käytännöllisesti katsoen koko välirauhan ajan. Sama vaikutus oli linnoitustöillä, vaikka varusmiehet eivät niitä kovin paljon joutuneetkaan tekemään - kaikista suurista töistä vastasivat linnoitusjoukot. Varuskuntaan majoittunut 9. Prikaati joutui osallistumaan tienrakennustöihin maakunnassa, Kontiolahti-Ilomantsi maantien auraukseen talvella 1940/1941 ja sijoittamaan päivittäin toista sataa miestä erilaisiin vartiointitehtäviin varuskunnassa ja lähiympäristössä sekä Lievestuoreella, mikä vähensi jatkuvasti ja huomattavasti rivivahvuutta. Parakkialueelta puuttui vielä ampumarata, joten ampumakoulutus jouduttiin suorittamaan Suojeluskun-

nan radalla Kontiolahdella; ammuntoja suoritettiin myös Viereväniemessä. Oma rata valmistui välttävään kuntoon sairaalansuolle 7.5.1941. Ammunta tällä radalla tapahtui kohti rautatieasemaa; suolle ajettiin jatkuvasti risuja ampujien alustaksi, etteivät he uppoaisi sammalikkoon harjoituksissaan.

Asioiden näin ollessa edellytykset laajamittaisille yhteistoimintaharjoituksille olivat vähäiset. Kiväärijoukkojen ja tukevien aselajien yhteisharjoituksia ei juuri pidetty eikä esimerkiksi kranaatinheitinammuntoja suoritettu lainkaan koko välirauhan aikana. A. H. Virkkusen päiväkirjamerkintöjen mukaan huhtikuun loppuun 1941 mennessä pidettiin vain yksi prikaatin taisteluharjoitus (15.-18.4). Päiväkirjan mukaan pataljoona (III/9. Pr:n) harjoitukset pidettiin Kontiolahden ulkopuolella, Ilomantsissa, Enossa ja Sonkajassa. Patteristo järjesti maaliskuussa 1941 hälytysharjoituksen joukko-osaston puitteissa, mutta jalkaväkeä ei harjoituksessa ollut mukana. Sitä paitsi osa patteristoa oli majoitettu 9. Prikaatin muihin sijoituspaikkoihin kuin Kontiolahdelle, niin että patteristo ei ollut täysilukuinen. Harjoituksessa todettiin huomattavia puutteita sekä kalustossa että upseereiden ja aliupseereiden määrässä. Upseeri- ja aliupseeriharjoitukseen sen sijaan oli uhrattava runsaasti aikaa, koska koulutettua henkilökuntaa oli perin vähän, eräissä tapauksissa vain yksi komppaniaa kohti.

Puolustusvoimain johdon ohjelma- luonteisesta kehotuksesta poiketen järjestettiin Kontiolahdella kivääriryhmänjohtajakoulutusta keskitetysti kurssilla, joka pantiin toimeen 11.10. ja 13.11.1940 välisenä aikana. Kurssin johtajana toimi kapteeni A. H. Virkkunen ja siihen osallistui 140 asevelvollista pääasiassa prikaatin kivääri-, konekivääri- ja esikuntakomppanioista, mutta mukana oli myös muutamia viesti-, kranaatinheitin-, panssarintorjunta-, lääkintä ja eläinlääkintämiehiä sekä mekaanikkoja. Heille ei kuitenkaan annettu mitään oman alan erikoiskoulutusta.

Koska kurssi kesti vain kuukauden, oli sen ohjelma erittäin tiivis. Päiväohjelman ulkopuolelle, oppilaiden omaan käyttöön jäi vain kello 19.00 ja

20.45 välinen aika, jona oli hankittava lämmitykseen tarvittavat polttopuut. Opetusohjelmaan kuului 29 oppituntia, joista peräti 20 kalusto-, kenttäpalvelus- ja taistelukoulutusta, loppu yleisotilaallista koulutusta, huollon, kaasusuojelun ja ilmatorjunnan opetusta. Käytännön harjoituksia oli 180 tuntia, joista noin puolet taistelukoulutusta kivääri- tai konekivääriyhmän/joukkueen puitteissa. Sulkeisjärjestyksen harjoitteluun kulutettiin aikaa runsaat 20 tuntia. Päiväohjelmaan kuului aina tunti asehuoltoa. Kurssin luonteen takia hankittiin tarvittavat aseet, muu kalusto ja sotilaskirjallisuus (mm. ohjesäännöt) lainaksi Prikaatin joukko-osastoilta. Esimerkiksi ohjesäännöt saatiin IV/9. Prikaatilta, joka taas oli perinyt ne I/JR 36:ltä.

Erikoiskoulutusta varten suunniteltiin reservialiupseerikurssille jatkojaksoa, samoin kuin eräiden erikoisaselajien miesten lähettämistä muualle koulutettavaksi alalleen, mutta jostain syystä Sota-arkistossa ei tästä asiasta ole säilynyt papereita. Jälkimmäinen jaksoli oli tarkoitus majoittaa jo parakkeihin, kun taas edellinen oli asunut pihviteltoissa jalkavaen parakkialueen itälaidalla. Telttamajoitus oli johtunut valmiiden parakkien puutteesta. Jatkokurssin suunniteltu vahvuus oli 83 miestä ja kesto kolmisen viikkoa. Kurssin johtajan päiväkirjamerkintöjen mukaan kurssi siirtyi parakkeihin 15.11. ja RAU-kurssi päättyi 5.12.1940.

Mainittakoon vielä, että kurssin oppilaat varustettiin ennen koulutuksen alkua paremmin kuin muut rivissä olevat asevelvolliset, niin että oppilailla oli käytännöllisesti katsoen kaikki varusteet valtion puolesta, kun taas muilta puuttui etenkin alus- ja villavaatteita.

Talvisodan päättyminen keskeytti Huuhanmäessä toimineen Jaakkiman sotilaskotiyhdistyksen toiminnan. Osa henkilökuntaa toimi jonkin aikaa Sotilaskotiliiton palveluksessa. Huuhanmäessä ollut kalusto oli saatu pelastetuksi. Kuultuaan, että yhdistys oli kodittomana, pyysi 9. Prikaatin komentaja eversti A. Kuistio yhdistystä jatkamaan toimintaansa Kontiolahdel-

la, jossa oli varuskunta ilman sotilaskotia. Koolle kutsuttu johtokunta - olosuhteiden pakosta vajaalukuisena - totesi sotilaiden viihdyttämisen olevan tärkeää erikoisesti korpi- ja parakkivaruskunnassa, jollainen Kontiolahden alavaruskunta oli. Vuosikokous päätti toiminnan jatkamisesta uudessa ympäristössä syyskuun 22. päivänä 1940.

Sotilaskodin toiminta pääsi alkuun jo lokakuun 19. päivänä, jolloin eversti Kuistio luovutti yhdistykselle 6 x 36 m:n suuruisen parakin "sotkuksi" ja lisäksi parakin henkilökunnan asunnoksi. Käyttöön vihkiminen tapahtui marraskuussa, 3. päivänä, jossa yhteydessä yhdistys tarjosi ensimmäistä kertaa Kontiolahdella ollessaan ilmaiset kahvit sotilaille, tällä kertaa noin tuhannelle miehelle. Yhdistys hoiti sivukoteja myös Prikaatin alaisissa joukoissa Koverossa ja Uimaharjussa. Yhdistyksen tarkoituksena oli saada oma katto pään päälle, ja tässä tarkoituksessa vuokrattiin Pekka ja Tuomo Pikkaraiselta toukokuussa 1941 hehtaarin suuruinen maa-ala Ristilahden rannalta. Samoin päätettiin anoa valtiolta lainaa uuden sotilaskotirakennuksen pystyttämiseksi.

Koska sotilaskoti oli lähestulkoon ainoa paikka, missä varusmiehet saattoivat viettää aikaa lehtien, radion ja pianonsoiton parissa tai pelkästään istuskellen, ja kun varuskunnan vahvuus parhaimmillaan oli lähes kolmetuhat-

ta, oli luonnollista että sotilaskodiksi osoitettu parakki kävi riittämättömäksi. Niinpä puolustusministeriöltä hankittiin piirustukset uuden huoltorakennuksen rakentamiseksi, varsinaisen kodin rinnalle päätettiin rakentaa 3 metriä leveä parveke, tykistön alueelle avattiin kanttiini ja aliupseerikylän laidalle, kasarmialueen liittymäkohtaan, päätettiin avata kioski. Jatkosodan takia useimmat suunnitelmat kuitenkin lykkäytyivät.

Helmikuussa 1941 yhdistys lahjoitti sekä upseerien että aliupseerien ampu-mayhdistyksille pienen summan kummallekin toiminnan alkuun saattamiseksi. Upseeri- ja aliupseerikerhojen toiminta tyrehtyi kuitenkin sodan syttymisen takia alkuunsa, sillä upseerikerhosta tehtiin majoitustila Järjestelykeskus 1:n aikana, aliupseerikerho palveli ensin varuskuntaa majoitustilana, sittemmin Järjestelykeskuksen esikunnan ruokalana. Upseerikerhon avajaiset pidettiin 30.11.1940 arvovaltaisen kutsuvierasjoukon läsnäollessa. Paikalla olivat mm. Armeijakunnan, Sotilaslänin sekä 8. ja 10. Pr:n komentajat. Aliupseerikerho avattiin 18.1.1941. Mainittakoon, että välirauhan aikana ja vielä sodan päätyttyäkin yleisen moraalin hölymisen myötä viinan juonti oli yleinen ajanviete eräiden kantahenkilökuntaan kuuluvien keskuudessa, jos kohta on luultavaa, että muistikuvat saattavat olla epäluottettavia.

Kolme aikakautta - kolme sukupolvea - kolme suomalaista reservinupseeria

ERKKI IISAKKI

s. 1903 RUK KUASSI 11.

On vuosi 1903, lokakuun 10. päivä, Enon Niskassa nahkuri Iisakki Mustoselle syntyi poika, joka sai kasteessa nimen Erkki Iisakki.

Tästä alkaa kolmen sukupolven tarina.

heksi ja aktiiviseen toimintaan Nilsin suojeluskunnassa. Isäni avioitui Aune Ruudun kanssa. Kerrottiin juttua, että isäni olisi virkahuoneensa ikkunasta nähnyt apteekin provisorin kulkevan kylän raittia ja sanoneen asiakkailleen: Tuolla kulkee minun tuleva vaimoni. Koskaan he eivät olleet vielä tavanneet. Kuinka ollakaan, 24.6.1944 ankarien taistelujen riehussa Karjalan Kannaksella ja lumen peittäessä evakkojen tavarat Nilsin torilla, minä, Simo Antti Iisakki näin päivän valon.

SOTA PÄÄTTYI JA TULI VALVONTAKOMISSION AIKA

Valveutuneet Isänmaataan rakastavat miehet ja naiset olivat peläten maan miehittämistä varautuneet pahimpaan. Ympäri maata oli kätkeytyä aseita, niin myös Nilsissä. Syksyn sateisena yönä tunkeutui kotimme sadetakkisia Valpon miehiä. Suomalainen efiältes, kavaltaja oli paljastanut toverinsa. Isäni kuulusteltiin ja hänet passitettiin Kuopioon vankeuteen muiden isänmaallisten miesten joukkoon. Vankilan ovet olivat kuulemma auki koko ajan, vain valvontakomission kätyreiden saapuessa ovet lukittiin. Äitini vieraili usein Kuopion vankilassa. Nilsissä isäni otti koko asian omaksi teokseen, ja isän työpaikka tässä selkkauksessa meni: hänet vapautettiin nimismiehen tehtävistä. Kaikkia Nilsin kätköjä ei varmaankaan löydetty. Äitini kertoi meille lapsille tämän episodin sukumme vaiheista.

Olot alkoivat pikkuhiljaa vakiintua sodan jälkeen, ja niin isänikin nimitettiin 1950 Kaavin piirin nimismieheksi. Äkillinen isän kuolema katkaisi tasaisen perheidyllin 1956. Meitä jäi kolme isätöntä orpoa: 12-, 10- ja 2-vuotias, minä

Nahkuriperheessä isäni sai syvän kristillisen kasvatuksen. Hänet opetettiin kunnioittamaan kotiaan, uskontoaan ja esivaltaa. Varhaisesta lapsuudesta ei ole juuri muuta tietoa. Ukkinen Iisakki ei nähnyt itsenäisen Suomen syntyä, sillä hän kuoli 1915. Lahjakkaana poikana isäni pantiin kouluun. Koulumenestys oli niin hyvä, että hän kirjoitti ylioppilaaksi Joensuun Lyseosta vuonna 1925. Kouluaikana Joensuussa hän liittyi Joensuun suojeluskuntaan ja kuului siihen 1919-1926. Hän kuului myös Enon suojeluskuntaan vuodesta 1919 vuoteen 1932 asti, ja toimi myös kyläpäällikkönä. Esikuntaan hän siirtyi 1932.

Asevelvollisuus kutsui, ja hänet kutsuttiin palvelukseen Meritiedustelulaivue 2:een. Ylioppilaspojan isänmaallisuus viitoitti hänen tiensä RUK:uun. Palvelus alkoi 3.5.1926 ja päättyi 23.10.1926 kursilla 11. Ylentäminen reservin vänrikiksi tapahtui 21.12.1926. Tämän jälkeen alkoivat lakimiesopinnot Helsingin yliopistossa, samoin toiminta Savo-Karjalaisessa osakunnassa.

Opintojen jälkeen tapahtui paluu arkeen. Isäni toimi nimismiestehtävissä useissa Pohjois-Karjalan kunnissa esim. Valtimolla, Enossa, Rääkkylässä, Kontiolahdella, Kiihtelysvaarassa ja Nilsissä.

Maailman taivaalle oli alkanut kasaantua synkkiä pilviä, sodan uhka leijui ilmassa. 6.12.1937 isäni ylennettiin reservin luutnantiksi. Talvisota syttyi 30.11.1939. Erkki Iisakki toimi 8./JK 38:n päällikkönä 19.2.-6.3.1940 sekä 6.3.-11.5.1940 JR 39:n 2:K:ssa. Talvisodan taisteluista mainittakoon Lavajärven taistelu Laatokan koillispuolella.

Jatkosodassa isäni joukko-osasto oli EsiK/JR8/11.D, sekä 16.12.1941 Hall. Os/Kar AE:n. Isäni taisteluista jatkosodassa: Saarilampi, Juttulampi, Prolavaara, Mantsin - ja Lunkulansaaret, Säämäjärvi, Pyhäjärvi ja Äänislinna. Kapteeniylennyskin tuli 25.7.1942.

PIENI YKSITYISKOHTA ISÄN OMASTA PÄIVÄKIRJASTA:

30.9.1941 kello 17.45 ylitettiin ja katkaistiin Muurmanskiin menevä rautatie, 19.00 katkaistiin Petroskoista pohjoiseen menevä maantie.

Raskain vaihe isäni sodassa lienee ollut toimiminen kenttäoikeuden virallisena syyttäjänä. Joutuihan hän syyttämään omia maamiehiään maanpetturuudesta ja sotilaskarkuruudesta.

Ikä teki tehtävänsä. Vapautus palveluksesta tapahtui 6.3.1943 iän perusteella. Palvelusta oli kestänyt 1v 8kk 11pv.

Erkki siirtyi Nilsin piirin nimismie-

vanhimpana. Isäni haudattiin sukunsa hautaan Enoon. Hänen ympäränsä oli sulkeutunut. Perintö, jonka isä meille uudelle sukupolvelleen jätti, olivat hänen perusarvonsa: koti, uskonto ja isänmaa, luonnon kunnioittaminen ja herkkyys tuntea ja kokea lähimmäisensä.

SIMO ANTTI IISAKKI s. 1944
RUK KURSSI 126.

Lapsuuteni koti Kaavilla oli lämmin ja turvallinen. Lapsetta pitäen meitä kasvatettiin kristillis-isänmaallisessa hengessä. Luonto oli myös kodissamme aina läsnä, olihan isäni ahkera luonnossaliikkuja kalastaen ja metsästäen. Muistan hyvin, miten minuun juurrutettiin luonto osaksi ihmistä. "Simo nyt ylös. Lähdetään kalaan. On auringonnousunaika." Tai hetki, jolloin makasimme pellonojassa odottaen tee-riparven tuloa syksyiselle ruokamaallem.

Olin parhaassa opissa. Kaikki muuttui kuitenkin hetkessä v.1956 isän kuolemaan. Eteen tuli muutto tuntemattomaan, ja äitini hakeutui työelämään. Alkoi vuosia kestänyt muuttojen sarja: Nokia, Nummi, Virrat ja Luvia.

Elin normaalia nuoren miehen elämää, haaveena opettajan ura. Pyrin I-SS:n eli Itä-Suomen Seminaariin Joensuuhun, ja haaveistani tuli tosi: aloitin opintoni juurillani Joensuussa 1964. Valmistuin opettajaksi, ja edessä oli astuminen asepalvelukseen. 15.6.1967 kävelin Karjalan Jääkäripataljoonan portista sisään, suuntana kranaatinheitinkomppania. Minusta oli tullut kranaatinheitinmies. Pyrin suorittamaan tehtäväni niin hyvin kuin osasin.

Mieleeni on jäänyt aivan alkuajoilta

eräs yksityiskohta. Kaikkien suomalaisten sotilaiden suuresti kunnioittama jalkaväenkenraali Adolf Ehrnroot vieraili varuskunnassa. Hän haastatteli meitä poikia kysellen ammateista ja mielipiteistä. Minulle hän sanoi puristaessaan kättäni.: "Sotilas! Opettakaa lapsillenne ja oppilailenne sama henki kuin teissä itsessänne on." Vastasin hänelle: "Opetan, herra kenraali." Tätä käskyä olen noudattanut.

Komennus RUK:uun tuli 18.12. Kursin numero oli 126. Tunsin kulkevani upseeri-isäni jälkiä. Ylennys vänrikiksi tapahtui 9.5.68, siviilielämä koitti. Sain opettajan toimen Joensuusta ja vakiinnuin Mutalaan. Avioiduin Tellervo Hirvosen kanssa jo vuonna 1967. Perheeseemme kuuluu kolme lasta: kaksi tyttöä ja poika.

10.2.1978 olin kokemassa syntymisen ihmeen. Poikamme näki päivänvalon. Kasteessa hän sai nimen HEIKKI ERKKI IISAKKI, uusi mies-sukupolvi oli syntynyt.

Vuodet ovat vierineet. Olemme perheenä olleet voimakkaasti mukana yhteiskunnan eri sektoreilla. Työ on antanut perheen molemmille vanhemmille mahdollisuuden ohjata nuorisoa perusarvojen kunnioittamiseen. Kotimme harrastuksia ovat olleet muun muassa erästely, urheilu, politiikka ja maanpuolustus. Ylpeänä otin vastaan tiedon, että minut on ylennetty 4.6.1997 reservin kapteeniksi. Olin saavuttanut saman sotilasarvon kuin isäni.

Vaikka yhteiskunnassa on tapahtunut suuriakin muutoksia, kotimme kasvatusarvot koti, uskonto ja isänmaa ovat edelleen kaiken kasvatuksen pohja. Uskon, että vaimoni Tellervo ja minä olemme onnistuneet kasvattamaan lapsemme ja oppilaamme kristillis-isänmaallisessa hengessä.

Nyt on kolmas sukupolvi Mustosia astunut palvelemaan isänmaataan. Poikamme Heikki keskeytti opintonsa Tampereen Teknillisessä Korkeakoulussa ja ilmoittautui Pohjois-Karjalan Prikaatiin Kontiorantaan myös kranaatinheitinmieheksi.

Osoituksena poikamme arvoista ja asenteista on seuraava yksityiskohta. Hänen isoäitinsä siirtyi ajasta iäisyyteen viime syksynä. Hakiessani aliupseerioppilasta lomalle hän totesi.. "ISÄ, sinulla on nyt ollut vaikeaa, mutta jos tämä helpottaisi. Minut on valittu RUK:hon."

HEIKKI ERKKI IISAKKI s.
1978 RUK KURSSI 215

Lapsuuteni elin Joensuussa yhdessä vanhempieni ja kahden vanhemman siskoni kanssa. Kasvatukseni sain rakastavassa ilmapiirissä, joka samalla oli oikeudenmukainen ja tiukka, rajat perheessä asetettiin tarkasti. Koulussa olin hyvä oppilas ja arvosanat olivat pääsääntöisesti kiitettäviä. Kirjoitettuani keväällä 1997 ylioppilaaksi hain ja pääsin opiskelemaan Tampereen Teknilliseen Korkeakouluun tietotekniikkaa. Kaksi vuotta opiskeltuani tuli aika lähteä suorittamaan varusmiespalvelusta, ja niinpä opiskeluihin tuli vuoden mittainen tauko.

Palvelukseen astuin Kontiorannassa 5.7.1999 kranaatinheitinkomppaniassa. Vasta myöhemmin sain tietää, että myös isäni oli ollut heitinmies, ja näin ollen seurasin isäni jalanjälkiä. Jalanjälkien seuraaminen jatkui myös alokaskaudella, kun suoriuduin tehtävistäni sen verran hyvin, että minut valittiin aliupseerikouluun ja täältä vielä myöhemmin syksyllä RUK:n kurssille 215. RUK-aika armeijasta oli armeijan parasta aikaa, sen takasi sieltä saatava korkeatasoinen koulutus ja yhdessä muiden upseerioppilaiden kanssa saavutettu kuuluisa "rukin henki".

Vuosituhanne vaihduttua palasin takaisin Kontiorantaan upseerikokelaina ja tätä kirjoittaessani on palvelustani jäljellä vielä noin 2 kuukautta. 30.6.2000 edessä on ylentäminen reservin vänrikiksi, jolloin liityn tähän kolmen sukupolven ja kolmen eri aikakauden ketjuun suomalaisia reservin upseereita.

Teksti: Simo Mustonen ja Heikki Mustonen

Talven ratkaisutaistelut eli jääkärileiri 2000

Kevät alkoi tehdä urakalla tuloaan Jääkärileirin joukkojen kasatessa vermeitään ja vehkeitään mitä erilaisempien kulkupelien selkään sateesta harmaana ja ankeana maanantaiaamuna armon vuonna 2000, jonka tulolla olivat tietokonenörtit pelotelleet mm. KYKSin, HYKSin jne. hoitopaikkojen vuodeosastolle saakka. Kevään tulo ilmeni kaikenlaisena p-na, jota satoi taivaalta eri muodoissaan. Oli jopa muutama muuttolintulaji tullut repimään korviemme rumpukalvoja ärsyttävällä tirsikutuksellaan.

Taistelijat vähäisimmästä urhoollisimpaan saatiin pikkuhiljaa, vähin erin, porukoissa, ryppäissä (engl. group) jne. siirtymään läheiselle Jaamankankaalle. Houkuttimina käytettiin muunmuassa katteettomia lupauksia ("Jokaisesta leiripäivästä vuorokausi lomaa" yms.), uhkailuja ("Joka ei lähde, katselee kasarmin nurkkia juhannukseen asti") ja muita sotaväessä hyväksi havaittuja motivointikeinoja. Osa siirtyi maastoon ihan omasta vapaasta tahdostaan.

Korpisoturit levittäytyivät pitkin kankaita mitä erilaisimpiin puolustusryhmiin. Tarkoituksena lienee ollut hämätä, harhauttaa, uunottaa, kanavoida (vai oliko se kanalisoida) hyökkääjää ja lopulta aiheuttaa sille täydellisen oikea-aikaisesti ajoitetulla reservin vastahyökkäyksellä ennen näkemättömiä tappioita.

Joukot olivat saavuttaneet parin päivän kuluttua rauhan ajan taisteluharjoituksen kenttälainnoittamisen ensimmäisen asteen eli luoneet lunta ainakin talonmiehen lupakirjan verran. Touhussa likaantuneita ja hiostuneita jalkarättejä voitiin kuivuttuaan käyttää repussa erinomaisina luotisuusjalliiveinä

kalliitten kevlar-valmisteiden asemesta. Nokkelimmat käyttivät niitä jopa päänsuojina komposiittikypärän asemesta luoteja ja paikallista valkoselkätikkayhdyskuntaa vastaan.

Säitten haltija käänsi selkensä urhoollisille puolustajille, eli keli parani sotilaan säästä Saariselällä reipanit silmillään hiihtelevien juppien ilmaksi. Aurinko paistoi, ja yöllä oli kuulakasta.

Sotureiden rouskuttaessa tukikohdissaan keripukin karkottamiseksi ja pimeänäkökyvyn parantamiseksi jälkiruokana jaettuina kokoporkkanoita, voivat ilkeän vihollisen tiedustelijat helposti paikantaa em. äänien perusteella ryhmityksen taistelijaparin ja jopa yksittäisen taistelijan tarkkuudella. Joitakin havaintoja vastapuolesta kuultiin, ja terävöityneellä katseella nähtiinkin, kun suksilla liikkuvat tiedustelijat kaatuivat ja noituivat ympäri metsiä.

Koska materiaalia rauhan ajan harjoituksissa ei ihan oikeasti voi tuhota, vihollistiedustelijat olivat kehitelleet uuden tavan informoida pistäytymistään puolustajan kohteissa ja niissä tekemistään tihu- ja tuhotöistä. He nimittäin jättivät kohteelle lapun, jossa oli esimerkiksi teksti:

"Olen käynynä tämän teltan luona. Väijymies veti k..## sikeitä, eikä huomannu. Panostin ja järäytin ison teltan 200 kilolla töntöniä. Väijymies ei eteleenkään kuulu." Vartiomies kuulusteltiin oitis moisesta otteen lipsumisesta. "Kyllä pitäisi huomata, jos joku raahaa 200 kg trotulia teltan m36/20:n viereen, mites te nyt noin."

Taistelijapari Arska ja Pena olivat olleet ennen harjoitusta siinä uskossa, että töpinässä (TalHp) on helpoimmat hommat. He yleensäkin ajattelivat varusmiespalveluksen kiireestä ja rehkimisestä elämänsä ohjenuoralla: "Hiki syö aivoja." Siksi he olivat ilmoittautuneet vapaaehtoisesti kyseisen elintärkeän huoltopaikan apumiehiksi, koska se jo harjoituksen alussa oli puoliksi tapettu eli vajaavahvuinen.

Puuhasteltuaan parina päivänä ilta-palatiskien kanssa illalla yhteentoista ja herättyään aamuyöstä kolmelta virrittelemään köökin alle tulia puilla, joissa vesi kiehui, mutta ei sitä vastoin kattilassa, he olivat syventäneet tietämystään helpoista ja vaikeista hommista siinä määrin, että anoivat pääsyä etulinjan taisteleviin joukkoihin. Ulkonäöltään he muistuttivat tässä vaihees-

sa jo aivan normaalia sotilaskeittäjää: miestä, joka on vedetty pari kertaa kaminan torvesta läpi ja jonka taskussa oleva käsikranaatti on räjähtänyt molemmilla kerroilla.

Joku lienee katsonut elokuvan nimeltä Tunteamaton sotilas. Elokuvasa Honkajokea esittävä Tarmo Manni ihmetteli Yleisradiota, joka käytti vartiossa aina samaa miestä, joka lauloi joka ilta kaihoisalla mutta surkealla äänellä: "Mä vartiossa seison, yössä yksinään..." Mutta Puolustusvoimien historian - ainakin rauhan aikana - työllisteytin parivartio lienee kuitenkin taistelijapari Arska ja Pena - eivät suinkaan samat miehet kuin edellä. Sillä lähes aina, kun joukkueen johtaja kiertää yön pimeydessä teltojaan ja kyselee: "Ketkä ovat vartiossa", vastaus kuuluu: "Arska ja Pena". (Huh! Lipsahdinpa hieman sivuraiteelle.)

Paksusta lumesta huolimatta kouluttajat halusivat joukkojensa liikkuvan ripeästi. Niitä kannustettiin reippailla ja tyypillisimmillä kehotusanoilla: "Nopeammin, nopeammin, mikä maksaa, liikkuu, liikkuu. Joka mies liikkuu..." Vyötäisiään myöten vastahyökkäysretkellä lumessa kahlaava, vapaaehtoista asepalvelusta suorittava naishenkilö tuskastui joukkueensa innokkaaseen valmentajaan ja tiuskaisi: "Tulisit ite tänne kahlaamaan, kun lunta on m—ia myöten." Kun joukko oli päässyt lähtöasemaan, odoteltiin pari tuntia, niin kuin kiirettä ei olisi keksittykään. Alkoi kuulua kommentteja: "Taas oli sotaväelä kiire oottamaan." Näin ne joukossa usein kuultavat kommentit iskosuvat mieliin.

Taistelut huipentuivat ja päättyivät neljäntenä päivänä normaaliin epäselvään tilanteeseen ja hässäkkään, jota pääesikunnasta saapunut kenraalikin joutui ihastelemaan. Ja lopuksi - taas monennenko kerran - yritettiin taistelun molemmille osapuolille vakuuttaa, että juuri he olivat voittaneet sodan. Perinteisen taisteluharjoituksen päättymiseen liittyvän väestön, kaluston ja patruunoiden laskennan jälkeen alkoi harjoituksessa uusi vaihe.

Siirryttiin reippaat sata kilometriä pohjoisemmas - eteläkarjalaisen taiste-

lijän mielestä jo melkein Lappiin - Sotinpuron alueelle.

"Voi meitä poikia lumessa", huokasivat soturit jalkautuessaan ampuma-alueella sotaväen nykyaikaisista kulkuvälineistä, linja-autoista. Lumipenkat teiden varsilla olivat niin korkeat, ettei ilman tikapuita yli päässyt.

Hätäisimmät pääsivät ampumaan jo tulopäivän nimiin. Joensuun, Kiteen, Lieksan, Nurmeksen ja Kuopion katu-taistelijat olivat omassa elementissään tuhotessaan maaleja ammunnan johtajien rakennuttamissa kortteleissa (= 3 pahviseinää ja yksi ovi) ns. asutuskeskustaistelussipolkuammunnassa.

Kranaatiheitinmiehet valmistelivat asemiaan eri puolille ampuma-alueita ampuen eri suuntiin. He suorittivat siinä ohessa talonmiehen lupakirjan kakosvaiheen.

Sotilaan kelejä ampumaleiriaikaan ei juuri saatu, eli aurinko paistoi lähes ennätyslämpimästi. Tiet pehmenivät, ja kelirikko alkoi olla pahimmillaan eli parhaimmillaan. Ampumapaikoille

pääsy alkoi jo olla ilmakuljetusten takana. Mutta onneksi leiri loppui, ettei tarvinnut ruveta odottamaan uusia kuljetushelikoptereita, jotka olivat vielä ostamatta ja joiden lentäjät koulutattamatta.

Kasarmille pääsyn jälkeen aktiivisesti unohdettiin ennen leiriä annetut lupaukset ja uhkaukset, ja elämä jatkui normaalisti, eli aloitettiin tukka putkella seuraavan leiriin valmistelut.

Leirin johtajan velvollisuus on vielä leirin jälkeen kirjoittaa ns leirikertomus. Siinä arvioidaan joukkojen suoritukset vartiomiehen jalkateränsenosta lähtien. Kaikki tietysti opiksi otettavaksi ajatellen jo seuraavaa leiriä, joka olisi sitten virheetön, täydellinen ja kaikin puolin lopullisesti äärimmilleen kehittynyt.

Kertomuksen kirjoittamisessa en ole päässyt vielä tätä pitemmälle.

Leirin johtaja
Majuri Rhti Korhonen

Saapumiserän 1/00 E-kauden leiri

Johdin vuosituhannen ensimmäistä ampumaleiriä Sotinpurolla 13.-18.3.2000. Koulutuksellisena tavoitteena oli, että leirin jälkeen jääkärit hallitsevat henkilökohtaisen aseiden käsittelyn, taistelijaparin toiminnan puolustuksessa valoisalla ja pimeällä sekä taistelijaparin yhteistoiminnan liikuttaessa taistelukentän eri olosuhteissa.

Koulutushaaroittain tavoitteena oli lisäksi antaa perusteet ryhmäkohtaisten aseiden käsittelyyn ja käyttöön. Keskeisenä tavoitteena oli myös luoda edellytykset onnistuneelle jääkärileirin (1b) toteutukselle huhtikuun alussa. Leirille osallistuivat kaikki perusyksiköt koulutuskokoonpanoissaan sekä käynnissä olleet varusmieskurssit.

Kranaatinheitinmiehet suora-ammunnassa

Miehet valmistautuvat puolustusammuntaan.

Ampumaleirin valmistelut aloitettiin silloin, kun johdollani käynnistyi (Karjalan Jääkäripataljoonan osalta) henkilöstönkäyttösuunnitelman laatiminen vuodelle 2000. Silloin alaisteni päälliköiden kanssa mietimme aikaisempien vuosi-

en ampumaleirien puutteet ja laadimme sen perusteella tarkennetun suunnitelman E- ja J-kauden ampumaleirien ammuntojen toteuttamisesta. Tavoitteeksi asetimme, että vuonna 2000 a-leirit ovat entistä nousujohteisempia ja ettei peräkkäisillä leireillä ammuta samoja ammuntoja.

AMMUNNAT TÄLLÄ LEIRILLÄ

1. Kaikki leirijoukot:
- T1A (taistelijapari puolustuksessa valoisalla) kahteen kertaan, johtajana luutnantti Markku Keskitalo
 - T1B (taistelijapari puolustuksessa pimeällä), johtajana vänrikki Jarno Rähä

- T2 (taistelijaparin "kissanpolkuammunta"), johtajana luutnantti Harri Kankainen

2. Lisäksi yksiköt ampuivat seuraavat koulutushaara-ammunnat:

Kranaatinheitinkomppania:

- T4 suora-ammunta (kaikki joukkueet), johtajana kapteeni Mika Ylönen

- T5 lyhytkanta-ammunta (tulijoukkue ja tulenjohtue), johtajana kapteeni Mika Ylönen

Sissikomppania:

- T11 (partion irtaantumisammunta) kahteen kertaan, johtajana yliluutnantti Keijo Matilainen

Aliupseerikoulun kranaatinheitinlinja:

- T4 suora-ammunta, johtajana luutnantti V Keinänen

Tarkka-ampujakurssi ampui luutnantti Pasi Koivusen johdolla 13.-14.3. koulutushaaran mukaiset ammunnat pitkille etäisyyksille sekä testit. Pst-kurssi ampui yliluutnantti Jari Pantsarin johdolla kevyen ja raskaan kertasingon koviin tehonesittelyyn 14.3. Kyseiset ammunnat todella vaikeissa olosuhteissa: kovassa tuulessa ja lumituiskussa!

LEIRIN TOTEUTUS

Leiri toteutettiin siten, että perusyksiköt tai koulutusosastot tulivat Sotinpuruolle ja poistuivat sieltä porrastetusti niin, että joukko oli alueella keskimäärin kolme vuorokautta! Esimerkiksi Aliupseerikoulu piti Jaaman kankaalla yksikköharjoituksen 13.-15.3. ennen leirille tuloa. Lääkintämieskurssin maastovaihe toteutettiin 14.-17.3 luutnantti Mikko Saastamoisen johdolla. Yhtenä keskeisenä harjoituskohteena oli kenttälääkinnän toteutus - joukkueen lääkintämiehen, kompanian lääkintäryhmän sekä pataljoonan lääkintäjoukkueen toiminta.

Varotoiminnasta vastasi leirin johtajan apuna varoupeeri luutnantti Ari Turunen yhdessä Esikunta- ja huolto-komppanian vartioryhmän kanssa. Sotilaskoti palveli meitä leirin majoitusalueella päivittäin klo 11.00:stä aina iltaan klo 23.00 saakka. Sen lisäksi Nurmeksen sisarten johdolla sotilaskotiauto kiersi päivittäin ampumapaikoilla. He pääsivät tutustumaan myös amuntoihin. Yhteistoiminta sujui soti-

laskotisisarten kanssa vanhaan malliin erittäin mutkattomasti.

Huolto ja muu tukeva organisaatio saa toiminnastaan myös kiitettävän arvosanan! Ampumatarvikkeet olivat aina oikeassa paikassa oikeaan aikaan. Keittäjäkurssin ruuat olivat maittavia, ja muukin taloushuolto toimi moitteettomasti. Vastaanottokäyntejä oli vain parisenkymmentä, eikä pahoja tapaturmiakaan sattunut. Varusmieslääkärin sairastuminen keskeytti ammunnat torstai-iltana, kunnes päällikkölääkäri saatiin alueelle Kontiorannasta.

Kuljetusvälinehuolto piti tiet auki aeraamalla niitä läpi yön - kiitos sotilasmestari Kari Anttilaisen. Myös muu ajoneuvohuolto toimi perinteisen varmasti.

VIERAILUT

Itäisen Maanpuolustusalueen komentaja kenraaliluutnantti Vesa Kämäri tarkasti yhdessä oman komentajamme kanssa leirin toiminnan torstaina 16.3. Kenraaliluutnantti Kämäriiltä saadun palautteen perusteella leirijärjestelyt ja ammunnat olivat erittäin hyvät. Hänen päähuomionsa kiinnittyi kokelaiden ja ryhmänjohtajien tarkoituksenmukaiseen ja hyvään käyttöön ammuntojen valmisteluissa, harjoittelussa ja toteutuksessa. Itäisen Maanpuolustusalueen komentaja tutustui Sotinpuron alueeseen ensimmäistä kertaa. Hän oli alueen toimintaolosuhteisiin erittäin tyytyväinen.

Jääkärikomppanioiden päälliköt kävivät yksikön pääkouluttajan ominaisuudessa tarkastamassa omiensa osamisen tason tiistaina 14.3.2000.

Lauantaina aamupäivällä 18.3. vierasamme "pyörähti" läpikulkumatalla prikaatin huoltopäällikön johdolla Systema Oy:n henkilöstöä. Heille esittelimme leirin yleisjärjestelyt ja veimme heidät seuraamaan lääkintämieskurssin kissanpolkuammuntaa.

LOPPUAJATUKSIA

Viikon aikana haasteena meillä oli runsas lumi, jota oli paikoin noin 135-150 cm. Lisää lunta satoi ja tuiskutti lähes joka päivä ja yö. Joskin parina päivänä vieraili

hetken aurinkokin. Mutta mitä surkeampi oli sää, sitä vahvemman oli korpisoturi - vai oliko! Ajoittain tuntui, ettei tällaisissa keli- ja maasto-olosuhteissa ollut vielä totuttu elämään. Toisena haasteena meillä olivat liukkaat tiet, eikä ojaanajoiltakaan välttyty. Muuten kaikki moottorimarssit sujuivat hyvin.

Sotilaselämään liittyviä kommelluksia ei juurikaan tapahtunut, tai ne eivät ainakaan kantautuneet leirin johtajan tietoon. Siltä osin leiri oli varsin "tylsä"! Mieleeni jäivät kuitenkin mm. kokelas Pellikan (Sissikomppania) tulentarkkaajasuoritus loistavine palauteilaisuuksineen, taistelijaparin Duus-Saarelainen valmistautuminen amuntoihin (valmistautuivat amuntaan keskustelemalla tosi "ammattimaisella" asenteella yhteistoimintaan eri tilanteissa), vaatimattomat ja tarkat apilasampujat ja ammunnoissa kuusi päivää uurastaneet ammunnan johtajat ja toimitsijat.

Saavutettuun tasoon ei saa kuitenkaan koskaan tyytyä. Siksi kysyin itseltäni ja johto-organisaatiolta, opittiinko jotakin uutta tai jäikö jotakin parannettavaa! Vastaus on: kyllä opittiin ja parannettavaakin jäi!

Tässä vain muutama vastaus edellä mainittuun:

- Peruskoulutuskauden leiri varuskunnassa ei ollut antanut koulutettaville riittäviä perusteita taistelijaparin toiminnasta eikä aseksittelyvarmuutta

- em. vaatii leiriä edeltävän viikon koulutuksen aikaisempaa tarkempaa ohjausta ja suunnittelua

- oikean palautteen antaminen taistelijalle parantaa hänen uutta suoritustaan merkittävästi

Vanhastaan tuttu "hyvin valmistettu on puoliksi tehty" (esim. ko. ammunnat) ja käsitykseni äksiisikoulutuksen tehokkuudesta vahvistuivat. Leirille asetetut tavoitteet saavutettiin hyvin. Leirin rakenne ja ohjelma voidaan vakioida. Kouluttajat ja koulutettavat olivat suorituksiinsa tyytyväisiä. Perusteet seuraavalle leirille oli luotu!

Teksti Leirin johtaja
Majuri Jouni Mattila

KUTSU

Kutsu Teille kuulukoon Miehet, joskus Aliupseerikoulun "Lähtekäämme Värtsilään, on Rami siellä yksinään!" Kokoonnutaan koko joukko Sinilinnun siipein suojaan, muistot mukana tuodaan, joita kertyi ajan myötä tehdessämme turvatyötä. Tutustumme Värtsilään, syömmme ihan kyllältään, Saunoen ja tarinoiden päättyvä päivä hämärään.

Päivällispöytäkeskustelut muisteloineen oli piste i:n päälle onnistuneen tapaamisen päätteeksi.

Karjalan Jääkäripataljoonan Aliupseerikoulun johtajina 19.8.1977-30.6.1989 kursseilla 92-127 toimivat Erkki Lehtinen (oik) ja Raimo Tiittanen.

Karjalan Jääkäripataljoonan Aliupseerikoulun evp-henkilöstö yhteiskuvassa. Joukko kokoon-tui Värtsilästä, Kuopiosta, Liperistä, Joensuusta ja Kontiolahdesta. Vasemmalta oikealle: Kari Tossavainen, Seppo Jalonen, Jyrki Norismaa, Matti Boehm, Raimo Tiittanen, Teuvo Nousiainen, Jouni Ratilainen, Erkki Lehtinen, Matti Rosti, Kari Paldanius, Jorma Pasanen, Raimo Kuittinen ja Eino Päivinen.

Oheisen kutsun myötä kokoonnuimme Jyrki Norismaan, Seppo Jalosen, Teuvo Nousiaisen ja Jorma Pasasen ideoimaan sekä Raimo Tiittasen isännöimään "komppaniailtaan" Hotelli-ravintola Sinilintuun 5. huhtikuuta 2000.

Raimo otti meidät vastaan Maija-rouvansa kanssa juhlavasti Sinilinnun pihassa, jossa kokoontumisemme kunnaksi nostettiin Suomen lippu salkoon. Kahvipöytään siirryttyämme Raimo toivotti meidät tervetulleiksi ilmaisten ilonsa tapahtuman toteutumisesta, josta huokui Karjalan Jääkäripataljoonan ja erityisesti sen Aliupseerikoulun henkilökunnan hyvä yhteishenki.

Tervetuloitovotuksen kruunasi sykkädyttävällä tavalla kaiuttimien välittämä Jääkärimarssi, Karjalan Jääkäripataljoonan kunniamarssi, jonka niin lukemattomia kertoja olimme kuulleet eri tilaisuuksissa. Ihan siinä pala nousi kurkkuun.

Tulokahvilla makuhermojamme kutsuteltiin Maija-rouvan tekemillä sultisinoilla ja paistetuilla muikuilla. Kahvi-tuokion jälkeen Raimo johdatti meidät Niiralan rajanylityspaikalle, jossa rajayliluutnantti Mika Karhapää erittäin asiantuntevasti selosti passintarkastustoimintaa siihen liittyvine seikkoineen. Vartiotorinissa kävimme "päästä huimaten" rajavartiomestari Seppo Lappalaisen opastuksella kiikaroimassa oman ja naapurin Värtsilän maisemia.

Makoisat löylyt Ramin "kellarisau-nassa" kirvoitti kielet muistelemaan aikoja entisiä sekä ihmisiä, joiden kans-

sa sotilaallista maanpuolustustyötä tehtiin yhdessä ja erikseen. Osan "paukku-patruuna-aseveljistä" todettiin jo siirtyneen tuonilmaisiin.

Päivällinen nautittiinkin sitten pitkän kaavan mukaan puheita ja kiitoksia. Teuvo Nousiainen esitti runomittaisen tervehdyksen Raimolle prantattuna argentiinalaisen härän nahkaan johon me itse kukin olimme nimemme kirjoittaneet. Ko. nahkaa käytetään puukontuppien tekoon. Kerrotaan myös, että tästä nahasta epäillään valmistetun 7-veljesten nahkapietturin torni. Mene ja tiedä. Eino Päivinen luovutti muistoksi ja käyttöön tekemänsä kannellisen tuohivasun.

Salamavalot välähtelivät pitkin iltaa erittäin monipuolisen muistelukeskustelun ja Raimon historiallisen esityksen lomassa.

Tämänkaltaisen ensimmäisen evp-kokoontumisen koimme hyvin onnistuneeksi. Niinpä kytemään jäi ajatus uudesta kokoontumisesta nostalgisissa tunnelmissa ampumaleirillä Sotinpurolla. Asian kehittelijöiksi sovimme kolmen miehen ryhmän.

Huhtikuun sateisen illan pimentyessä iltayöksi toivotimme Sinilinnun henkilökunnalle sekä toinen toisillemme hyvää yötä ja suuntasimme matkamme kotia kohti muistorikkaan päivän täyttäessä ajatuksemme.

Teksti: Jyrki Norismaa

Kuvat: Jorma Pasanen, Teuvo Nousiainen ja Jyrki Norismaa

UUSI ILOISEMPI ILME

Yli 1500 vaihtoauton
valikoima helposti
haettavissa!

www.autotalolaakkonen.fi

 Joensuun Laivaus Oy

Syväsatama FIN 80220 Joensuu,
tel. +358(0)13 137 777
fax +358(0)13 35 103

 **Autotalo
E. HARTIKAINEN OY**

OTA YHTEYTTÄ, KUN TARVITSET

- Omistusasuntoa • Asumisoikeusasuntoa • Vuokra-asuntoa
- Rakennuttamispalvelua • Isännöintiä

 ITÄ-SUOMEN SATO OY

**JOENSUUN
OSUUSPANKKI**

 Fortum

**Canon Keskus
artema**

*Pöytäpöytä, potuu kire,
potuu haalea häntä.
Heinä tuoksu,
pöytäpöytä joutuu.
Heikku heli, laulotta,
tele kyynä sydämele.
Lain laulu pöytä
lennettämään
- ollaan kiihtelyssä!*

Haaveiletko maalaiselämästä,
pullantuksusta ja kauniista
maalaismaista?
Haetko elämyksiä?
Toteuta unelmasi,
tule Pohjois-Karjalaan,
Kiihtelysvaaraan.
Majotta maatilalle
lyhyemmäksi tai
pidemmäksi aikaa.
Kiihtelysvaaran kunta on
täynnä elämyksiä.

Kiihtelysvaara *Etuvä
luomostaan*

WWW.KIIHTELYSVAARA.FI Kysy matkailu info, Matkailukeskus Loitsuvaara p. 719 140, 719 141

Juhlia ja massatapahtumia

Maakunnassamme on viime vuosina järjestetty useita suuria tapahtumia, eikä siinä mitään, hyvin on järjestettykin. Tosin ampumahiihdon MM-kilpailut toissa talvena olivat mennä niinsanotusti poskelleen. Pakkasta kun oli kuin talvisodassa. Hyvin näistäkin kisoista suoriuduttiin, tosin ty pistetyssä versiossa. Kansaa oli onneksi liikkeellä pilvin pimein. No, tämä nyt on jo niitä ylivuotisen talven tapahtumia.

Tänä vuonna lehtemme ilmestyessä on saatu pidetyksi ainakin Valtakunnallinen veteraanipäivä, Karjalan Messut ja Jukolan viesti. Valtakunnan ravikansa kokoontuu myös tänä kesänä Joensuuhun, on nimittäin Kuninkuusravit.

Vilskettä ja vilinää siis riittää Join kaupungissa ja sen ympäristössä. Kaikki kisat mukaanlukien saamme kesän aikana vieraita kymmeniä tuhansia. Pohjois-Karjala ja sen pääkaupunki tulevat saamaan myönteistä julkisuutta. Tätä me toki tarvitsemekin osoittaaksemme, että meillä on muutakin kuin ylikorostettu skiniongelma.

Valtakunnallisesta veteraanipäivästä muodostui kahdella sanalla sanottuna suuri juhla. Kunniakansalaisia oli paikalla sankoin joukoin ympäri Suomea. Päivän järjestäjät onnistuivat erinomaisesti. Jäähalli oli täynnä juhlakansaa. Huolto, opastus, fyysinen apu jne. kaikki toimi.

Karjalaisuus oli pääjuhlan ohjelman ydin, pääosin nuorten esittämänä. Sirmakka soi, laulu raikui niin soolona kuin kuoronakin. Lava notkui tanssin jyskeestä, oli Motoraa oli Rälläkkää. Esityksistä näyttivät nauttivan niin yleisö kuin itse esittäjätkin. Jämäkkyyttä ja tahtia taidon lisäksi edusti jälleen kerran oma orkesterimme Karjalan Sotilassoittokunta.

Kaksi kiltamme jäsentä oli juhlassa näkyvästi esillä. Pääesikunnan päällik-

Jorma Mikkonen
killan puheenjohtaja

kö, kenraaliluutnantti Ilkka Ilmola toi juhliin Puolustusvoimien tervehdyksen. Kiltaveli Aimo Hoikkala oli saanut kunnian käyttää veteraanin puheenvuoron.

Sotiemme veteraaneja on keskuudessamme vielä noin 160 000. Vuosittainen poistuma viimeiseen iltahuutoon on kuitenkin suuri. Sen vuoksi onkin tärkeää, että tietous veteraanien uhrauksista isänmaamme vapauden puolesta säilyy ja siirtyy myös sukupolvelta toiselle. Joensuun juhla, nuorten mukanaolo ja heidän kunnioituksensa veteraaneja kohtaan vakuuttivat ainakin kirjoittajan, että näin tulee olemaan.

Ehkäpä edelliseen liittyen totean vielä, että Jalkaväkirykmentti 9 Killan ja oman kiltamme välille suunniteltu yhteistoimintasopimus on hyväksytty molemmissa killoissa. Sopimus allekirjoitetaan Kuopiossa JR 9 Killan rantakalatilaisuudessa 8 päivänä tulevaa heinäkuuta.

Koulujen päättyessä julistavat maakuntamme koululaiset Joensuun Laurinteellä koko Suomelle, ties monen kerran, kesän alkaneeksi. Tuhansia laulajia ja vielä enemmän yleisöä kokoontuu Joensuuhun. Massatapahtuma on tämäkin ja erittäin myönteinen sellainen.

Suvivirren alun sanoin: "Jo joutui armas aika ja suvi suloinen", toivotan kaikille tämän lehden lukijoille mukavaa kesää, paistoipa sitten tai ei.

Killan kevätkokous Kontiorannassa

Teksti ja kuva
Jorma Mikkonen

lahduttavan runsaasti kiltalaisia oli kokoontunut prikaatin tiloihin 23. 3. 2000 pitämään kevätkokousta. Kokouksen aluksi killan puheenjohtaja Jorma Mikkonen kävi läpi killan kuluvan vuoden tapahtumakalenteria, jossa tänä vuonna on perinteisen kiltaretken lisäksi muutamia ns. pienimuotoisia tutustumisia, kuten Bunkkerimuseo ja Uusi Valamo.

Ennen varsinaista kokousta prikaatin komentaja, eversti Antti Lankinen, piti esitelmän aiheesta "Ajankohtaista Puolustusvoimista".

Esitelmän jälkeen nautittiin kokouskahvit ja tutustuttiin perinnehuoneisiin.

Kevätkokous hyväksyi hallituksen laatiman toimintakertomuksen vuodelta 1999. Samoin hyväksyttiin tuloslaskelma ja tase vuodelta 1999 ja myönnettiin tilivelvollisille vastuuvapaus.

Kokouksen päätteeksi puheenjohtaja Mikkonen kiitti pitkään killan tilin-

Kuvassa kevätkokouksen osanottajia kahvittauolla perinnehuoneessa.

tarkastajana toiminutta Martti Kummunmäkeä hänen lopettaessaan tilintarkastajan tehtävät.

Kevätkokouksen puheenjohtajan toimi Erik Östman ja sihteerinä Marja-Leena Malinen

Maanpuolustuskillat kokoontuivat Riihimäellä

Maanpuolustuskilltojen liiton liittokokous pidettiin 15. 4. 2000 Viestirykmentissä Riihimäellä. Kokous Valitsi liiton 1. varapuheenjohtajaksi toimikaudelle 2001-2002 Kari Kalloson. Liittokokous päätti MPKL:n säätiön nimen säätiön perustamisesta. Liiton juhluvuoden rahastosta siirretään säätiön peruspääomaksi 150 000 markkaa ja käyttöpääomaksi 850 000 markkaa. Kokous hyväksyi säädekirjan ja säätiölle laaditut säännöt.

Kokouksessa suoritettiin muiden muassa seuraavia palkitsemisia:

Vuoden kilta 2000:

Kymen Jääkäripataljoonan Kilta

Kunniamaininnat:

Kaartin Jääkäriyrykmentin Kilta ja Helsingin Ilmatorjuntarykmentin Kilta

Vuoden kiltalehti:

Porrassalmi (Savon Prikaatin Kilta)

Kunniamaininnat:

rannikonpuolustaja (Rannikkotykytökkillat) ja Roottori (Helikopterikilta)

Kuntourheilu

Kiltojen välinen kuntokilpailu 1998

1) Pirkanmaan Jääkärikilta

8) Pohjois-Karjalan Prikaatin Kilta

Vuoden 1998 kiltakuntoilijat:

1) Antti Jarkko,

Pohjois-Suomen Tykkimieskilta

2) Aimo Hoikkala,

Pohjois-Karjalan Prikaatin Kilta

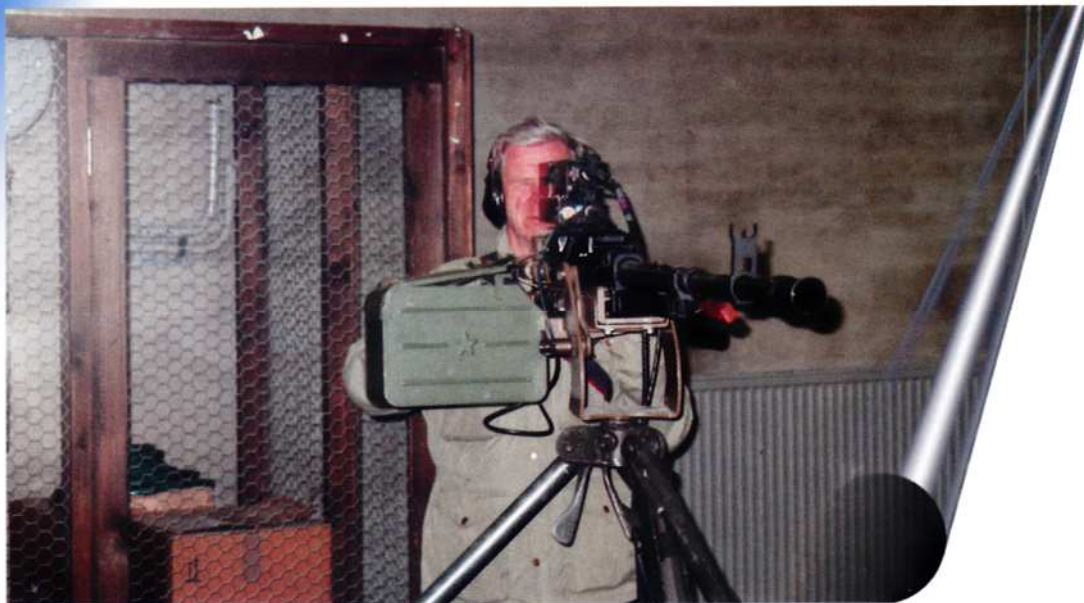
3) Jorma Mikkonen,

Pohjois-Karjalan Prikaatin Kilta

Vuoden kiltalaiseksi v 2000 valittiin

Matti Mikkonen (Karjalan Prikaatin Kilta)

Kiltapäivä Kontiorannassa

...simulaattorilla...

Voidaan varmaan alkaa puhua jo perinteestä, kun kiltalaiset kokoontuvat toista kertaa prikaatiin viettämään keväistä kiltapäivää. Lauantaiamuna klo 10.00 kiltaluokkaan oli kokoontunut 23 killan jäsentä odottaen innokkaasti, mitä päivä toisi tullessaan. Ja mikä mukavinta: paikalla oli myös jäseniä Helsingin ja Kuopion alajaostoista.

Ilmojen herra suosi meitä aurinkoisella säällä, mutta pitkin Höytiäistä puhaltava kylmä tuuli kirvoitti aika ajoin painokelvottomiakin kommentteja. Kiltaluokassa päivän avasivat puheenjohtajamme Jorma Mikkonen ja prikaatin uusi komentaja, eversti Asko Kohvakka.

Päivän ohjelman esittelystä vastasi majuri Ahti Korhonen. Perinnehuoneisiin tutustumisen jälkeen päästiinkin jo itse asiaan eli simulaattoriluokkaan testaamaan ilmotorjuntakonekivääriä.

Ammuntamaaleina toimivat kuva-ruudulla lentävät helikopterit. Seuraavaksi kiltalaiset tutustuivat Eko-aseeseen, jolla sihtailimme hirvitaalua. Vielä ennen lounastaukoa saimme Nasun kyytiä pitkin Jaamankangasta.

Lounaan jälkeen majuri Ahti Korhonen jakoi meidät kuuteen ryhmään herrasmieskilpailua varten. Herrasmieskilpailu oli jaettu kuuteen rastipisteeseen, joissa Ahdin johdolla aliupseerikoulun kokelaat ja alikersantit testasivat kiltalaisten taitoja mitä erilaisimmilla tehtävillä. Jokaisella rastilla oli useita tehtäviä, ja iltapäivän päätteeksi oli jokainen ryhmä suorittanut 14 tehtävää, joista viimeinen oli yhteinen bingo-suunnistus.

Mukavan ulkoilutuokion jälkeen siirryimme sotilaskotiin iltapäiväkahville. Saunan ja uinnin jälkeen iltaa jatkettiin upseerikerholla, jossa oli vuorossa palkintojen jako ja iltapala.

En tiedä, olimmeko niin vieraskoreita vai kuinka, mutta pääosin Helsingin

miehistä koostuva ryhmä korjasi voiton herrasmieskilpailussa.

Kiltapäivä onnistui erinomaisesti, ja kiitokset kuuluvat prikaatin komentajalle, että saimme taas tulla viettämään kiltapäivää varuskuntaan ja majuri Ahti Korhoselle päivän loistavasta ohjelmasta. Osanottajilla oli varmasti mukava päivä, ja saimme tavata toisiamme.

Omasta puolestani uskon, että perinne jatkuu ja ensi keväänä nähdään taas kiltapäivän merkeissä.

Toivottavasti sinäkin tulet!

Teksti ja kuvat
Jari Jurvanen

Kokoontuminen kiltaluokkaan...

...suksilla...

...jousiammunnassa...

...ja jatkot upseerikerholla.

Jääkäri Huhtalasta killan kummipoika

Kuvassa puheenjohtaja Jorma Mikkonen ojentaa killan kummipojalle stipendiä.

Hatun noston arvoisena suoritukseksi voitaneen pitää Brasiliasta kotoisin olevan Guimaraes Alexandre Antonio Huhtalan tuloa suorittamaan asevelvollisuutensa Suomeen ja Pohjois-Karjalan Priikaatiin.

Vai mitäpä mieltä olette tästä kaksoiskansalaisuuden omaavasta nuorukaisesta, joka Brasiliassa myi pienen omaisuutensa ja matkusti äitinsä synnyinmaahan. Kun ottaa huomioon Huhtalan taustan eli kieli-, sosiaalis-taloudelliset ja kulttuurilliset ongelmat, on suuresti kunnioitettavaa, että hän kaikesta huolimatta on erittäin motivoitunut asevelvollisuutensa suorittamiseen.

Huhtalan aikomuksena on jäädä asevelvollisuuden suorittamisen jälkeen asumaan pysyvästi Suomeen ja opiskella yliopistossa.

60 vuotta

Pohjois-Karjalan Prikaatin Killan Helsingin osaston pitkäaikainen puheenjohtaja, everstiluutnantti evp Osmo Eskola, täytti 13. päivä maaliskuuta 60 vuotta.

Osmo otti pari päivää ennakkoon ja järjesti mieliinpainuvan ja lämminhenkisen juhlan 11. päivä Tuusulan upseerikerholla. Sukulaisia, ystäviä ja entisiä työtovereita oli paikalla kerhon täydeltä.

Kilta muisti päivänsankaria standarilla, jota kuvassa luovuttaa puheenjohtaja Jorma Mikkonen. Kuvassa oikealla Anneli Eskola, vasemmalla Eero Hintikka, Pauli Reinikainen, Erkki Lehtinen, Raimo Tiittanen, Reino Laakkonen ja Martti Järvimäki.

Tuemme turvallisuutta-keräys päättyi

Pohjois-Karjalan Prikaatin Kilta r.y. saavutti hyvän tuloksen Tuemme turvallisuutta-keräyksellä, jolla kerättiin varoja vapaaehtoisen maanpuolustustyön hyväksi.

Keräys oli järjestetty alkamaan talvisodan syttymisen 60-vuotispäivänä 30.11.1999. Keräyksen kesto-aika oli sama kuin talvisodan (105 päivää), ja keräys päättyi 13.3.2000.

Prikaatin Kilta r.y. sai keräykseen huomattavan lahjoituksen. Perlos OYJ tuki keräystä 25 000 markalla. Lahjoitus käytettiin Pohjois-Karjalan Prikaatin vuoden 2000 ensimmäisen saapumiserän varusmiesten turvallisuuden hyväksi. Varusmiehille ostettiin Maanpuolustuksen Tuki r.y:lta 500 jousiheijastinta turvallisuuden edistämiseksi liikenteessä.

Heijastimet luovutettiin Prikaatin yksiköiden edustajille 13.3. Prikaatin perinnehuoneessa. Perloksen toimitusjohtaja Timo Leinilä ja henkilöstöpäällik-

Yksiköiden edustajat ottamassa vastaan jousiheijastimia Perlos OYJ:n toimitusjohtaja Timo Leinilältä (vas) ja henkilöstöpäällikkö Harri Vartiaiselta.

kö Harri Vartiainen totesivat ojentaesaan lahjoitusta, että varusmiehet ovat osa heidän yrityksensä turvallisuutta ja he haluavat näin edistää varusmiesten turvallisuutta.

Killan puheenjohtaja Jorma Mikkonen ja keräyspäällikkö Pauli Reinikainen totesivat keräystuoton olleen n. 35 000 markkaa. Keräyksen järjestäjät kiittävät Prikaa-

tin komentaja Antti Lankista tuen antamisesta näin hyvään keräystuottoon.

Prikaatin Kilta kiittää kaikkia lahjoittajia ja keräykseen osallistuneita. On ilo todeta, että maakuntamme alueella valitsee hyvä henki vapaaehtoisen maanpuolustustyön edistämiseksi.

Keräyspäällikkö
Pauli Reinikainen

Hallituksen korkeanpaikanleiri Kolilla

Killan hallitus on jo pidemmän aikaa ollut huolissaan jäsenmäärämme pienenemisestä. Vakavan asian puitteissa päätimme kokoontua miettimään, miten jäsenmäärän lasku käännettäisiin nousuun. Paikaksi valittiin Ukko Kolin jylhät maisemat, jossa varsin virikkeellisessä ympäristössä vietimme vuorokauden pohtien keinoja, kuinka jäsenmäärää saataisiin kasvatettua.

Teksti
Jari Jurvanen

Varsinaisesti killasta eroamia ei ole paljon, mutta luontainen poistuma verottaa jäseniä, ja kun uusia ei liity kovinkaan monta vuodessa, on jäsenmäärä kokoajan pienessä laskussa.

Miksi sitten kiltatoiminta ei kiinnosta? Syitä siihen lienee yhtä monta, kuin on vastaajia.

Tarjonta vapaaehtoisen maanpuolustustoiminnan piirissä on varsin runsasta, nuoret harrastavat paljon muuta mm. liikuntaa, ja sekä perhe että työ vievät ison osan nuorten aikuisten ajasta.

Emme kuitenkaan vielä nosta käsiä pystyyn ja luovuta, vaan jatkamme edelleen toimintaa varusmiesten, veteraanien ja kiltalaisten hyväksi. Onhan näitä taantumia ennenkin nähty ja aina on noustu.

Kolin suunnittelupalaverista jäi hallitukselle paljon hyviä ideoita tulevaisuutta varten.

Kantahenkilökuntaa tullaan lähestymään henkilökohtaisella kirjeellä, jossa kerrotaan kiltatoiminnasta ja miten sii-

hen voi liittyä. Tutkitaan myös mahdollisuutta järjestää yhteinen tilaisuus kantahenkilökunnalle tai osallistua heidän omiin tilaisuuksiinsa infon jakamiseksi.

Varusmiehille on perinteisesti järjestetty kiltainfoja sekä saapumisen että kotiutumisen yhteydessä. Infojen luonnetta muutetaan nuorekkaammaksi ja kiinnostavammaksi infojen pitopaikaksi suunnitellaan sotilaskotia nykyisen auditorion sijaan.

Siviilihenkilöitä voi jokainen kiltalainen kutsua mukaan. Juuri sinunkin tuttu tai vähän tuntemattomampikin ystäväsi saattavat syttyä mukaan vapaaehtoiseen maanpuolustus työhön, kunhan vain tarjoat tilaisuutta, ja kerrot mitä kiltatoiminta on.

Kertausharjoituksiin on killalla tarjottu lähettää muutamia jäseniä kertomaan kiltatoiminnasta. Esimerkiksi kierros illalla ryhmien teltoilla, jossa on mahdollisuus jututtaa miehiä, voisi poikia muutamia innokkaita jäseniksi.

Perheenjäsenet ovat myös tervetulleita mukaan. Kiltatoiminta ei katso ikään tai sukupuoleen.

Tarmokkaita naisia ja nuoria tarvitaan aina. Ottakaa kiltaperheen yhteiseksi harrastukseksi!

Veteraaneilla on monia omia järjestöjä, joissa he tapaavat toisiaan ja toimivat keskenään.

Hallitus ei nähnyt tarvetta ryhtyä sotekemaan kahta määrättyllä tavalla erilaista toimintaa keskenään. Lähivuosina, kun JR9:n kiltaveljet yhdistyvät Prikartin kiltaan, joukkoomme liittyy n. 500 veteraanijäsentä.

Kaiken kaikkiaan Kolin korkeanpaikan leiri onnistui hyvin. Hallitus sai työstettyä toimintavalmiita suunnitelmia, joista osa voidaan toteuttaa heti ja osa vaikuttaa pitkällä tähtäimellä. Mainittakoon vielä, että jäsenten hankkiminen alkoi jo Kolilla, jossa aktiivisimmat hallituksen jäsenet puhuivat puolen kymmentä uutta jäsentä kiltaan.

Jäsenmäärän kasvuun voi jokainen kiltalainen vaikuttaa kertomalla killasta läheisilleen.

Ottakaa vapaaehtoinen maanpuolustustyö sydämenne asiaksi!

Killassa tapahtuu:

- Kiltaretki Pietariin 28.-30. 7. 2000. Retken hinta 600 mk. Ilmoittautumisia vastaanottaa Pauli Reinikainen (puh 0400-679770). Vierailaan mm. kesäpalatsissa.

- Retki Uuteen Valamoon ja Lintulaan 12. 8. 2000. Lähtö Joensuusta (Koskikatu 1) kello 11.00. Matka Valamosta Lintulaan laivalla. Paluu Joensuuhun illan suussa.

- Kilta haastaa jäseniään osallistumaan pyöräillen prikaatin valajuhlaan Juankoskelle (n.130 km). Lähtö Kontiorannasta 18. 8. 2000 kello 08.30. Yöpyminen matkalla.

Paluu moottorimarssina. Ilmoittautumisia ottaa vastaan Jorma Mikkonen (puh 050-5670077). Luvataan leppoisa ajovauhti.

- Maanpuolustusjärjestöjen Paloaukea-päivä Ylämyllylä 27. 8. 2000.

- Prikaatin killan ja JR 9 Killan maanpuolustusjuhla Kiihtelysvaarassa 22. 9. 2000.

Edellä mainituista annetaan lähempiä tietoja Karjalaisen järjestötoimintapalstoilla.

Kiltaretki Pietariin

Pohjois-Karjalan Prikaatin Kilta tekee kulttuuriretken miljoonakaupunkiin PIETARIIN 28.-30.7.2000.

Majoitumme kaupungin keskustaan hotelli Nevaan. Teemme kulttuurikierroksen Kesäpalatsiin ja tutustumme Pietarin eri kohteisiin. Käytössämme on Suomea puhuva opas.

Matkan hinta on 600 mk, joka sisältää kahden hengen huoneen, aamupalan, viisumin ja kuljetukset. Jos matkaan lähtijällä on oma voimassaoleva viisumi, matkan hinta on 450 mk.

ILMOITTAUTUMINEN

Matkapaikat täytetään ilmoittautumisjärjestyksessä viimeistään 29 .6. 2000. Ilmoittautuminen Pauli Reinikaiselle puh 0400-679770. Matkan järjestäjä tarvitsee passin, matkavakuutuksen ja viisumin jäljennöksen. Tarkemat matkaohjeet annetaan myöhemmin.

Reipasta mieltä ja kiltahenkeä. Terve-
tuloa matkalle!

MATKAKARJALA KILLAN HALLITUS

1. Pietarin yksi kulttuurikohte on Tykistömuseo.

2. Nevan rannalla sijaitsee komea kulttuurirakennus Talvipalatsi Eremitaasi, nykyään museo.

Viesti, jota ei ymmärretty tai haluttu ymmärtää

JR 9 Killan viimeinen vuoden 1999 kuntoutusjakso Kuntohovissa osui marras-joulukuun vaihteeseen. Ajankohdalla oli merkitystä sikäli, että siihen sisältyi talvisodan puhkeamisen 60 vuotispäivä 30.11. Tätä asiaa käsitteli illalla pitämässään hartaustilaisuudessa lääninrovasti Jouko Pesonen. Hän palautti mieliin neuvottelijoiden ensimmäisen lähdön Moskovaan lokakuussa 1939 ja tiedusteli pyynnöstäni, sattui kukaan kuntoutettavista olemaan tuolloin Helsingin asemalla. Olin ainoa, ja Jouko Pesosen tiedusteluun saatoin antaa loogisen selvityksen: ylioppilas keväällä 1939, opiskelemaan syyskuussa ja Helsingin asemalla tuona iltana elämäkatsomuksen mukaisesti. Asiasta puhuttiin Kuntohovissa, ja sittemmin olen muistellut tapausta enemmänkin.

Päivä oli pilvinen, onneksi kuitenkin sateeton. Kun nousin raitiovaunusta 3 rautatieaseman kohdalla toverini kanssa, saatoimme todeta menijöitä olevan runsaasti, ja itse asemalla oli jo tungos: yli tuhat ihmistä sai sen aikaan. Juna oli jo lähtövalmiina, ja lähtijät saapuivat hyvässä ajoin. Yhtäkkiä - nähdäkseni ilman kenenkään ohjausta - väkijoukko alkoi laulaa virttä "Jumala ompe linnamme", ja junan lähtiessä liikkeelle alkoi laulu uudestaan, nyt "Maamme". Kun poistuimme asemalta kohti boksejamme, kuljimme hitaasti ja keskustelimme tapahtuneesta. Totesimme yksimielisesti, että tunnelma oli asemalla mahtava ja että tunteen voimakkuus oli valtava, tekisi mieli sanoa käsin kosketeltavissa.

Analysoidessaan tapausta Jouko Pesonen nimitti laulujen olemusta viesteiksi 1 ja 2: ne sisälsivät Marskin myöhemmin julkaistussa kuuluisassa päiväkäskyssään toteamat tekijät "Uskonto" ja "Isänmaa", joiden puolustaminen kodin lisäksi oli tavoitteemme. Aseman tapauksesta kerrottiin laajasti Suomen lehdissä, ja kun Neuvostoliiton lähetystön väkeä oli mitä todennäköisimmin asemalla, on varmaa, että Moskova sai

riittävän tarkan kuvauksen tapahtuneesta. Mitään vaikutusta tapahtuneella ei kuitenkaan ollut neuvottelujen kulkuun. Nykyisen historian tutkimuksen mukaan Stalin oli jo viimeistään syksyllä 1935 päättänyt vallata Suomen sopivan tilaisuuden tullen, ja tilaisuus tuli toisen maailmansodan sytyttyä. Suomi oli saatava näyttämään syylliseltä - suuri uhka Leningradin turvallisuudelle - ja siksi sopimusehdot oli pantava niin koviksi, ettei Suomi voisi niitä hyväksyä. Tämä olisi ulospäin selvä osoitus Suomen itsepäisyydestä ja myös uhan todellisuudesta koko maailman silmissä. Neuvottelujen muodollisuudestaan maailma ei saisi tietää. Sitten ammuttiin Mainilan laukaukset ja masinoitiin Neuvostoliiton tehtaisa joukkokokouksia, joissa vaadittiin Suomen rankaisemista. Sotapäätöstä edelsi joukko virhearviointeja, tärkeimpinä usko valtauksen vaativan vain muutamia viikkoja, ja edelleen usko suomalaisen työmiehen siirtymisestä hyökkääjän puolelle. Vanha totuus "Diktaattori on kaikkein huonoimmin informoitu ihminen" piti taas paikkansa. Kumpaakaan viestiä ei siis ymmärretty tai haluttu ymmärtää. Tällä seikalla ei tosin ollut sinänsä merkitystä,

koska päämäärä pysyi muuttumattomana: Suomi on vallattava!

Meille suomalaisille aseman tapaus oli selvä osoitus isänmaallisuudesta. Yleensä se tulee selvästi esiin juhlapuheissa, mikä sekin on oikein, sillä isänmaallisuuden arvoa ei korosteta koskaan liikaa. Mutta yksin se ei riitä. Me haluamme isänmaamme edistyvän ja vaurastuvan, ja siksi meidän on osoitettava myös käytännössä arkipäivän isänmaallisuutta eli toisin sanoen

- tehtävä työmme mahdollisimman hyvin työlajia katsomatta
- oltava kaikissa toiminnoissamme rehellisiä
- suhtauduttava kanssaihmissiin avoimesti ja asiallisesti
- unohdettava itsekkyyks ja osoitettava avuliaisuutta
- jopa alistuttava rehellisesti myös vrottajan vaatimuksiin, niin vaikealta kuin se joskus saattaa tuntuakin.

Uskon, että näin toimien saamme todeta myös "Suomalaisen rukouksen" viimeisten säkeiden "— alati synnyinmaalle siipies suoja suo" toteutumisen.

Urpo Kupiainen
JR 9 Kilta

Vetovoimaa luonnostaan

Juankosken kaupunki sijaitsee keskellä Koillis-Savo: Nilsiä, Juankosken, Kaavin ja Rautavaaran, Tuusniemen muodostamaa seutukuntaa. Liikenneyhteydet ovat hyvät: maakunnan keskukseen – Kuopioon – on vajaan tunnin maantietä.

Juankoski asutettiin 1500-luvulta alkaen. Pisan vuorelta löytyy muistona noilta ajoilta kiveen hakattuna kolmen kruunun merkki, joka oli todistus alueen kuulumisesta tuolloiseen Ruotsin valtakuntaan. Vuonna 1925 Juankoskesta tuli itsenäinen kunta. Kuntaliitokseen Juankoski, Säyneinen ja Muuruvesi liittyivät vuonna 1971. Juankoskesta tuli kaupunki 28. helmikuuta 1998.

Teollisuus käynnistyi vuonna 1746 Brynolf Brunoun saadessa luvan kanakirautavasaran ja masuunin perustamiseen. Teollisuuden ansiosta Juankoski sai opettajan ja saarnaajan sekä koulukirkon samana vuonna kun sinne perustettiin Suomen ensimmäinen järvi- ja suomalmia käyttävä rautaruukki. 1915 Kymi otti tehtaan omistukseensa ja hallitsi sitä aina vuoteen 1988 saakka.

Vanhaa teollisuuskulttuuria edustava tehdasalue sijaitsee aivan Juankosken keskustassa. Se on Suomen parhaiten säilynyt yhtenäinen ruukkikokonaisuus, joka on hyödyntänyt järvimalmia. Ruukin toiminta päättyi 1919-luvulla, mutta sen henki on vielä löydettävissä tehtaassa museossa, Masuuni Brunoussa.

ASUMINEN JA KOULUTUS

Juankoskella yhdistyvät niin kaupungin kuin maaseudunkin hyvät puolet noin kusedentuhannen asukkaan iloksi. Maaseutukaupungissa riittää paikkoja järvenrannan tuntumaan rakennetuille omakotitaloille, ja toisaalta palvelutasokin on riittävä. Jokaiselle alle kouluikäiselle on tarjolla joko

Heti ehtookellojen jälkeen Juankosken vesitornista soitetään iltasoitto kesäaikana.

paikka päiväkodissa tai kunnallisessa päivähoitopaikassa. Lisäksi esiopetusta tarjotaan kaikille 6-vuotiaille lapsille. Peruskoulun jälkeen opintopaikka löytyy Juankoskelta joko viestintäpainotteisesta lukioista tai Pohjois-Savon ammattiopiston kahdesta yksiköstä: Juankoskella on ammattioppilaitos mm. ruokapalvelu-, kuljetus-, sähkö- ja muovialan linjoineen ja Muuruvedellä puutarha- ja maaseutuoppilaitos, jonka luonnonvara-aloilta voi valmistua mm. puutarha-alan ammattilaiseksi, marjojen kasvatustajaksi, luomu-viljelijäksi tai viiniyrittäjäksi. Vieläpä Juankoskella aloittavat opintonsa tänä vuonna ensimmäiset matkailualan perustutkinnon suorittavat opiskelijat. Kaikissa oppilaitoksissa on myös ollut kansainvälistä oppilasvaihtoa ja leirikoulutoimintaa.

ELINKEINOELÄMÄ

Juankoskella on pitkä teollisuushistoria, ja paikkakunta on edelleen Koillis-Savon teollistunein kaupunki ja kolmanneksi teollistunein kunta koko Pohjois-Savon maakunnassa. Jo

1600-luvulla Juankoskella sulatettiin rautaa. Järvimalmia on jalostettu jo kaksisataaviisikymmentä vuotta sitten masuuneissa, ja viime vuosisadan alussa Juankosken partaalle nousi nykyinen teollisuusalue. Perinteitä pitävällä korkealaatuista kartonkia tuottava Stromsdal Oyj ja paperi- ja kartonkikoneiden viiroja maailmanmarkkinoille valmistava Tamfelt OYJ ABP. Moni Teistäkin, arvoisat lukijat, on varmaan pidellyt kädessään Stromsdalin Juankosken tehtaalta alkunsa saanutta kartonkia, kuten Maxellin videokasettien ja Kodakin filmien pakkauksia.

Metsätalous työllistää myös koneiden huoltona ja korjauksena, puunkorjuuna ja kuljetuksena sekä jatkojalostuksena, kuten huviloiden ja veneiden rakentamisena sekä ovien ja ikkunoiden valmistamisena. Juankosken elinkeinorakenteen perustana on maa- ja metsätalous sekä teollisuus. Teollisuuden työpaikat ovat suurimmaksi osaksi metalliteollisuutta, puunjalostusta ja tekstiiliteollisuutta. Yritystoimipaikkoja Juankoskella on 238, joten peruspalvelujen lisäksi keskustaajamasta löytyvät myös mm. kirjapaino, konditorio, kirjakauppa, matkatoimisto ja optikko.

KULTTUURI

Musiikki- ja kulttuuritarjonta on Juankoskella vilkasta, konsertit ja itsetoteutetut, isotkin näytelmät, ovat paikkakunnan asukkaiden osoitus henkisistä voimavaroista, jotka tunnetaan niin maakunnan kuin valtakunnan tasolla. Mm. musiikkiopisto, Juantehtaan soittajat ja

koillissavolainen kulttuuriryhmä Rettelö järjestävät konsertteja. Yksi mahdollisuus tutustua paikalliseen kulttuuritarjontaan on vierailla elokuussa Brynolfin yössä, joka on vakiintunut ruu-kin perustajan kunniasi vietettävä vuosittainen tapahtuma Juankoskella. Juankoskelaissyntyisistä musiikissa kuuluisuutta ovat saavuttaneet mm. Juice Leskinen, Eija Ahvo, Kai Chydenius, Jori Sivonen ja Pasi Horttanainen.

LUONTO

Juankosken kokonaspinta-ala on 590 km², josta 1 km² on vesistöä. Tämä tilastotieto osoittaa kuinka vesistöt halkovat vehmaat maat tarjoten maisemaelämyksiä niin maantieltä kuin laivan kanneltakin tarkasteltuna. Uuden kanavan valmistumisen myötä aukeaa vesitie Saimaan vesistöalueelta Muuru-

Uuden kanavan myötä vesitie on auki Syväriltä Saimaalle.

veden ja Juankosken kautta Nilsin Syvärille ja Tahkolle. Myös mäet ovat tunnusomaisia juankoskelaiselle luonnolle. Niistä kuuluisin on Pisan vuori, jonka huipulle johtaa eritasoisia vaelusreittejä. Lähiseudun mäistä on hyötyä talvisaikaan laskettelukeskuksina, joita on kolme 25-35 kilometrin päässä Juankoskelta.

Juankosken matkailuyrittäjillä on

Juankosken vehmas luonto kutuu retkeilijää!

tarjota niin hotelli- kuin mökkimajoitustakin ympäri vuoden. Siis Tervetuloa Juankoskelle käväisemään ja asumaan!

Juankosken internetsivut löytyvät osoitteesta: www.juankoski.fi

Vuosituhat vaihtui - kilvoittelu jatkuu

Ennakkoon paljonkin puhetta ja arvailuja aiheuttanut vuosituhannen vaihtuminen on sitten tapahtunut. Elämä tuntuu kuitenkin jatkuvan entisellä rytmillä. Mitään suuria mullistuksia ei tuntunut tapahtuneen. Kilpailukalenterit täyttyvät tai ovat jo täyttyneet vuoden 2000 tapahtumilla. Muutamien Puolustusvoimien kilpailujen ajankohdat, esim. ammunta, etsivät vielä omia paikkojaan. Näyttää kuitenkin siltä, että ampujat tulevat mitteleämään keskenään kuukautta myöhemmin kuin aikaisemmin. Kilpailut ajoittuvat syksyyn, syyskuun puoliväliin. Muuten kilpailutoiminta pyörii entisellään, joten suurempia muutoksia ei ole tullut. Siispä urheilun osalta voitaneenkin vuosituhannen vaihtuminen kuitata lyhyesti: "PALJON PORUA – VÄHÄN VILLOJA".

Niinpä perinteisesti prikaatin edustushiihtäjät mittelivät Itäisen Maanpuolustusalueen mestaruuksista helmi-maaliskuun vaihteessa Kontiorannan hyväkuntoisilla kilpaladuilla. Kilpailuille saatiin lisäarvoa, kun kilpailujen aikana järjestettiin myös Suomen Sotaveteraaniliiton Hiihtomestaruuskilpailut. Kyseisiin kilpailuihin otti osaa mm. kolme olympiakävijää, Sylvi Saimo, Siiri Rantanen ja Eva Hög. Nuoremmilla olikin seuraamista ja ihmettelmistä, kun nämä iäkkäämmät kilpailijat kilvoittelivat omista mestaruuksistaan.

Maanpuolustusalueen kilpailut avattiin ampumahiihdolla. Kilpailut alkoivat loistavasti: tuloksena 3 mestaruutta, 1 hopea ja 1 pronssi. Mestaruudet irtosivat yliluutnantti Jukka Päiviselle (M35), everstiluutnantti Kari Jylhälle (M45) ja jääkäri Harri Kosuselle (varusmiehet). Hopealle kiisivät sarjoissaan vänrikki Sami Petroff (yleinen) ja yliluutnantti Pertti Kettunen (M35). Hopealle hiihti myös varusnaisten sarjassa jääkäri Mirva Toivanen. Hienoa päivää täydensi vielä luutnantti Petri Tiainen pronssi yleisessä sarjassa.

Mitalisade jatkui myös toisena kilpai-

lupäivänä hiihdetyssä maastohiihtokilpailuissa. Mestareina jatkoivat everstiluutnantti Jylhä ja yliluutnantti Päivinen. Vänrikki Petroff ja luutnantti Tiainen sijoittuivat edelleen 2. ja 3. sijalle. Majuri Risto Vairinen hiihti hienosti ja nousi M35-sarjassa mitalisijalle ja oli kolmas. Varusmiehistä parhaiten hiihti jääkäri Kauri Lindström kolmanneksi.

Kilpailujen viimeisenä päivänä kappailtiin varusmiesten 3 x 5 km:n viestissä ja partiohiihdossa. Valitettavasti tällä kertaa muut olivat kovempia ja jättivät prikaatin edustajat tyyli kolmanneksi molemmissa lajeissa. Viimeisen päivän tulokset näkyivät hieman myös yleismestaruuspisteissä, joiden perusteella yleismestaruuspalkinto karkasi Savon Prikaatille pistein 215 - 172. Prikaati oli siis toinen.

Alkukauden toisen kovan koitoksen eli hiihdon sotilas-SM-kilpailujen pitopaikkana oli tänä vuonna Rovaniemi. Kilpailut pidettiin Lapin Rajavartioston järjestäminä 28.3 alkaen Ounasvaaran ja varuskunnan latu-urilla. Tämänvuotiset kilpailut menivät prikaatin osalta vaisuhkosti. Parhaat sijoitukset olivat vänrikki Sami Petroffin 8. sija ampumahiihdossa ja alikersantti Harri Kosusen

7. sija varusmiesten rynnäkkökivääri-ampumahiihdossa. Sijoituspisteitä keräsi kuitenkin, ja kun yleismestaruus laskettiin oli Pohjois-Karjalan Prikaati ansiokkaalla 7. sijalla valtakunnan joukko-osastojen joukossa.

Talvikauden kilpailuihin kuuluu myös oleellisesti armoton Oltermannin hiihto. Tämänvuotinen kilpailu hiihdettiin 23.3. Mikkelin suunnalla. Pohjois-Karjalan Prikaati sijoittui hienosti kolmanneksi Savon Prikaatin ja Karjalan Prikaatin jälkeen. Pohjois-Karjalan Prikaatin hiihtojärjestys: I osuus alikersantti Veli-Matti Lonka ja jääkäri Kauri Lindström. II osuus alikersantti Mikko Pirinen ja jääkäri Pekka Jolkkonen. III osuus oppilas Kalle Holmen ja jääkäri Juha Kallunki. IV osuus alikersantti Tomi Lankinen ja jääkäri Mika Tuononen. V osuus jääkäri Tero Pippola ja jääkäri Aki Ahqvist. VI osuus vänrikki Sami Petroff ja alikersantti Harri Kosunen. Joukkueen johtajana toimi everstiluutnantti Kari Jylhä.

Seuraavassa hieman kuvasatua em. kilpailusta.

Kuvat ja teksti:
luutnantti Ari Eskelinen

Leimaus ja liikkeelle.

Sieltä niiden pitäisi tulla. Väenriki Sami Petroff ja alikersantti Harri Kosunen odottavat.

Jääkäri Tero Pippola vetää, ja jääkäri Aki Anqvist seuraa.

9x19 mm PATCHETT/STERLING MARK 5

1. ja 2. Kaksi 9x19mm Patchett/Sterling MARK 5 konepistoolia. Olkatuki taittuu aseeseen alle. Hieman kaarevaan tankolippaaseen mahtuu 34 patruunaa.

- tuotannollisestikin vaimennettu konepistooli

Toisen maailmansodan alkupuolella heräsi vaimennettujen konepistoolien kysyntä, erinäisten erityissovelluksien takia. Tarjonta oli varsin suppeaa, eivätkä olemassa olevat rakenteet välttämättä vastanneet käyttäjien odotuksia. Kehittämistyö, joka jatkuu edelleen, oli kuitenkin käynnistynyt, ja vuosien saatossa muutamat rakenteet menestyivät paremmin kuin toiset. Käyttäjienkin vaatimukset ja käyttösovellukset tarkentuivat. Tässä artikkelissa tutkitaan erästä englantilaista konepistoolia.

PERUSASE JA SEN MUUNNOS

Vuonna 1949 *George W. Patchett* sai valmiiksi konepistooliprototyypinsä kenttäkokeita varten. Tämä taittuvaolkatukinen konepistooli painoi vajaat 3 kg ja oli alle puoli metriä pitkä kuljetuskunnossa. Se valittiin pienten muunnosten ja laajemman kenttäkoesarjan jälkeen lopulta brittiläisen armeijan palveluskonepistooliksi 50-luvun alussa. (L2A1 vuonna 1953)

Tämä massasulkuinen konepistooli noudatti ulkoisesti jo varsin yleistä englantilaista konepistoolimallia, jossa putkimaisen ylärungon vasemman sivun keskiosaan kiinnittyi lipas vaakatasoon (vrt. 9x19mm STEN KP). Lippaan etupuoleinen ylärunkopuolikas oli varustettu jäähdytysporauksilla. Olkatuki taittui aseeseen alle muodostaen kuljetusasennossa kädensuojuksen tukevalle kädelle. Aseen kahva ja laukai-

sulaite sijaitsivat hieman lippaan takana rungon alapinnassa.

Konepistooli on sittemmin rakenteellisesti hieman kehittynyt ja tunnettiin vuodesta 1956 nimellä L2A3 brittiläisen armeijan piirissä. Ase otettiin käyttöön monessa muussakin maassa, ja asetta on valmistettu lisensituotteena Kanadassa ja Intiassa.

Noin kymmenen vuotta aseeseen alkuperäisen palvelusasehyväksynnän jäl-

keen asesuunnittelija Patchett muotoili uusimman version, joka oli varustettu na kiintovaimentimella.

LIPAS VAAKATASOSSA

Konepistoolin lippaan sijoittuminen vaakatasoon, 90 asteen kulmaan aseeseen kyljestä, kiinnittää epäilemättä huomionne. Tätä rakennetta ei ole käytetty keskeisissä konepistoolikonstruktioissa Sterlingin jälkeen. Miksi sivulipasta on yleensä käytetty, jää ehkä arvailujen varaan.

On huomioitava 40-luvun alussa käyttöön otetun sivulippaallisen Sten-konepistoolin merkitys Brittiarmeijalle - eritoten sen ergonomian pohjalta kehitettyjä ja vakiintuneita ampumasetoimia. Eikä tule sulkea pois sitä tosi-seikkaa, että *Sterling Engineering Company Ltd* (myöhemmin RAC) yrityksenä valmisti aikaisemmin *9x19mm Lanchester* konepistoolin, myös sivulippaallisen, Brittiläisen laivaston käyttöön.

Teknisesti sivulipas muodostaa kohdalaisen etukahvan ja samalla mahdollistaa joustavan lippaanvaihdon tukevalla kädellä. Asento on kuitenkin heikko, mikäli pyritään ampumaan tähdästyksi olkatuolta. Täyden lippaan paino tekee aseensa tasapainon epäsymmetriseksi verrattuna lähes tyhjällä lippaalla varustettuun.

Mutta tarvittava lippaan jousivoima patruunoiden luotettavaan syöttämiseen on merkittävästi edullisempi, kun patruunat liikkuvat peräjälkeen vaakatasossa verrattuna siihen, että nostetaan täyden lippaan koko patruunamassa pystysuoraan ylös. Lisäksi on rakenteellisesti hyvä, jos patruunan syöttösuunta ja hylsyjen poistusuunta on lineaarisesti sama, koska se vähentää syöttöhäiriöalttiutta. Alhaalta syötävässä järjestelmässä hylsy poistui yleensä 90 asteen kulmassa syöttösuuntaan nähden.

Konepistoolin käsiteltävyyteen ja kuljetettavuuteen erilliseen suuntaan osoittava uloke, sivulipas, on kuitenkin heikennys. Kaikesta tästä on tietenkin mahdollisuus debatoita.

Kirjoittajan oma argumentti puoltaa konepistoolissa (ja rynnäköki-

väärissä) vaakatasossa olevaa tankolipasjärjestelmää, mutta sen tulee olla rakenteellisesti piipun suuntainen, päältä syöttävä ja suoraan alas, maan vetovoiman suuntaan, hylsyjä poistava.

AJATUKSIA VAIMENTIMEN HAITOISTA JA HYÖDYISTÄ

Jos aseteknisesti pidämme tavoitteena valmistaa riittävän tarkka, tulivoimainen, rekyyliä kevyt ja äänetön konepistooli, tiedämme, että ase-tekniikan tässä vaiheessa joudutaan tekemään tiettyjä myönnytyksiä.

Sarjatuulta ampuvan massasulkuisen konepistoolin tekeminen hiljaisemmaksi sisältää myös kompromisseja, erityisesti jos ei haluta tai voida käyttää hiljaisempaan järjestelmään räätälöityä ampumatarviketta.

Kolme keskeisintä kompromissia lienevät:

1. aseensa kokonaispituus ja paino kasvava vaimenninrakenteen takia.

2. vakioampumatarvikkeen luodin lähtönopeuden muuttuminen merkittävästi hitaammaksi kuin äänennopeus (n.) < 330 m/s (lentomelun poistaminen) pienentää iskuenergiaa maalissa.

3. ase ei kuitenkaan ole äänetön, koska lukon mekaaninen liike ja hylsyn poistuminen aiheuttaa melua.

Jos voimme hyväksyä tämän, meillä on kaikista huolimatta konepistoolijärjestelmä,

- jonka matala melutaso mahdollistaa käytön ahtaissa sisätiloissa ilman kuulovaurioita käyttäjälle itselleen (kuulonsuojaus)

- joka on suuliekiton (oman sijainnin paljastuminen, välillinen materiaalin sytyttävyyttä)

- jonka ampumamelu ei kuulu yhtä laajalle alueelle kuin vastaava vaimentamaton konepistooli (paljastuvuus).

Kiintovaimentimiin liittyy monta teknistä ratkaisumallia, kuten myös kustannustekijöihin. Tässä artikkelissa kurkistamme kuitenkin vain vuodelta 1964 olevan Patchett/Sterling Mark 5 konepistoolin (Brittiarmeija käyttää nimitystä L34A1) rakennetta ja jätäm-

me varsinaisen vaimennintekniikan sen alan asiantuntijoille.

TOIMINTA JA RAKENNE

Kiintovaimennettu Mark 5 konepistooli on rakenteellisesti samanlainen kuin perusmalli L2A3 seuraavin poikkeuksin:

- lukko on hieman kevyempi pienemmän paineen alaisen toiminnan takamiseksi

- palautinjousirakenne on yksiosainen jousivoiman pienentämiseksi

- ylärunko on pidempi (n. 18 cm) vaimenninrakenteen takia

- erillinen puinen kädensuojus on kiinnitetty vaimenninosan alle lämpösuojaus

Pintakäsittely erottaa kaupalliset vientimallit brittiarmeijalle tuotetuista. Armeijan konepistoolit on yleensä fosfatoitu, kun vastaavasti vientimallien pintakäsittelyyn on lisätty fosfointiin lisäksi polttoaalaukset, joka antaa aseelle karhean (rypytetyn) pinnan. Tämän lisäyksen etuna on lähinnä tehokkaampi korroosionsuojaus ja teoriasa suurempi jäädytyspinta-ala.

Vaimennin koostuu ulkoisesta runkoputkesta, joka toimii aseensa ylärungon jatkeena Runkoputken halkaisija on hieman suurempi kuin ylärungon peräpäähän.

Aseensa piippuun on tehty rihlojen pohjiin 72 säteittäistä porausta, jotka noudattavat rihlojen nousua. Reikien tarkoitus on alentaa normaalipatruunan ruutikaasun painetta siten, että luodin nopeus alittaa äänennopeuden sen poistuessa aseesta ohjaamalla ruutikaasun vaimentimen sisärakenteisiin.

Piipun ympärillä on sisempi vaippa, joka on myös monireikäinen. Piipun etupää ja sisempi vaippa kiinnittyvät piipunsuun tukeen, joka sijaitsee noin puolessavälissä vaimentimen runkoputkea. Sisempää vaippaa ympäröi ulompi reiällinen vaippa, joka kiinnittyy myös piipunsuun tukeen, ja runkoputken ulomman vaipan väliin jää vielä paisuntatila. Vaipparakenteiden välissä on teräsverkkotäyte. Näiden rakenteiden tarkoituksena on hidastaa ja

jäädyyttää purkautuvaa ruutikaasua. Osa hitaista kaasuihin ohjautuu piipun suun tuen reikien läpi seuraavaan vaimentimen sisätilaan, ja osa palautuu piippuun.

Piipun suun tuen jälkeen piippu päättyy, ja suosan jälkeen alkaa kierteinen häittälevyjen sarja, jonka keskiössä on lähes kaliiberin mittainen piipun keskiakselin suuntainen reikä. Häittälevyjen tehtävänä on suunnata luodin perässä virtaavat jäännöskaasut sivuille ja hidastaa niitä. Häittälevysarjan jälkeen tulee etummainen paisuntatila. Se päättyy etukannen koveraan sisäpintaan, joka kääntää mahdollisesti seuraavien kaasujen virtaussuuntaa. Luoti poistuu etukannen porauksen läpi. Luotia seuraavat hitaat kaasut poistuvat samaa kautta.

HUOLTOPURKAMINEN

Irrotetaan aseeseen lipas ja tarkastetaan, ettei patruunapesässä ole patruunaa. Taitetaan olkatuki kuljetusasentoon. Varmistetaan, että lukko on etuasennossa ja että vaihdin on asennossa "34" sarjatuli. Vapautetaan ylärungon takakansi painamalla kannen alapuolella olevaa salppaa samalla painaen kantta ampumasuuntaan ja kiertäen vastakelloon. Kanssi ja palautinjousi vapautuvat. Ne vedetään pois ja asetetaan alustalle. Vetämällä lukkoa viritintapista äärimmäiseen taka-asentoon voidaan viritintappi poistaa vetämällä aseesta ulospäin. Lukko vapautuu painamalla liipasinta ja kallistamalla peräosaa hieman alas.

Ase kootaan päinvastaisessa järjestyksessä.

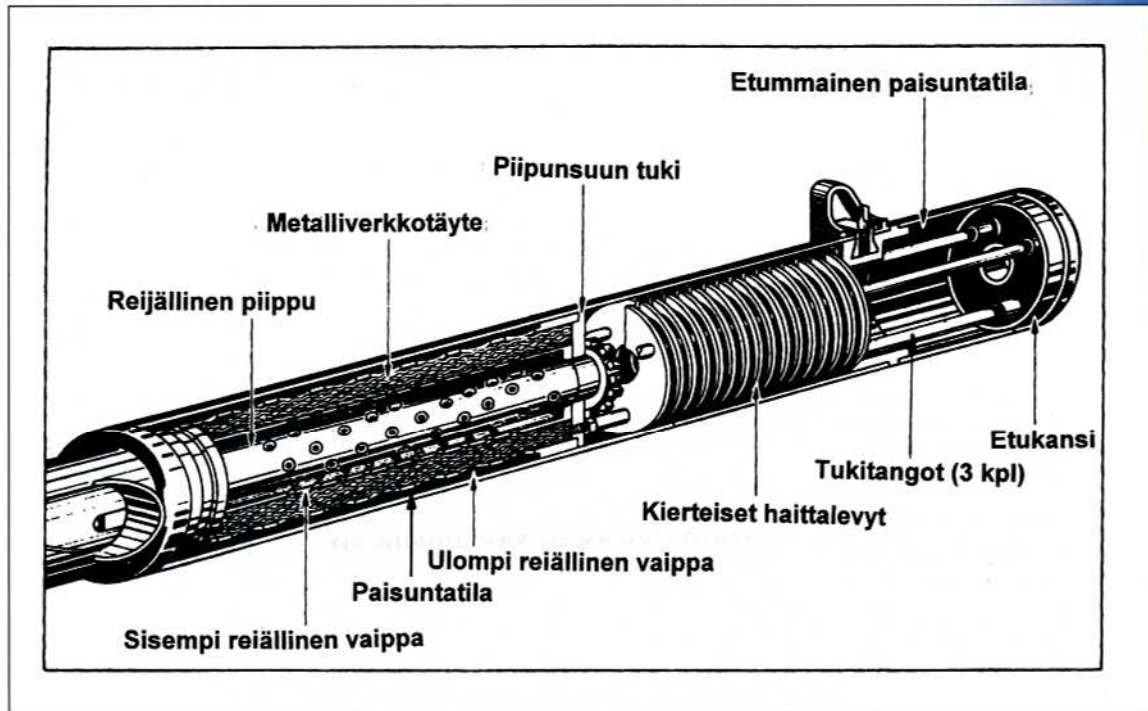
Mikäli on tarkastuksen kannalta tarpeellista, voidaan alarunko irrottaa laukaisukoneistoinen. Käännetään kahvan oikealla puolella näkyvä ruuvikannan näköinen pidätin akselin päälle työkalulla (tai hylsyn kannalla) asentoon "Free" vaakatasoon. Nyt akseli voidaan työntää pois vasemmalta oikealle. Tartutaan kahvaan, painetaan liipasin pohjaan ja vedetään koko alarunkoa hieman taakse ja käännetään etupäätä alas, jolloin se irtoaa ylärungosta.

TEKNISET TIEDOT

Nimi Patchett/Sterling Mark 5 (L34A1)
Kaliberi 9x19mm
Toiminta Rekyylitoiminen, massasulku
Tulinopeus n. 9 laukausta sekunnissa sarjatulella
Patruunamäärä 34 patruunaa
Lipastyyppi Tankolipas,
kiinnittyy aseeseen vasemmalle sivulle
Hylsynpoisto Oikealle
Aseen paino 3,6 kg
Pituus 864 mm, olkatuki taitettuna 660 mm
Piippu 198 mm, kuusi oikealle kiertyvää rihlaa (1/250mm)
Viritin Viritintappi aseeseen rungon oikealla puolella, tapin avulla voidaan lukko lukita taka-asentoon
Olkatuki Aseen alle taittuva, varusteena myös kiinteä muovinen
Varmistin Sarjatuli - Kertatuli - Varmistettu (34 - 1 - SAFE)
Tähtäin Mekaaninen kaksiasentoinen diopteri, suojakorvallinen tolppajyvä (kiinnityspisteet optista/optronista tähtäintä varten)
Valmistaja Sterling Armament Company, Englanti

A. Leikkauskuva 9x19mm Mark 5 konepistoolista

B. Kiintovaimentimen rakennepiirros

Alarunko kiinnitetään käänteisesti ja varmistetaan siitä, että pidätin akselin ura osoittaa "LOCK" pystysuuntaisesti.

Riittää, että käyttäjä poistaa ajoittain kiintovaimentimesta karstan ja noen aukaisemalla tukitankojen kuusiokoloruuvit ja irrottamalla vaimentimen etukannen. Muu sisäinen huolto tulee jättää varsinaiselle asehuoltohenkilöstölle.

LOPUKSI

Sarjatulinopeus Mark 5 konepistoolilla on n. 9 laukausta sekunnissa riippuen ampumatarvikkeesta. Ase on sarjatulella, kun vaihdin on käännetty asentoon "34", joka

kuvaava täyden lippaan patruunamäärää. Asennossa "1" aseella voidaan ampuu kertalaukauksia. Aseen heilahdus on tuntuva erityisesti kertatulella, koska tämä massasulkuinen asehan on vireessä, kun lukko on taka-asennossa pidättimensä varassa.

"Safe" asennossa ase on varmistettu ja lukon liike on estetty niin taka- kuin etuasennossa. Tämä tarkoittaa sitä, että asetta, jossa lukko on etuasennossa ja vaihdin varmistettu-asennossa, ei voi virittää, koska lukko ei liiku. Tämä toimii myös kuljetusvarmistimena estäen lukon tahattoman heilahduksen, jos se putoaa maahan.

Aseen ampumaominaisuuksista voimme todeta, että teräslevypuristeinen taittava olkatuki ei anna parhainta mahdollista tuentaa. Tästä syystä va-

rustevalikoimaan lisättiin vuonna 1981 kiinteä muovinen olkatuki, jossa veto-pituus on muutettavissa perälevyjä lisäämällä tai poistamalla.

Mark 5 konepistooliin, ja itse asiassa koko Sterlingin konepistooliperheen tuotanto lopetettiin Englannissa 80-luvun lopussa, kun *Royal Ordnance* hankki alkuperäisen tehtaan omistukseensa. Aseperheen jäseniä on valmistettu yli 400 000 tuhatta pelkästään Englannissa, ja konepistooli on varsin laajassa käytössä edelleen. Varaosatuo-tantoa ja muita huoltopalveluja on lu-vattu pitää yllä.

Teksti ja kuvat ylliluutnantti
Robie Kulokivi

Kahvia ja kotolaisuutta vuodesta 1934

Kontiolahden
Sotilaskotiyhdistys ry

80790 Kontioranta
Puh. 013 732 554

Timberjack

Tekee enemmän
www.timberjack.com

Pohjois-Karjalan Prikaati rökitti ystävyyssprikaatinsa pahapäiväisesti

KONTIOLAHTI- VÄRMLANTI 10-0

Kontiolahden kaukalon laidalta raikuvat kannustus-
huudot. Kentällä kamppaillaan mies miestä vastaan.
Panokset ovat kovat: pohjoiskarjalaisia vastassa on
joukkueellinen ruotsalaisia. Pohjois-Karjalan Prikaati
taistelee kaukalopallosta ystävyysjoukko-
osastonsa, Värmlannin prikaatin joukkuetta
vastaan. Otitelu päättyy isäntien
murskavoittoon 10-0.

Vänrikki Marko Ylönen, isäntäjouk-
kueen maalivahti arvioi tapahtumaa
kannattavaksi.

- Pallopelien ystävät ovat varmasti
iloisia, kun kaukalopallo on hyväksyt-
ty turnaukselle perinteisten soti-
laslajien siivelle.

Ylönen arvioi, että tutustuminen ys-
tävyysprikaatin joukkueen kanssa jää-
nee vähälle. Ruotsalaisprikaatin pelaaj-
at eivät viivy kuin alun kolmatta vuorokautta.

Ylönen kertoo prikaatinsa joukkueen
harjoittelun kahdesta kolmeen kertaa
viikkoon, vapaa-ajallaan.

Varusmiesten liikuntakoulutuksen
uudistamisesta puhutaan paljon, mut-
ta mielestäni myös kantahenkilökun-
nalle pitäisi markkinoida kiinnostavia
lajeja. Sellaisia lajeja, joiden tiedetään
vetävän suurempia joukkoja väkeä
mukaan toimintaan, Ylönen pohtii.

Ruotsin joukkueen kapteeni Joakim
Lööf katseli turnauksen ensimmäistä
ottelua kentän laidalta odotellessaan
joukkueensa pelivuoroa.

- Odotamme omaa peliämme kiin-
nostuneina, sillä joukkueemme pelaa
jäähkiekkoa, emmekä ole pelanneet kos-
kaan aiemmin jääpalloa, Lööf pohtii.

Lööf harmitteli, että osa joukkueen
parhaista pelaajista ei päässyt mukaan
matkalle.

YSTÄVYYSPRIKAATITOIMINTA VAAKALAUDALLA

Parhaillaan ystävyysprikaatitoi-
minta on vaakalaudalla. Värmlannin
prikaati on lakkautettavien listalla,
kun Ruotsi räätäloi asevoimiaan uu-
teen uskoon. Lööf ja ruotsalaisten
valmentaja Anders Brage toivovat,
että ystävyysprikaatitoiminta jatku-
isi Värmlannin prikaatia lähellä ole-
van Bergslagenin tykistörykmentin
kanssa.

Lööf sanoo, että on hauska tavata
suomalaisia upseereita.

- Jo Narvan taistelussa olivat suoma-
laiset ja ruotsalaiset rinnakkain yhteis-
tä vihollista vastaan. Meidän yhteistoi-
minnallamme on pitkät juuret, Lööf
pohtii.

Vänrikki Esa Kärki Pohjois-Karjalan
Prikaatista toteaa turnauksen takaavan
tiivistä toimintaa kerralla suuremmal-
le porukalle.

- Mielestäni tämä on yhteistoimintaa
ja suhteiden luomista ympäröivään
yhteiskuntaan parhaimmillaan. Kun
henkilökunnalle ei hirvittävästi voida
järjestää tapahtumia, pidän parempa-
na tällaista urheilutapahtumaa, johon
pystyy useampi osallistumaan, Kärki
tuumii.

SAATAVA KATKOJA ARKEEN

Eversti Antti Lankinen kertoo ajatuk-
sen turnauksesta syntyneen edelliske-
sänä, kun pohjoiskarjalaisia oli vierai-
lemassa Värmlannin prikaatissa.

- Minusta on tuntunut, että henkilö-
kunnassa on etukäteen oltu innostu-
neita. Vaihtelua arkiseen koulutukseen
pitää saada, pitää olla katkoja. Mikäli
johtoporras ei järjestä vaihtelua, hoitaa
se omia tehtäviään huonosti.

Lankinen sanoo, että pohjoismainen
yhteistyö sopii armeijaan.

- On kyettävä kansainväliseen yhteis-
työhön ja vähennettävä ennakkoluu-
lojen kehittymistä suvaitsemattomu-
deksi. Armeijan tehtävä on ratkaista
konflikteja, ja on tärkeää, että työtä
tehdään jo edeltäkäs, ettei armeijaa
jouduta käyttämään varsinaiseen tarkoi-
tukseensa.

Lankinen sanoo ymmärtäneensä su-
vaitsevaisuuden merkityksen toimies-
saan aiemmin YK-tehtävissä.

- Pojat valittelivat, että paikalliset
asukkaat suhtautuvat ynseästi, vaikka
he tekivät vain työtään. Komensin hei-
tä miettimään, miltä heistä itsestään
tuntuu, kun maapallon toiselta puo-
lelta tulisi sotilaita tarkastamaan hen-
kilöllisyyspapereita ja määräämään,

Pohjois-Karjalan Rajavartioston joukkue voitti Kontiolahden varuskunnassa pelatun jääpalloturnauksen.

missä he saavat kulkea omalla maallaan.

Värmlannin prikaatin komentaja eversti Björn Tomtlund kiitti vierailua onnistuneeksi.

- Mielestämme on tärkeää, että ystävyysprikaatien yhteistyö ei tarkoita pelkkiä komentajatason vierailuja puolin ja toisin. Tällainen turnaus, joka on hyvin pitkälle hauskanpitoa, on myös mielestämme hyvä tapa pitää yhteyttä.

Eversti Tomtlund sanoo, että mahdollisuus vertailla naapurimaiden varusmieskoulutusta toisiinsa rikastaa koulutusta.

Turnaus pelattiin 10. - 11. maaliskuuta Kontiolahden varuskunnassa. Turnaukseen osallistuivat Pohjois-Karjalan Prikaatin ja Värmlannin Prikaatin joukkueiden lisäksi Abloy Oy:n ja Pohjois-Karjalan Rajavartioston joukkueet.

Turnauksen voitti Pohjois-Karjalan Rajavartiosto, toiseksi tuli Pohjois-Karjalan Prikaati, kolmanneksi Abloy Oy ja neljänneksi Värmlannin Prikaatin joukkue.

Teksti ja kuvat, Vesa Valonen
Artikkeli on aikaisemmin julkaistu Ruotuväkilehdessä

Sotilaskodin kuulumisia

Sotilaskotiyhdistyksen vuosikokous pidettiin karkauspäivänä 29.2.2000 Sotilaskodissa. Kokous vietiin lävitse noudattamalla ensimmäistä kertaa yhdistyksen uusia sääntöjä. Uusien sääntöjen mukaisesti johtokuntaan kuuluu puheenjohtaja, kuusi varsinaista jäsentä ja kaksi varajäsentä. Puheenjohtaja ja varsinaiset jäsenet valitaan aina kolmeksi vuodeksi kerrallaan, varajäsenet vuodeksi. Uusien sääntöjen mukaisesti vuosikokouksessa valitaan myös eri jaostoille päälliköt ja varapäälliköt. Vuosikokous valitsi yksimielisesti yhdistyksen puheenjohtajaksi Helena Vaajamon. Varapuheenjohtajana jatkaa Leena Sallinen, ja yhdistyksen sihteerinä toimii Inkeri Laukkanen.

Vuosikokouksen yhteydessä on perinteisesti luovutettu Sotilaskotiliiton ja Sotilaskotiyhdistyksen myöntämät ansio- ja vuosimerkit, niin nytkin. Sotilaskotiliiton myöntämä sotilaskotiansioristi luovutettiin pitkään sotilaskotityötä harrastaneelle Anja Ekbergille. Sotilaskotiliiton myöntämän hopeisen ansiomerkin saivat Inkeri Laukkanen ja Pirjo Mäkelä.

Sotilaskotiyhdistyksen myöntämä pronssinen ansiomerkki annettiin Airi Pankalle, Eila Praatskoselle, Leena Salliselle, Helena Vaajamolle ja Mirja Väkevälle. Harrastusmerkin saivat Merja Haapalainen, Anja Piepponen ja Anna-Liisa Sinkkonen.

Kuluvan toimintavuoden yhtenä tärkeimpänä tavoitteena on perinteisen sotilaskotityön mukaisesti varusmiesten, vapaaehtoisessa asepalveluksessa olevien naisten ja kertausharjoituksissa olevien reserviläisten hyvinvointi. Tavoitteena on, että 4 % sotilaskodin vuoden kokonaisymyynnistä käytetään viihtyvyyttä lisääviin asioihin. Tähän pyritään mm. järjestämällä erilaisia varusmiehille suunnattuja tapahtumia ja tilaisuuksia. Varusmiesten käyntejä konserteissa, elokuvissa ja teatterissa tuetaan myös taloudellisesti. Sotilaskotiin on saatu myös toinen internet-yhteydellä oleva kone, joten nykyaikainen kanssakäyminenkin onnistuu Sotilaskodin kautta.

Yhteistyö varusmiestoimikunnan kanssa on yhdistykselle erittäin tärkeää. Sitä kautta saadaan tietoa varusmiesten toiveista erilaisten aktiviteettien järjestämiseksi.

Onnistuakseen sotilaskotityö tarvitsee myös tekijöitä: henkilökuntaa ja vapaaehtoista maanpuolustustyötä tekeviä sotilaskotisaria. tämän vuoden aikana sisarille järjestetään runsaasti erilaisia koulutustilaisuuksia, esim. Liikkuva Sotilaskoti -taidoissa ja ajo-opetusta syksyn aikana. Sotilaskotiyhdistys tukee myös sisarten osallistumista vapaaehtoisille maanpuolustuskursseille maksamalla osallistumismaksusta puolet.

Yksi vuoden suuri voimannäyttö sisarille on alkukesään ajoittuva Vaara-2000 harjoitus, josta saadaan varmasti runsaasti uusia kokemuksia Sotilaskodin toiminnasta poikkeusoloissa.

Sotilaskotitoiminnan osalta tuleva vuosi tulee siis olemaan työntäyteinen ja haasteellinen, mutta työn lomaan mahtuu myös virkistäytymistilaisuuksia, sisariltoja ja perinteinen teatteriretki syksyn aikana.

Kuva ja teksti: Anneli Kejonen
Kontiolahden
Sotilaskotiyhdistyksen tiedottaja

Sisarkuljetuksiin
hankittu uusi auto otettiin
käyttöön maaliskuussa 2000.

Vaikka ei kotia, silti varusmiehiä

Juhlavieraita

Ylämyllyn vihreitä sisaria perin-
nepäivän juhlassa

Ovatko ne kodittomia yhdistyksiä? Eivät. Ovatko ne varusmiehiä vailla olevia yhdistyksiä? Eivät. Sotilaskotityön periaatteiden mukaan kaikki varusmiehet ovat "yhteisiä". Niidenkin yhdistysten, joilla ei ole kiinteää sotilaskotia, toiminta-ajatus on toimia varusmiesten ja vapaaehtoista asepalvelusta suorittavien naisten sekä reservin kertausharjoituksissa olevien viihtyvyyden, virkistys- ja kokonaisvaltaisen hyvinvoinnin edistämiseksi.

Viime vuosi oli Ylämyllyn Sotilaskotiyhdistyksen 52. toimintavuosi. Sisaremme ovat olleet pienenä apuna Kontiolahden sotilaskodin työvuoroja toteuttamassa. Erityinen ilon aihe on, että saimme Aliupseerikoulun kummiksioksemme. Ovathan sen perin-

Sotilaskotiliitossa on käyty keskustelua siitä, miten nimitetään sotilaskotiyhdistyksiä, joilla ei ole kiinteää sotilaskotia.

teet Ylämyllyllä. Aliupseerikoulun kurssijuhlat, päätösjumalanpalvelukset ja päätöstilaisuudet ovat olleet tärkeä toimintamme kohde.

Paloaukeapäivän perinteiden ylläpitämisessä myös Ylämyllyn vihreillä sisarilla on oma osuutensa. Seuraavan kerran eli 27. ja 28.8.2000 olemme mukana Ylämyllyllä järjestettävissä juhlallisuuksissa. Tuolloin voimme esitellä sotilaskotityötä ja palvelu juhlayleisöä.

Yhdistyksemme täyttäessä 50 vuotta teimme päätöksen perinnepäivän viettämisestä. Se on vuosittain toukokuun 18. päivänä. Niin myös tänä vuonna. Tuona päivänä muistamme Aliupseerikoulun oppilaskuntaa stipendillä.

Kyllikki Teppo oli merkittävä sisaryhdistyksessämme. Hänen stipendira-
hastonsa kautta luovutamme jälleen

kahdelle Rovajärven leirillä hyvin suoriutuneelle pohjoiskarjalaiselle varusmiehelle stipendit.

Ylämyllyn Sotilas-yhdistys vastaa myös vielä tänä ja ensi vuonna Pohjois-Karjalan sotilaskotialueen toiminnasta. Tähän kuuluu alueen sisarten yhteisen koulutuspäivän järjestäminen.

Erittäin suuri haaste on kesäkuussa toteutettava VAARA -harjoitus. Siihen osallistuvat myös omat sisaremmet.

Sotilaskotityön edellytys ei siis ole kiinteä sotilaskoti, vaan aate, joka velvoittaa ja haastaa toimimaan monin eri tavoin maanpuolustuksen ja varusmiesten hyväksi.

Sirkka Reko
Ylämyllyn Sotilaskotiyhdistyk-
sen puheenjohtaja

Varusmiestoimikunta – yhteyksien tekijä

Nopeasti muuttuvassa yhteiskunnassa jokaisen organisaation on mukauduttava toimintaympäristöönsä. Varusmiespalveluksen ja varusmiesten sosiaalisten olojen kehittämisessä varusmiehiltä tuleva palaute on ensisijaisen tärkeää. Varusmiehet eivät anna palautetta esimiehilleen, poliitikoille eivätkä kenraaleille, ellei heiltä sitä kysytä. Ajatukset ja kokemukset eivät kuulu eivätkä säily, ellei joku kirjaa niitä ja esittele oikeassa yhteydessä. Tämä joku on Varusmiestoimikunta (VMTK). Se on osa jokaista joukko-osastoa. Se on samalla puolella Puolustusvoimien ja sen henkilöstön kanssa. Toista osapuolta ei ole olemassa.

Varusmiehiltä tulleita aloitteita käsiteltiin huhtikuussa Kainuun Prikaatissa järjestetyillä valtakunnallisilla varusmiestoimikuntapäivillä, joilla käsiteltiin kaikkiaan 62 aloitetta. Pohjois-Karjalan Prikaatin varusmiesten näkemykset aloitteista saivat erityisen suuren painoarvon, koska meiltä oli edustaja valtakunnallisia päiviä valmistelevässä työryhmässä, joka koontui kevään aikana viisi kertaa. Toimme esille erityisesti vanhojen kasarmien kunnostustarpeen. Pääesikunta käsittelee aloitteet ja tekee voitavansa niiden eteenpäinviemiseksi. Viime vuonna esitetyistä ja nyt jo toteutuneista aloitteista merkittävin lienee mahdollisuus jatkaa ylioppilaskirjoituksia varusmiespalveluksen jälkeen siten, kuin palvelusaikaa ei olisi ollut olemassa. Tänä vuonna vaadittiin perinteisesti päivärahoiden korottamista ja kotiuttamisrahaa. Aloitteista konkreettisin oli vaatimus asentaa kaikkiin kuljetusajoneuvoihin hälytyssummeri kuten telakuorma-autoissa.

VMTK esittelee prikaatin komentajalle kuukausittain kokouspöytäkirjat. Tätä kautta komentaja saa tietoa varusmiehiä askarruttavista asioista. Kevään

aikana komentajalle esiteltiin muutama aloite. Näkyvin aikaansaatu muutos oli lupa käyttää pakkipusseja, mikäli ei ruokailla kasarmilla tai Sotinpurolla.

Kevään aikana teimme paljon yhteistyötä muiden joukko-osastojen Varusmiestoimikuntien kanssa. Yhteistyön seurauksena Super-Jääkäri uudistettiin kokonaan. Samoin keskustelimme tiedotuksesta ja lomakuljetuksista. Erityistä huomiota saimme varuskunnan ulkopuolelle suunnatusta radio-ohjelmastamme RuotuRadiosta, jonka läheyksissä kerroimme prikaatin tapahtumista ja koulutuksesta sekä haastatelimme vierailevaa varusmiestä.

Yhteistyötehtävien lisäksi VMTK pyrkii parantamaan varusmiesten viihtyvyyttä ja yhteenkuuluvuuden tunnetta. Kevään aikana järjestettiin taulukolaskenta- ja metsästyskurssi. Kevään kuluessa selvisi prikaatin sakkimestari, ja kesäkuun lopussa ratkaistaan vielä perinneväentömestarikomppania leikkimielisessä urheilukilpailussa, jonka voittaja juhliitaan iltajuhlissa Sotilaskodin rannassa.

Tiivis sotilaskoulutus rajoittaa vapaa-ajan tapahtumien järjestämistä. Jatkossa VMTK:n kannattaa suunnata huo-

mio vapaa-ajan viihtyvyyden kehittämiseen. Salibandyharrastusmahdollisuuksia parannettiin perustamalla Taistelijoiden Salibandykerho, Taiske, jolle hankittiin mailat lukolliseen kaappiin. Kiinnioliiviikonloppujen viihdykkeeksi hankimme Gineskassin, jossa lainattavat varusteet kulkevat hyvin yksiköstä toiseen. Uusimme myös pingisvarusteita. Tulevaisuudessa suuri haaste on itsepuolustuskerhon perustaminen. Tällaiselle toiminnalle on tiedustelujen mukaan suuri kysyntä, ja kerhon välineitä voisi käyttää hyvin myös sotilaskoulutuksessa apuna.

VMTK:n perinteinen ja näkyvä tehtävä on lomakuljetusten järjestäminen. Kuopion suunnalle ajaneissa autoissa oli keskimäärin lähes neljäkymmentä matkustajaa, minkä takia tilausliikenteellä hoidettavat lomakuljetukset ovat noin puolet halvempia kuin julkisella liikenteellä litteroilla matkustaminen. Tammi-maaliskuussa kyydeillä ajettiin yhteensä 2800 lomamatkaa, joten kuljetuksilla saavutettava säästö on huomattava puhumattakaan liikenneturvallisuudesta ja matkustusmukavuudesta.

Sotilaskodin kanssa yhteistyössä ylläpidettäviin virvoitusjuoma-auto-

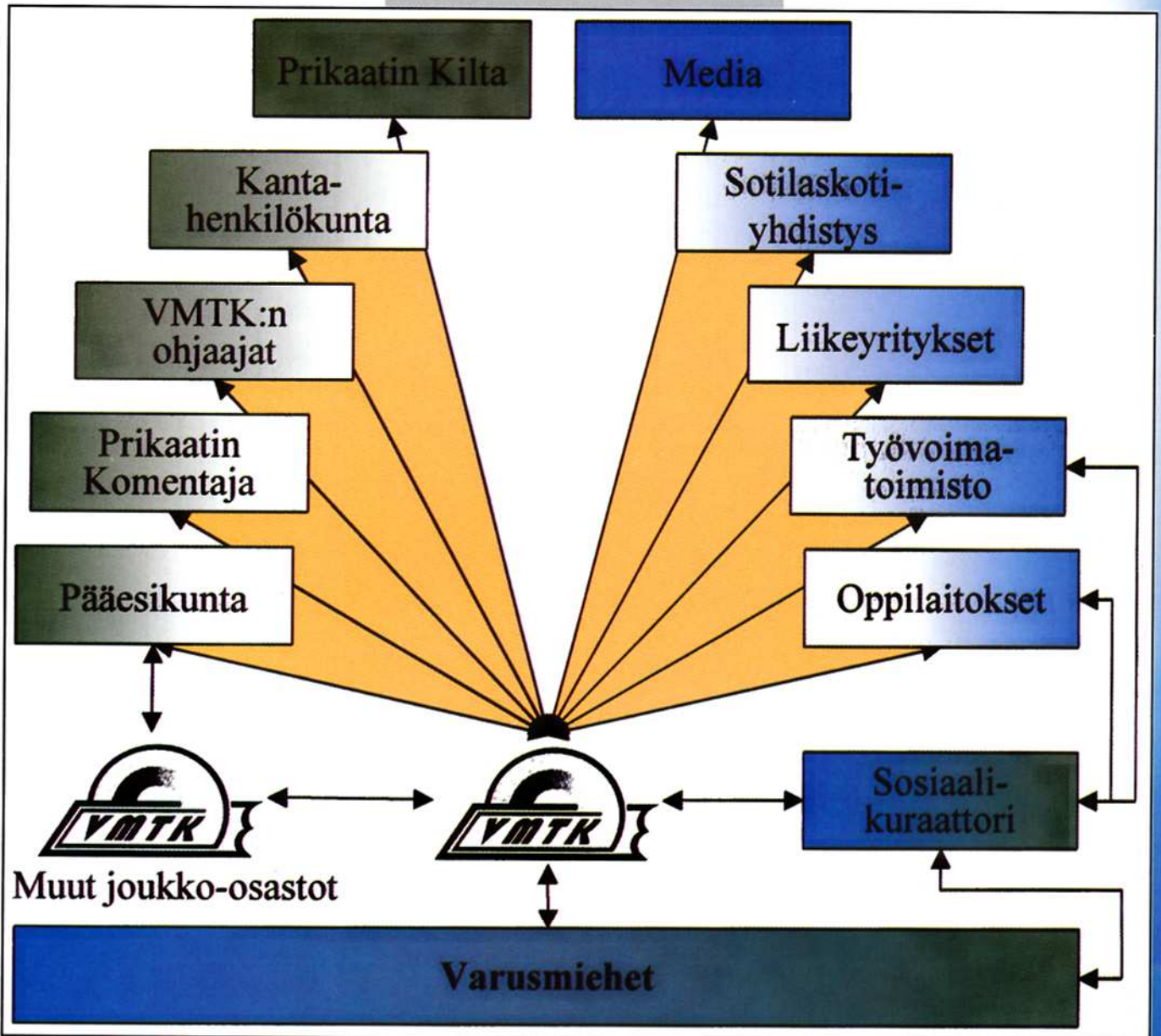
maatteihin toimihenkilöt latovat vuosittain yli kaksikymmentätuhatta pulloa, joista saadaan hyvä lisä Sotilaskodin myyntiin.

Toimikautemme merkittävin saavutus oli toimikunnan sisäisen toiminnan kehittäminen. Uusittu arkistointi ja kattava VMTK -palveluksen ohjeistus kantavat hedelmää tulevaisuudessa. Samoin hankkimamme huomattava ohjelmistolahjoitus tehostaa tulevien toimihenkilöiden työskentelyä.

Keskeinen ongelma VMTK -palveluksessa on sen vaativuus. Yhteistyön mahdollistamiseksi toimihenkilöiden on saavutettava sekä kantahenkilökunnan että varusmiesten luottamus. Tämä ei ole helppoa toimistotyötä viroksuvassa organisaatiossa. Onneksi Pohjois-Karjalan Prikaatissa suhtaudutaan VMTK -palvelukseen esimerkillisen hyvin. Toimihenkilöt tarvitsevat kaiken mahdollisen tuen ja rohkaisun vaikean asemansa vuoksi. Kahdesta

toimistossa piileskelevästä toimihenkilöstä ei ole kenellekään hyötyä. Toimihenkilöiden kokopäiväisyys on välttämätöntä säilyttää töiden organisoiminn vuoksi. Töitä kyllä riittää, jos toimihenkilöt kykenevät niitä vain tekemään. Esimerkiksi tämä artikkeli on kirjoitettu viikonloppuvapaalla.

VMTK:n Puheenjohtaja
Kersantti Tuomas Tolvanen

Henkinen väkivalta työpaikalla

Sosiaalikuraattori Anne Laitinen

Mitä henkinen väkivalta sitten on? Se voi olla näkyvää, aktiivista, eli ihmistä pilkataan, haukutaan, uhkaillaan tai hänestä levitetään perättömiä juoruja työpaikalla. Henkinen väkivalta voi olla myös näkymätöntä, piilotettua. Se ilmenee puhumattomuutena, merkitsevinä silmäyksinä ja kiusatun "unoh-tamisena". Kiusattua ei haluta nähdä eikä kuulla. "Uhrille" ei puhuta, hänen sanomisiaan ei kuunnella tai oteta vakavasti, häntä ei kutsuta yhteisiin tilaisuuksiin: hän on kuin ilmaa! Tällainen näkymätön, passiivinen henkinen väkivalta on mielestäni vielä astetta vakavampi asia kuin näkyvä henkinen väkivalta. Henkisen väkivallan julmin muoto on, että kiusatun psyykinen terveydentila kyseenalaistetaan. Henkisen väkivallan piiriin kuuluu myös sukupuolinen häirintä, jolle on tunnusomaista, että se on yksipuolista ja ei-toivottua.

Oleellista työpaikkojen henkisessä väkivallassa on, että kyse ei ole kahden tasavertaisen henkilön välisistä ristiriidoista, vaan toinen on syystä tai toisesta heikompi osapuoli, puolustuskyvyttömämpi kuin toinen. Henkisen väkivallan tunnusmerkkeihin kuuluu myös, että se on aina tahallista ja suunniteltua. Kiusaaja tietää, että hän teoillaan tai sanoillaan aiheuttaa toiselle mielipahaa. Kiusaajalla on aina jokin

Kirjoitan tällä kertaa aiheesta, joka on useimmilla työpaikoilla tabu. Käsittelen kirjoituksessani työpaikkojen henkistä väkivaltaa. Pyrin herättämään teissä ajatuksia, mitä kaikkea henkinen väkivalta tarkoittaa. Haluan myös, että jokainen miettisi omaa käyttäytymistään ja suhtautumistaan työkavereihinsa.

tavoite. Tavoitteena voi olla esim. oman aseman pönkittäminen työyhteisössä.

Kenestä tulee kiusaamisen uhri työpaikalla? Kiusaamisen uhriksi voi joutua kuka tahansa. Uhrina voi olla niin esimies kuin työntekijäkin. Usein kiusaamisen uhri ei rohkene tuoda asiaa julki, vaan kärsii hiljaa itsekseen. Henkinen väkivalta jättää aina syvät jäljet sen kohteeksi joutuneeseen! Vaikutukset eivät näy pelkästään työpaikalla, vaan kulkeutuvat myös kiusatun perhe-elämään. Henkisestä väkivallasta seuraa uhrille voimakas stressitila, josta taas voi seurata moninaisia psyykkisiä ongelmia, fyysisiä sairauksia, äärimmillään kiusattu voi ajautua jopa itsetuhon partaalle. Henkisen väkivallan kohteeksi joutunut kokee usein syvää arvottomuuden tunnetta. Hän alkaa itsekin epäillä osaamistaan ja ammatitaitoaan. Elämästä ja työnteosta katoaa kiusauksen seurauksena ilo. Jo töihin lähteminen aamuisin voi pelottaa.

Kuka sitten on kiusaaja? Kiusaaja voi olla mies tai nainen. Kiusaaja voi olla esimies, alainen tai läheinen työkaveri. Usein kiusaaja on vähintään samassa asemassa työyhteisössä kuin kiusattu. Joskus työpaikalle muodostuu ryhmiä, jotka yhdessä harrastavat "toveriterroria".

Jokaisessa työyhteisössä on joskus ristiriitoja ja vuorovaikutusongelmia. Se on aivan luonnollista, jopa kasvatettavaa. Onneksi suurin osa ongelmista selviää itsestään. Joskus kuitenkin riitoja ei saada rakentavasti ratkaistua ja ne jäävät muhimaan pinnan alle. Täl-

laiset ratkaisemattomat ristiriidat syövyttävät työyhteisöä, ja lopulta koko työyhteisö on sairastunut. Työpaikalla syntyneet konfliktit tulisi aina pyrkiä ratkaisemaan työpaikalla. Syyllisen tai syyn etsimisestä ei ole kenellekään vastaavaa hyötyä. Ennen kaikkea tulisi keskittyä ratkaisujen etsimiseen!

Jos kiusaamista ilmenee työyhteisössä, on välinpitämättömyys pahinta, mihin työyhteisön jäsenet voivat sortua. Asian vähättelemisen ja hautaamisen ovat huonoja, mutta valitettavan usein käytettyjä keinoja ongelman ratkaisemiseksi. Jos sinä näet työkaverisi olevan henkisen väkivallan kohteena, uskalla puuttua asiaan! Sinä voit omalla käyttäytymiselläsi ja teoillasi viestittää, että et hyväksy kiusaamista. Kiusatulle itselleen on tärkeää, että hän ei jää asiansa kanssa yksin, vaan etsii ajoissa tukea. Apua löytyy niin työterveyshuollosta kuin työsuojeluvaltuutetuilta.

Terveen työyhteisön merkki on, että se pystyy sekä näkemään että tunnistamaan ongelmat ja haluaa yhdessä ratkaista ne. Positiiviseen lopputulokseen pääseminen on luonnollisesti kaikkien etu. Ratkaisumalleja on varmasti yhtä monta, kuin on tapauksia-kin. Yleispätevää reseptiä, joka sopisi joka tilanteeseen, ei ole. Avoin ja rakentava keskustelu, jossa kaikki osapuolet ovat läsnä, on varmasti hyvä tapa lähteä purkamaan tilannetta.

Lopuksi toivotan lehden lukijoille aurinkoisia ja kauniita kesäpäiviä! Nauttikaa kesäoiden valoisuudesta ja vehreästä luonnosta!

ALUPSEERI- KOULUN KURSSI 22

Aliupseerikoulun henkilökunta

VÄAPELI
Yliluutnantti Hannu Sivonen

KOULUNJOHTAJA
Majuri Ahti Korhonen

VARAJOHTAJA
Kapteeni Hannu Palkovuori

KIVÄÄRILINJA

YLILUUTNANTTI
Ero Lempinen

YLILUUTNANTTI
Pertti Kettunen

MOOTTORILINJA

YLIKERSANTTI
Aki Miettinen

LUUTNANTTI
Jouni Suomalainen

SOTILASPOLIISILINJA

YLILUUTNANTTI
Jeri Kerkkonen

TULIASEMALINJA

LUUTNANTTI
Ville Keinänen

YLIKERSANTTI
Ari Hartikainen

TULENJOHTOLINJA

LUUTNANTTI
Markku Kanko

PANSSARITORJUNTALINJA

LUUTNANTTI
Jari Lappalainen

TIEDUSTELULINJA

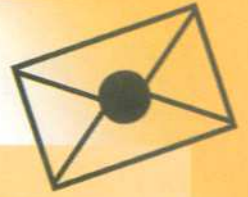

LUUTNANTTI
Hannu Torvinen

YLIKERSANTTI
Juha Lappi

Koulun johtajan tervehdys

KURSSIN 22 OPPILAAT, VALMISTUVAT RYHMÄNJOHTAJAT!

Teidän kurssinne oli sikäli historiallinen, että joukossanne oli pääosa tammikuussa vapaaehtoiseen asepalvelukseen astuneista naisista, joita oli tullut alokkaiksi ensimmäistä kertaa prikaatiimme.

16 viikon kurssiin sisältyi koulutushaaran mukaisesti hieman vaihdellen yhteensä 45-52 maastovuorokautta. Käytännön kokemusta tuli siis jo peruskoulutukseenne aikana runsaasti.

Te tiedätte saaneenne kurssin aikana perusteet johtaa ja kouluttaa ikiomaa joukkoanne yksikössä. Harjaantuminen kasvattajana, kouluttajana ja johtajana tapahtuu seuraavien 6 kk aikana ja jatkuu tietysti vielä kotiuttamisen jälkeisessä elämässä.

Te voitte kokemattomuudestanne huolimatta astua pelottomasti ryhmänne eteen Tunteamattoman sotilaan Koskelan hengessä: "Minä nimittäin olen ollut ennenkin mukana". Toisin sanoen te olet-

te tuleviin koulutettaviinne - alokkaisiin - nähden asiantuntijoita kaikissa palvelusasioissa.

Asennoitukaa tehtäväänne niin vakavasti kuin olisitte kouluttamassa omaa sodan ajan joukkoanne.

Te tulette saamaan johtajakaudellanne entistä enemmän vastuuta, joka velvoittaa mm:

- * tunnollisen tehtävien hoitamiseen
 - * alaisista huolehtimiseen - useimmiten ennen itseänne ja
 - * joukkonne käyttöön annetusta välineistöstä huolehtimiseen
- Suhtautumisessa ja asennoitumisessa alaisiin teidän tulee muistaa, että:
- alaisetkin ajattelevat
 - olette esimerkkinä
 - olette tekemisissä erilaisten yksilöiden kanssa
 - välitätte alaisistanne ihan oikeasti eli olette rehellisiä kaikessa tekemisissänne

Ryhmän ja partion johtajat ovat tärkein osa johtamisorganisaatiota tehtävien toteuttamisessa ja hengen luomisessa.

Kun jaksatte kehittää itseänne ihmisenä, kehitytte myös johtajana.

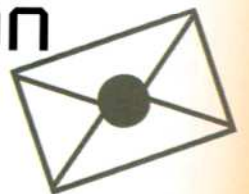
Oikeuksiinne kuuluu saada

- tukea tehtäviin valmistautumisessa ja tehtäviä hoitaessanne
- vain sellaista palautetta, joka kehittää teitä johtajana ja ihmisenä

Onnittelen teitä kurssin suorittamisen johdosta. Toivon teille menestystä tehtävissänne alkavalla johtajakaudella. Kiitän kouluttajia ja apukouluttajia sekä kaikkia AuK:n sidosryhmiä kurssin 22 hyväksi tehdystä työstä.

AuK:n johtaja
Majuri Ahti Korhonen

Oppilaskunnan puheenjohtajan tervehdys

AUK 22:n ensimmäisen aamun valjetessa kerääntyä Aliupseerikoulun eteen joukko 1/00 saapumiserän parhaimmista. Mielialat olivat vaihtelevia, sillä emmehan oikein tienneet, mikä meitä odottaisi. Linjojen kouluttajat toivottivat meidät tervetulleiksi Aliupseerikouluun. He kaikki painottivat koulun johtajan ohella, että Aliupseerikoulu nimensä mukaisesti on koulu. "Kouluko muka!" mietin varmasti muiden oppilaiksi tulehden ohella. Ajattelin, että armeija on armeija, vaikka voissa paistaisi.

Näin kaksi kuukautta myöhemmin huomaa ilokseni olleeni väärässä. En tiedä, minkälaisia AuK:n aikaisemmat

kurssit ovat olleet. Mutta minusta tuntuu, että opetusmenetelmissä ja tavoitteissa on menty iso harppaus eteenpäin. Aliupseerikoulu on tosiaankin enemmän koulu, joka ei pelkästään tee meistä hyviä taistelijoita. Se tekee meistä oppilaista myös parempia ihmistuntijoita ja johtajia, jotka ovat sosiaalisia ja oikeastaan enemmän opettajia kuin johtajia.

Useat luennot niin sotilas- kuin siviilijohtamisesta sekä CASE-harjoitukset ovat antaneet meille kuvan siitä, mitä nykypäivän ryhmänjohtajalta vaaditaan. Tänä päivänä ei yksin riitä, että osaa vain huutaa ja käskyttää, vaan ryhmänjohtajan pitää olla alokkaan tai jääkärin tuki numero yksi. Ryhmänjohta-

jan pitää ajatella aina ensimmäisenä alaisiaan, sitten vasta itseään.

Erot sotilasjohtamisen ja siviilijohtamisen välillä ovat pienentyneet tai kokonaan hävinneet. Siksi sotilaskoulutuksesta on entistä enemmän hyötyä jokaisen omassa siviiliammattissa. Armeija on tietenkin vielä armeija, mutta eteenpäin on menty ja armeijatyöhön on tullut lisää järkeä.

Lopuksi haluan vielä kiittää AUK:n kurssi 22:n tukijoita, koulun henkilökuntaa ja apukouluttajia. Kiitos ja hyvää kesää kaikille.

Kirjoittanut:
Oppilaskunnan pj. oppilas
Jaakko Tohkanen

Spol - gonabeachin kennel

Lukiessasi tätä tekstiä pyyhi räkä naamaltasi, ota hattu päästäsi ja tee kunnia, sillä tämä on karua kertomaa linjasta, joka on kovempi kuin kivääri, raskaampi kuin kranaatinheitin ja ylpeämpi kuin esikunta- ja huoltokomppania. Nähkääs rakkaat ystävät, me olemme sotilaspoliiseja, ja meillä on valta teidänkin lomille lähtöön ja etenkin sieltä takaisin hakemiseen. Jos ette vielä ymmärrä, mistä tässä on kyse, potkikaa itseänne persauksille ja tavatkaa tämä kappale uudestaan, ennen kuin jatkatte. Mikäli olet kiväärimies, tämä edellä mainittu toimenpide on hyvinkin todennäköinen, ja spaden on turha vai-vautua.

Supermies-koulutuksemme alkoi tiukalla valintakokeella, johon osallistui noin 50 mainetta ja kunnia janoavaa morttia. Mikäli koe osoitti, että älykkyysosamäärä on alle 150 eikä kunto riitä rettelöivien tykkimiesten taltuttamiseen, sai tyytyä kivääri- tai panssarintorjuntamiehen tehtäviin. Oltuamme pari viikkoa miehistökurssilla me, prikaatin eliitti, pakkasimme tavaram-

me ja siirryimme aamujen taloon (AuK).

Aliupseerikoulun ensimmäinen päivä ei ollut kovinkaan hurrattava, sillä saimme kiväärimiehen tai paremminkin jantterin tunnukset. Nurmiporan tehtävistä jäi kauhea muisto. Käsistä alkoi muodostua lapiot, ja silmissä näkyi loputtomiin kaivamatonta lunta. Kiväärilinjan kolmannella joukkueella on kovempi maine kuin Raatteen tiellä, koska meidät sotilaspoliisit oli sijoitettu siihen. Muistuuapa mieleeni eräs taisteluharjoitus Jaamankankaalla, jossa joukkueemme oli ryhmittynyt puolustukseen. Vihulaisena toimivat Ontolan pojat, mutta nähtävästi he eivät uskaltaneet hyökätä kimppuumme, koska hälytyksiä ei vain kuulunut. Toisen näytön antoi ryhmän hyökkäysmunta, jossa spol-ryhmä kunnostautui ampumalla täydet pisteet muiden jäädessä kauas ruudin katkuun. Joka tapauksessa AuK 1 oli aivan KAUHEAA.

Mutta sitten alkoi aurinkokin paistaa meidän varusmiesurallamme. AuK 2 alkoi, saimme riisua jantterille ominaiset tunnukset ja aloimme kantaa lain-

miekkaa. Tämä antoi niin paljon voimaa, että sillä lentäisi Uazilla kuuhun. Koulutuksemme on ollut monipuolista. Pystymme taistelemaan pelkin kynsin ja hampain pelottavia kirkiisejä vastaan, tunnemme Uazin salat ja suorituskyvyt (yllättyisitte, jos tietäisitte mihin se pirulainen pystyy). Osaamme käyttää komposiitti-kypärää, ja mikä tärkeintä, kaikki on meille helppoa kuin lapsen teko. Paljon on vielä opitavaa, mutta mielenkiintoa siihen meillä riittää...

Koulutuksemme korkeasta tasosta vastaavat yliluutnantti Jeri Kerkkonen ja alikersantti Kinnunen. On ollut erittäin mielekästä opiskella heidän johdolla, ja suuri kiitos siitä heille. Uskoisin, että jos kaikki kouluttajat olisivat kuin he, sivarit olisivat unohdettu käsite. En tiedä, alkaisivatko naiset vaatia itselleen pakollista asevelvollisuutta. Voin vain onnitella tulevia sotilaspoliisi-opilaita, koska he ovat syntyneet onnellisten tykistökeskitysten alla.

Tämän kertomuksen luettuanne luisi jo teidänkin tajuavan, ketä pitää kumartaa. Me tarkkailemme teitä!

PLUSSA
kesport
ERÄJUSSI JUUKA (013) 472 300

KARJALAINEN
Joensuu

AUKTORISOITU TILITOIMISTO
TIETOKATE
Siltakatu 18 (4. krs)
80100 JOENSUU
Puh. (013) 255 655, Faksi (013) 255 6565
www.tietokate.fi
Sähköposti: tilitoimisto@tietokate.fi

MUSTA PÖRSSI
Raatekankaantie 1 p. 125 222
Kauppakatu 18 p. 225 366

SOTILASPOLIISILINJA

Vas. ylh. : Pakarinen AO, Väistö OPA, Toivanen JK, Hämäläinen MO, Hälinen TK, Kontkanen TA, Puustinen PPA.
 Vas. alh. : Hakala JS, Hynynen VT, Huurinainen ST, Korkalainen AJ, Försti KH, Toivanen MA, Nikkarinen AI.

Försti KH: Kanhaukka nro1 - unenlahjoilla siunattu lappalainen kestämmummo.	Hämäläinen MO: Esa Nahka, itse viilipytty.	Nikkarinen AI: Niska Nikke, jumalan lahja Suomen naisille.
Hakala JS: Tahtimarssin taitajaisiis syöksyen eteenpäin!	Kontkanen TA: Massen paras kaveri.	Toivanen JK: Toivaset rules.
Huurinainen ST: Nukkumatti- joo oon mie "messissä".	Korkalainen AJ: Tero Nuppi, korkey ja elämä voitaa.	Toivanen MA: Kanhaukka nro2 - aikainen lintu madon "nabbaa".
Hynynen VT: Isä aurinkoinen.	Pakarinen AO: Euroopan paras kipinä mies.	Väistö OPA: Roger Moore, "Vanha" salainen agentti.
Hälinen TK: Junnu Hälinen, Kuopion lahja Suomen armeijalle.	Puustinen PPA: Kissa, jonka kynnet kaipaavat teroitusta.	Kirjoittanut: Opp Nikkarinen AI

Kiväärilinja

Ensimmäiset päivät aliupseerikoulussa kului toisiimme tutustumiseen ja mielettömän varustekasan purkamiseen. Oli Mikkoa, Mattia, Mutikaista ja Vitikaista. Tutustuminen oli sinänsä helppoa, koska melkein koko tupa koostui lähtöyksikön miehistä. Voisi sanoa, että ensimmäinen kohtaamamme vihollinen aliupseerikoulussa oli nimeltään kaappijärjestys. Tavaroita kun ei millään meinannut saada samoille paikoille koko tuvan kanssa. Jos Vitikainen laittoi kenttäpaidan päällimmäiseksi, laittoi viereinen Mutikainenkin, mutta soolouralle lähtenyt Mikkomatti olikin jo päättänyt

laittaa kenttäpaidat alimmaiseksi. Tämän jälkeen alkoi tietysti kiivasluonteinen taistelu miksi, miten ja millä tavalla tavarat pitäisi laittaa. Onneksi rajua ja verinen taistelu järjestyksestä saatiin päätökseen ensimmäiselle kaappitarkastukselle.

Leirit lämmittävät kiväärimiehen mieltä, mutta ei itse miestä (varsinkaan talvisaikaan). Leireillä saimme ja saamme jonkinlaisen kuvan kiväärilinjan "leipälajista" eli hyökkäyksestä ja puolustuksesta. Kuin testosteroniruiskeen saaneet raivohärät hyökkäämme vihollisen kimppuun RK:t rätisten, panssarivaunut tuhoten ja helikopterit tiput-taen. Jo meidän vastahyökkäyksemme

haistaminen viime Jaamankankaan leirillä aiheutti niin paljon pelkoa ja paniikkia vihollisessa, että varmistetusti keltamerkkistä perääntyvää taistelijaa ei näkynyt. Muutoin heistä oli pientä harmia, kuten pikkuriikkiset sabotaasit, heidän huomaamisensa tai kuulemisensa (yleensä puskia ja tuulta).

Kiväärilinjalla koulutus on kovaa ja hyvää, siihen syyllisiä ovat erittäin pätevät ja leipälajinsa osaavat kouluttajat. Uskon, että heidän opastuksellaan ja kiväärilinjan oppilaitten aktiivisella osallistumisella kurssin lopussa olemme niin rohkeita, esimerkillisiä, valmiita ryhmänjohtajia, kuin aliupseerikoulun ovista voi ulos tulla.

KIVÄÄRILINJA

Vas. ylh. : Hartikainen KPJ, Nuutinen TT, Kämppi VA, Varis JM, Hirvonen MA, Ruhanen ME, Savolainen JA, Kinnunen TE, Huuskonen TJ, Nevalainen JP, Hakkarainen AP, Korhonen MK, Lahti JJ, Asikainen JT, Rantola TVT, Alsio RI, Ratilainen PJM, Strand JJ.

Vas. alh. : Salminen MO, Toivanen KP, Rummukainen AP, Ventola KT, Hahtala VM, Partanen VEP, Palhomaa JT, Ollila TA.
Puuttuu: Pihlapuro OP.

Asikainen JT:
Mehtä possu (kjuh, kjeh)

Huuskonen TJ:
Mistä tää jätkä on tullu?

Pihlapuro OP:
Levyttää sängyn alla, aina jv:llä

Rantola TVT:
Rääkkylän toivo (valitettavasti)

Toivanen KP:
Tietää missä poika on
keskiviikkona

Varis JM:
Apinaradan ammattilainen

Ruhanen ME:
"Mikä on Sotinpuro...mikä se
on?"

Lahti JJ:
"Nukuttaa, paskattaa ja muuten
vaan v.tuttaa"

Kämppi VA:
Miten paljon ihminen voi
syödä?

Strand JJ:
"Syödään Dukesia rakkauden
ja toveruuden hengessä"

Alsio RI:
Taistelija jolla on Mezzerkauzer-
fausternatterkifferpotterfetter-
puukko

Ollila TO:
"Oli miten oli, mutta näin on."

Savolainen:
"Lähetäänkö Ollila johtajuustu-
pakalle?"

Ventola KT:
"Huononasiallista, pitäis sotia
niinku Keltit!"

Rummukainen AP:
Pierevä veikkaaja

Hahtala VM:
"Hei come on, lisää pateja ja
savuja", Varkauden Puff Daddy

Nevalainen JP:
"Mitä, en minä kuorsaa ikinä"

Partanen VEP:
"Pärjäisinköhän minä tenava-
tähdessä? Laulaisin humalassa
ja kiroilisin Seppo
Hoville." Taistelee aamukam-
paansa vastaan

Hakkarainen AP:
Lomien polttaja, Juankosken
hirmu

Hartikainen KPJ:
Mies joka ei jaksu mitään

Salminen MO:
Kuinka cool mies voi olla?

Kinnunen TE:
"Jäkittäjä-patsas menee
vuoden huonoimmalle muusi-
kolle"

Ratilainen PJM:
Ladies loves Faabio!

Korhonen MHK:
"Ei v.tussa, meitsi on jo
vartiossa"

Hirvonen MA:
Aina valmiusvuorossa

Palhomaa JP:
40 litraa vettä sammuttaa
teltan kuin teltan

Nuutinen TT:
On sillä varmasti hyvä sydän

Moottorilinja

Tätä juttua kirjoitettaessa on AuK 2 ollut käynnissä jo parisen viikkoa. Olo on helpottunut, sillä tuskin kukaan meistä kahdeksasta taistelijasta osasi kuvitella, mitä kaikkea AuK 1 pitää sisällään. AuK:uun lähdettiin hyvän peruskoulutuksen pohjalta, joten jo läpi AuK 1:n erottuivat moottorilinjan oppilaat joukosta edukseen.

Viisi taistelijaa yhdessä ryhmässä. Päivä ja ilta kaivettu ryömintähautoja, poteroita ja telttapaikkaa, ja kipinäkin tulisi tietysti hoitaa. Noin tunti yössä

unta veti mieliin ajatukset linjakoh-
taisesta koulutuksesta. Kiväärilinjan
mukana suoritettut leirit ja harjoituk-
set, runsaan liikunnan ja tetsaami-
sen kera, iskostivat takaraivoihimme
taistelijan luonteen ja olemuksen.

Oikealla asenteella, kannustami-
sella ja välillä terveen kritiikin siivit-
tämänä oli AuK 1 ohi (sitä nopeam-
min mitä nopeammin!!). Kasa oppi-
kirjoja on syrjäyttänyt tst-vyön ja
RK:n, toistaiseksi. Nyt on jo hyvässä
vauhdissa armoton opiskelu kaikesta,
mikä liittyy kuljetusjoukkueiden

kalustoon ja toimintaan. Ajokorttien
ajaminen tulee tekemään käsittelyken-
tän ja Kiltaluokan meille erittäin tu-
tuiksi. Tiivis ja hyvähenkinen kahdek-
san taistelijan eliittiryhmä huokaisi
helpotuksesta ehkä liian aikaisin.

Linjakohtainen koulutus ja kasvami-
nen luotettaviksi ryhmänjohtajiksi ei
tule kuitenkaan olemaan joukollemme
mikään este, ei edes hidaste. Puolustus-
voimille välttämättömät kuljetusjou-
kot tulevat saamaan riveihinsä kahdek-
san hyvinkoulutettua ja motivoitunutta
ryhmänjohtajaa.

MOOTTORILINJA

Vas. : Heiskanen HK, Laitinen OPJ, Duus SJ, Huttunen MVP, Karjalainen OT, Duus MT, Saarelainen MA, Tikkanen AEA.

Karjalainen O-T:
Suhteita puolustusvoimien
ylimmässä johdossa asti.

Duus SJ:
Verraton oppilasjohtaja. Se
pienempi Duus.

Tikkanen AEA:
Kasarmieläjä.

Laitinen O-PJ:
Tuotanoinniin linjan "Mietaa".

Duus MT:
Isompi ja härömpi Duus.

Heiskanen HK:
Äänen käyttö sallittua, jopa
suotavaa.

Huttunen MVP:
RUK valinta! "Kirvesniemi".

Saarelainen MA:
Enemmän sanoja vähemmän
tekoja!?

PARTURI-KAMPAAMO
Malli Tukka
KOSKIKATU 13 * 80100 JOENSUU
Puh. (013) 221 280

LÄHIKAUPPA
KOTIHARJU
UIMAHARJU PUH 771208
AVOINNA MA - PE 7-20, LA 7-18, KESÄSUNNUNTAISIN 12-18

KESÄTUNTURI
LAPPONIA HOUSE OY

Niinivaaran VARAOSA
Osaa se
IMPILAHDENKATU 6 JOENSUU
PUH. 013-313 922

PALVELEVA
KOPIO-
MYYMÄLÄ
Kummunkatu 11, 83500 Outokumpu, p. 013 555 153, fax 013 550 006

Viestin
Palvelu
PUHELIN-
MYYMÄLÄ

OUTOKUMMUN KAUPUNKI
Kehittyvä teollisuus- ja matkailukaupunki
PL 47, 83501 OUTOKUMPU
Puh. (013) 5591, fax (013) 559 230

UIMAHARJUN
OSUUSPANKKI

LEIPOMO
HÖTTI
KARTTULA
☎ 017-3831284, fax 017-3831750

Kontio-Kuljetus
Puh. 0400 678 153, 0500 273 012

PPG
Puhdistusaineita
AUTOVÄRI
K. HIRVONEN OY
YLÄMYLLY, PUH. (013) 222 222

MAAILMAN JOHTAVA
AUTOMAALIEN VALMISTAJA

PST-Parhaat Suomen Turvaajina

Tämän vuosituhannen ensimmäisille varusmiehille PKarPr:n Aliupseerikoulussa ei järjestetty omaa PST-linjaa, vaan toiminta kulkee käsi kädessä kiväärilinjan koulutuksen kanssa. Suurimmat erot ovat taisteluvälinevarustuksessa (aseistus) sekä ampumaleirien koulutuksessa. PST-ryhmään kuuluu "vain" kuusi miestä, mikä mahdollistaa todellisen ME-hengen harmonian syntymisen. Kouluttajien korostama ME-henki on tärkeä osa saumatonta toimintaa ratkaisevissa taisteluisa isänmaan puolesta; ilman sitä ryhmä olisi pelkkiä haparoivia yksilöitä, vaikka sen kuuluisi olla tiivis ja tehokas paketti. Nykyinen ryhmä on löytänyt sen saumattomuuden ja iloisuuden toimintaan, ja huumorin kukkia rasittavimmassakin tilanteissa niin taistelulentäällä kuin kasarmielämässäkin.

PST-ryhmän kouluttajana toimii luutnantti Lappalainen, jonka hellässä huomassa on taistelijan hyvä kulkea täydessä taisteluvälinevarustuksessa ja ihailla kaunista Suomen luontoa pit-

källä ja hikiellä marssilla sinne jonnekin...

Kasarmilla askeliamme ohjaavat kauriit ja rohkeat alikersantit, kersantit ja upseerikokelaat, joiden ystävälliset sanat kaikuivat mielessämme vielä eläkeiässäkin! Juuri he ovat saaneet muokattua meistä raudanlujia suomalaisia miehiä, jotka kavahtavat vain omia esimiehiään suuresta kunnioituksesta heitä ja heidän käskyjään kohtaan. Nöyrästi ja valittamatta tottelemme kaikkia vihollisen lyömiseen tarkoitettuja komentoja, vaikka epäily välillä (todella harvoin, tosin!) nouseekin mieleemme...

Mutta keitä ovat ne kuuluisat kuusi miestä, joiden gloriaa ylistetään kaikissa varuskunnissa halki Suomen? Jokainen on syntynyt vuonna -80, eli ehdotonta kultaista vuosikertaa! Ja kultaa on PST-sydänkin, joka sykkii elinvoimaa saadaksesen palvella lyhyen 362 aamun ajan rakasta synnyinmaatamme.

Kaikki ovat huumorintajuisia kaveriteita, jotka iloisina kantavat selässään raskasta kertasinkoa (Apilas) halki jylhien korpimetsien ja upottavien soi-

den, tuplagineksen ollessa päällä, eikä lomista ole tietoaakaan. PST:lle sielunsa ja elämänsä antanut ei voi käsittää, kuinka jotkut voivat kaivata siviilielämää ja siinä sivussa omia rakkaitaan. Ei sotia rakkautta ja ikävällä voiteta, tuumattiin leirillä ihanaisella Jaaman-kankaalla ollessamme, maatessamme mässä lumipoterossa... Vaikka ryhmä onkin saumaton paketti, se koostuu henkeäsalpaavista yksilöistä, joiden taistelutahto on aina maksimissaan. Tästä on mainio esimerkki aamuyön tunneilla tulleesta hälytyksestä, johon säntäsimme melkein valon nopeutta: "Hälytys!" Tähän tuumattiin lämpimän makuupussin pohjalta: "Mitä #####? Ei siellä mitään hälyä ole, menehän uudestaan katsomaan!" Ja uni jatkui aamuun asti ilman vartiomiehen häirintää.

Näin loppuun on hyvä kertoa elämää suurempia faktoja meistä kuudesta, joita ilman Suomen puolustus olisi paljon köyhempi.

Kuusi miestä, joiden tavat PST-alikersanteina uudet alokkaat varmasti oppivat tuntemaan, ovat:

V Rantakylän
VARAOSA
Jukolankatu 19. JOENSUU
Puh. 013 - 825 252

 **SIILINJÄRVEN
OSUUSPANKKI**
Pääkonttori p. 2644200 Kuopio p. 2644290 Toivala-Vuorela p.2644290
www.siilinjarvenop.fi

 **VOLVO - RENAULT
AVAIN VAUNU OY**
• JOENSUU • KUOPIO • IISALMI
PANKKOSKENTIE 6, 80130 JOENSUU PUJ 013-1632100

SPAR
market
Reilu Ruokakauppias
UIMAHARJU Avoinna 9-18
Kauppias Asko Kuivalainen la 9-15

PANSSARINTORJUNTALINJA

Vas. : Räsänen JJ, Mikkola KI, Ojala TMT, Pitkänen KPA, Ruuskanen JJ, Leskinen TM.

Kari "good morning Vietnam" Pitkänen:
Mies, josta leireillä loihditaan se turvallinen ryhmänjohtaja, vaikka tämä käskeekin ihmisiä tekemään kaiken keskenään häntä häiritsemättä. Tämä Varpaisjärveläinen PST-TPS-fani ei vähistä hätkähdä. Nimi tulee Karin iloisesta tervehdyksestä vastaantulijoille.

Kimmo "joo kyllä mä lopetan tän nuuskan käytön" Mikkola:
Tämän miehen taisteluvarustukseen kuuluu purkillinen Ettania ja nuuskatykki. Herra Siilinjärveltä toi ryhmälle taisteludokumentteja, joihin mielenkiinto vetää yölläkin. Ainoa kihloissa oleva PST-mies.

Tuomo "olin taas putkessa neljä päivää" Leskinen:
Porukan lyhin, muttei varmasti hiljaisin jäppinen, joka osaa drinkkien nimiä enemmän kuin sivistysnanakirja tuntee sanoja. Suloinen maskotti Juankoskelta.

Janne "mä oon nukkumatin paras kaveri" Räsänen:
Tälle misterille tulee paha elämä, jos ei saa halia uninalleen EU-direktiivien mukaisesti joka yö. Kotoisin myös Juankoskelta, tietää Juicesta kaiken ja laulaa kaikkea mahdollista.

Joni "Casanova of Finland" Ruuskanen:
Joukon tosi taistelija Suomenjoelta. Tosin raskas työ vaatii raskaat hovit, ja viikonloput menevätkin tyyliin "menin perjantaina baariin, heräsin sunnuntaina linja-autosta". Tämä mies kerää kokoelmiinsa uusia fritsuja, ja aina eri naiselta.

Toni "tuli taas kallis viikonloppu" Ojala:
Osaa valittaa kaikesta mahdollisesta. Suosituin sana löytyy naisen anatomian kirjasta, ja mieliteko ajaakin hölmöilemään lomilla vähän turhankin usein. Ainainen aamujen laskija.

Tässä onkin nykyinen PST-ryhmä pähkinänkuoressa, maagisia ihmisiä ja hämmästyttävää toimintaa suurissa korpimetsissä tuntemattomien susirajojen takana. Legendaarisen PST:n tarinaa kerrotaan kaikilla leiritulilla halki tulevaisuuden, unohtamatta koskaan heidän sankaritekojaan...

Tiedustelulinja

Helmikuun 25. päivä se siten alkoi, aliupseerikoulu meillä sinne valituilla. Muutimme Sissikomppaniasta AuK:n tiloihin, eikä kenelläkään ollut juurikaan tietoa tulevista tapahtumista. Ensimmäinen päivä sujui muuton merkeissä sekä monella tutustumisessa uusiin tupakaverieihin. Tästä päivästä lähtien jokainen tiesi kuuluvansa koulun parhaisiin. Meidän ei annettu unohtaa sitä tosiasiaa, että tiedustelulinjalla ololle asetetaan korkeita vaatimuksia tulosten suhteen. Alussa linjamme kouluttaja, luutnantti H Torvinen, kertoi tiedustelijoiden toiminnasta oppitunneilla. Opimme esimerkiksi, että suuri osa meille opetettavasta toiminnasta on niisanotusti EeTeeÄssää, eli Ei Tietoa Sivullisille. Suurin osa meistä oli varmasti tuuliajolla uuden informaation tulvassa.

Käytännön toimintaan emme kuitenkaan päässeet tutustumaan aivan kurssin alussa, koska koulu keskittyi yhtenäistämään linjojen koulutustiedot ja -taidot. Kuitenkin lopulta pääsimme keskittymään siihen, minkä takia olimme AuK:uun tulleet, eli tiedusteluun. Aloimme opetella panssarivaunujen ja muun olennaisen kaluston tunnistamista kuvien perusteella sekä saimme ensimmäisen kontaktin tiedusteluryhmän liikkumiseen ja sen johtamiseen. Helpolta tuntuvat käskyt muuttuvat yhtäkkiä käsittämättömiksi, kun astuu oman linjan eteen ja yrittää johtaa sitä harjoituksessa. Onneksi luutnantti Torvinen osoittautuu kärsivälliseksi näissä alun toilailuissa.

Varsinaisesti tiedustelemaan pääsimme ensimmäisillä leireillä. Omalla vuorollaan jokainen taistelijapari pääsi koettamaan onneaan kiväärilinjan puolustusasemia vastaan. Tulokset osoit-

tautuivat kohtuullisen hyviksi heti alussa, ja sen jälkeen on kehitystakin tapahtunut. Tutuksi ovat tulleet myös karttaluonnosten piirto, tähytysasemien perustaminen ja ylläpito, hyökkäyksen ja puolustuksen tiedustelut sekä sukset, rinkka ja trangia. Suunnistusta, maastoharjoituksia ja metsäoita tiedustelulinjalla on kiitettävästi, jopa selvästi muita linjoja enemmän. Kaikenkaikkiaan tulokset ovat luultavasti tyydyttäneet luutnantti Torvista, joka ampumaleirillä ensimmäisten ammuntojen jälkeen kommentoikin toiminnan olleen kuin aidoilla metsän eläimillä.

Tiedustelu on yksi armeijan monipuolisimmista ja arvostetuimmista koulutushaaroista, perustuuhan Suomen puolustus siihen tietoon, mitä tiedustelijat etulinjan takaa välittävät. Siksi tiedustelijoilta vaaditaan paljon!

LIPERIN OSUUSPANKKI

Kivelä
Maalaistalo Kiihtelysvaaran upeissa vaaramaisemissa. Rauhaa ja vapautta.
Rakkaudella Kivelässä merkkipäivät, häät, sukujuhlat, leirit, kurssit, kokoukset ym.
Puh. 013 - 711 699 Fax. 013 - 711 691

MTP HYDRAULIIKKA OY
Aspitie 13, 80100 JOENSUU PUH. 013-897 851 FAX 897 853

TULE! -RENTOUDU-VIRKISTY-
FYSIKAALINEN HOITOLAITOS
Mustonen Oy
KAUPPAKATU 26 A, 2. KRS JOENSUU, PUH. (013) 126444
KIRKKOKATU 11, 80100 JOENSUU, PUH. (013) 259 2204

KONEURAKOINTI MANTSIEN OY
MANTSIEN YHTIÖT
Teollisuustie 3, 81280 Uimaharju

VARAOSALIKE
AUTOPARTNER SYSTEM **JOENSUUN DIESELHUOLTO OY**
Aspitie 15, puh. 013 897 900. Palvelemme: ma-pe 8-17
MYÖS ASENNUSPALVELU!

TIEDUSTELULINJA

Vas. ylh. : Wallenius SMO, Salmela YS, Kauhanen JPP, Karhapää MK, Karhunen JP, Kinnunen JP.
 Vas. alh. : Honkanen JM, Niemilä MHO, Pietarinen VMT, Hämäläinen VP, Leikas TA. Kuvasta puuttuu Hämäläinen PM.

Honkanen JM:
 Hyvä jätkä, paitsi ei ryhmän-
 johtajana!

Karhunen JP:
 Kolme ja puoli vuotta, eikä
 suotta!!!

Niemilä MHO:
 "Noo...Se kasvattaa luonnetta..."

Hämäläinen PM:
 Jälki RUK, kersantti, MPO, YP,
 PK, mitäs vielä...

Kauhanen JPP:
 T-1000, "Ja minähän en periksi
 anna!"

"söör" Pietarinen VMT:
 "Totuushan on tämä..."

Hämäläinen VP:
 Juankoski Here I Come...

Kinnunen JP:
 Boxereissa puoli omaisuutta.

Salmela YS:
 "No ei se haittaa..."

Karhapää MK:
 Susirajan Kuningas

Leikas TA:
 "Mitä?! HÄH?! Joo, joo!!"

Wallenius SMO:
 Teuvo, maanteiden kauhu!!!

Tulenjohtolinja

Ja niinpä saimme tietää pääsevämme kuninkaalliseen tulenjohtoon. Aluksi kaikki olivat hiukan hämmentyneitä, koska tietoa tulenjohton koulutuksesta oli annettu varsin vähän. Vähitellen tehtävät alkoivat kuitenkin selkiytyä, ja viimeistään Lappeenrannan tulenjohtosimulaattorileirillä kaikki tiesivät, mitä tehtäviä tulenjohto tuo tullessaan. Leiri oli tiivistetty aikaisemmista vuosista poiketen kolmeen päivään, minkä takia päivät simulaattoris-

sa olivat pitkiä. Uutta tietoa tuli kuitenkin niin paljon, että aika meni nopeasti, ja mielenkiintoisia tehtäviä riitti.

Koulutus tulenjohtolinjalla on enimmäkseen teoriapainotteista. Luokkahuone tulee tutuksi ja erilaiset yhtälöt (Nek+Nak=Kok) alkavat painua muistiin. Toki maastossakin ehditään olla riittävästi. Käytännön maastoharjoituksissa ylivoimaisesti "toivotuimpia" ovat puhelin- ja radiomiehen tehtävät. Radio selässä metsässä juostessaan radiomies kyllä oppii tuntemaan,

millaista on, kun hartioita painaa ja selkää särkee. Sisällöltään leirit ovat mielenkiintoisia, koska tulenjohtajalle annetaan metsässä monipuolinen koulutus. Tulenjohto on hyvä linja, joka on vähemmän fyysinen, mutta vastaavasti psyykkisesti rasittavampi. Siksi suosittelenkin tulenjohtoa niille, jotka haluavat käyttää enemmän päätään ja joita ei häiritse luokassa opiskelu sillä aikaa, kun muut opettelevat linjakohtaisia asioitaan ulkona räntäsateessa.

TULENJOHTOLINJA

Vas. ylh. : Hollmen KA, Kaltiainen SM, Partinen MO, Pylkkönen PJT, Seppänen SJ, Liukkonen JM, Pulkkanen MP.
Vas. alh. : Nuutinen JS, Saastamoinen AJ, Koljonen JE, Hämäläinen AJ, Pitkänen AJ, Suvanto AIE, Kuivalainen PT.

AUKOKURSSIKASU

Kalle "Dählie" Hollmen:
"Ei eksytty, ei varmaan eksytty!"

Jyrki "Jyrtsi" Liukkonen:
Sympaattinen ja reilu. Joka
äidin unelmavävy

Mikko "Pulu" Pulkkanen:
"Ei tänne armeijaan lukemaan oo
tultu." Sluiba no.1

Aki "Hämpä" Härmäläinen:
Lomat kuluvat rärän metsästyksessä -"sain"

Aki "Kukkakeppi" Suvanto:
"Tuli mulla kait taas joku
maailmanmestaruus.."

Petri "Korppi" Pylkkönen:
"Kyllä tämä aina kotiolut voittaa!"

Simo "Gigolo" Kaltiainen:
Soita: 050-696969

Jarno "Nuudeli" Nuutinen:
"Kissaa mä metsästä, kiss kiss!"

Saku "Sibelius" Seppänen: -
"Perrrr... En piässy Rukkiin!"

Jani "Jekku" Koljonen:
"Käkkäri ja näkkäri, niillä tulee
toimeen!"

Marko "Birdy" Partinen:
"Minähän siivosin just viime
viikolla!"

Antti "Heinäankorsi"
Saastamoinen:
"Hooo-oo ja eikun kaljalle Hooo
Veelle!"

Pauli "Hamppi" Kuivalainen:
TJ:n pahanhajuisin mies

Antti "Ansu" Pitkänen:
"Pusi pusi, rakastan rakastan"

Kirjoittanut: Opp. Partinen MO

TERVON KUNTA

Puh. 017 499 111
Fax 017 3872 240
E-mail: tervon.kunta.tervo.fi

Saneeraus- ja
maalaustyö

Purmonen Oy
Ruskealankatu 6A
80200 JOENSUU

PUH: 013-313485, fax 013-314806
Matkapuh: 0500-185405

UIMAHARJUN AUTOHUOLTO

Autoasemankaari 3
81280 UIMAHARJU
Puh/Fax (013) 771 138
Kmro 334.754, ALV rek.

DAVID Ltd.

TUTKIJANKATU 2, 83500 OUTOKUMPU, FINLAND
PHONE +358-13-555060, FAX +358-13-564735

KONTIOLAHTI GOLF OY
KARELIA GOLF OY

Vaskiportintie
80780 Kontioniemi
puh. (013) 732411
fax. (013) 732472

KUVA-SILI

Kuiluntie 5,
71800 SIILINJÄRVI.
Puh. 4621059

- Valokuvaamo
- Kuvaustarvikkeet
- Kamerateat
- Video-kameroiden myynti

Valmistamme
KUVASI
JOPA TUNNISSA!

PALVELEMME:
MA-PE 9-18,
LA 9-14

Uimaharjun Keskus Oy

Uimaharjun Kenkä Ky
81280 Uimaharju
Puh. (013) 771782

Siilinjärven apteekki

Toritie 4, 71800 Siilinjärvi
puh. 017-462 1044, fax 017-462 1819

Kuninkaallinen tuliasemalinka

Kontiorannan Aliupseerikoulun tuliasemalinkalla aloitti ryhmänjohtajaksi opiskelun 17 ylvästä nuorta miestä. Tästä joukosta siirtyi Reserviupseerikouluun Haminaan kolme taistelijaa, jotka koulutetaan joukkueenjohtajiksi. Tuliasemalinkan kouluttajana toimi luutnantti Keinänen, joka koului meistä esiin parhaat puolemmme ja panosti kaikkensa meidän taitojemme kehittämiseksi.

Ei kai kukaan olisi voinut toivoa pa-

rempaa aparia, kuin alikersantti Tuomaisen kaltainen ylväs, nuori ja jämmäkö mies. Luutnantti Keinäsen käsien mukaan hän koulutti myös itsensä likoon laittaen meistä ylväitä, edelleen nuoria, mutta moninaisia kokemuksia rikkaampia ryhmänjohtajia. Totta kai, meitä jokaista aina toisinaan hieman harmitti kaikki ne "jutskat", mutta kai se sitten kuuluu koulutukseen.

Paljon olimme kuulleet juttua ja legendaa tuliasemalinkan erinomaisuudesta, joten itselläni ei ollut juuri va-

linnan varaa. En ole vielä katunut päätöstäni valita tuliasemalinkaa koulutushaarakseni Aliupseerikoulussa. Enkä kyllä usko, että muutkaan 13 tuliasemalinkalta valmistunutta ryhmänjohtajaa olisivat päivääkään ajatelleet, että miksi juuri tuliase-

Olihan meillä hauskojakin hetkiä, jotka nyt jäävät meidän ylväitten, nuorten ja kokeneiden miesten salaisuudeksi.

Seuraavaksi esittelemme jokaisen uuden ryhmänjohtajan jonkinlaisella fraasilla....

Hartikainen JK:

Toinen laskijoista. Yleni korpiksi AuK 1:n jälkeen ja eräänä päivänä yllätti vaalentuneilla hiuksillaan, aika Scooter tää meidän Janne....

Natri KT:

Varkauden voimaa.....Ei ikinä tyrinyt iltavapailla eikä ainakaan niitten jälkeen.....

Tuovinen JT:

Siilinjärven keisari, käyttää sekä heitintä että tykkiä, aika pätkä kaveri.

Happonen AE:

Toinen laskija, hauska mies "väin" Tuusniemi citysta. Myöskin korpina.

Riipinen JV:

"Johnny Rebound", näin asevelji-en kesken, heh heh...

Turunen MM:

Se nuorempi Turunen, samassa tuvassa on allekirjoittaneen kanssa ollut jopa liiankin pitkään.....?

Heikkinen MI:

Hauska mies Lieksasta, hauskoja tyyppejä nää lieksalaiset....

Räisänen MJT:

Aika härö, mutta särmyyttäkin löytyy.

Turunen TA:

Vanhempi Turunen, sanailussa saattaa joka jannu jäädä toiseksi. "Katujen laki, Tatska Segal", kannattaa varoa....

Karjalainen MJ:

Tulevaisuuden radioääni joka osaa itsepuolustaa, eli harrastaa Taekwondoita. Ilmanko ylenikin korpiksi.....?

Tirkkonen JI:

Neljäs korpraali, toisinaan vähän liiankin hauska mies joka, juttuillaan sekä viehätti että tyrmistytti.

Wickstrand KPM:

Kuka kuka....ai niin. MÄ!! Miekiin ylenin korpraaliksi, syytä en tiedä miksi, kai mä oon sitten niin särmä ja pätkä kundi että....

Miettinen JT:

Kuopion sälli, joka on aika pätkä tuliasemalinkan viestiau.

Tohkanen JM:

Näyttelijä, taiteilija Tohkanen. Lauluääntä löytyy ja oppilaskunnan puheenjohtajana särmää toimintaa....

TULIASEMALINJA

Vas. ylh. : Tuovinen JT, Karjalainen MJ, Tirkkonen JI, Räisänen MJ, Natri KT, Miettinen JT, Riipinen JV.
 Vas. alh. : Tohkanen JM, Turunen TA, Wickstrand KPM, Hartikainen JK, Heikkinen MI, Turunen MM; Happonen AE.

APUKOULUTTAJAT

Vas. ylh. : alik Kinnunen JA, alik Hämäläinen ME, alik Myöhänen PJ, alik Tuomainen JM, upskok Pärnänen MP, upskok Savolainen JJ, upskok Rautiainen TS Vas. alh. : kers Hurskainen KA, kers Nygren HJ, upskok Hyvärinen HJ, alik Kosonen MO, alik Torni JP, kers Martikainen TE Kuvasta puuttuvat: kers Tolvanen TA, alik Allinen JA ja jääk Nuutinen PI

 MERKILLISEN HYVÄ URHEILUVALINEKAUPPA
 Kauppakeskus 29 JOENSUU
 Avoimena MA-PE 9-18 LA 9-14
 Kauppakatu 29, JOENSUU, puh. (013) 610070

BAR * TERASSE * BILLIARD * STAGE

 ma, ti, to 15-02 ke, pe, la 15-03
 kun sotku ei riitä...
 Kauppakatu 26, (013) 224745

Tähti NIINIVAARAN
 OPTIKKO OPTIIKKA OY
 Kirkkokatu 20, Joensuu, puh. (013) 229941

FINN-CUTIS OY
HAAPANIEMENKATU 34 A 1
70110 KUOPIO

Merenkulkulaitos
 Viittatehdas, www.fma.fi

MYYTÄVÄNÄ
 Puutarhakalusto 4 tuolia + pöytä (lehtikuusesta) **2.290,-**
 Jalkarulla (koivu/lehtikuusi) **90,-**
 Koirankoppi (2/1 os.) **2.300,- /1.200,-**
 Huvila-wc (lautarak.) **2.900,-**
JUUAN AVOVANKILAOSASTO
 Pl. 26, Vepsäläentie 2, 03000 Juuka
 Puh. 013 783 7953, fax 013 783 7971

ASELIIKE
 SISÄAMPUMARATA
SAR
 TORIKATU 33, 80100 JOENSUU
 Puh. (013) 229 102, 0500-329 102

Kylmähuolto
M. Pirinen
 Porkkatie 9 F 34 80230 JOENSUU
 (013) 136 752
 0400-278 212

Rakentaja tarjous!
 Tule palvelemaan asiantuntijaliikkeeseen ja tutustu upeaan Nunnu-mallistoon

TUPATARVIKE OY
 Teollisuuskatu 19, JOENSUU
 puh. 013 129 521, Fax 013 127 513

STORAENSO
Stora Enso Packaging Boards
Pankkosken tehtaat
STORAENSO
Parasta palvelua metsälle
 Stora Enso Metsä, Pohjois-Savon alue, puh. 02046 1473

 Joensuun YKKÖSTEN JAKELUT
 LYLKOSKENTIE 10 80130 JOENSUU
 PUH (013) 122 034 FAX (013) 123 021

SAHAUS-, KUIVAUS JA HÖYLÄYSPALVELUT

KUIVAAMO • HALKAISU
HÖYLÄYS • KATKAISU
 JOENSUU Puh. 0400 760 842, 040 550 6525
 Pamilonkatu 22, käynti Puukeskuksen portista
LIPERI Kaatamontie 34, sahaustoiminta

JOKIPAKARI

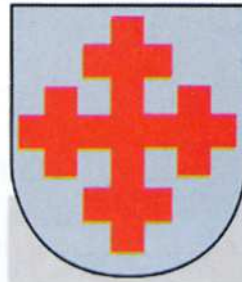
Vaasan & Vaasan Leipomot

Puukeskus Oy
Pamilonkatu 22

Mäntyovet

LIPERIN KUNTA

PL 20, 83101 LIPERI

Puh. 013 686 511

E-mail: liperin.kunta@liperi.fi

Fax 013 651 327

Insinööritoimisto

SRT OY

PL 5800 70111 KUOPIO

Puh. 017-5800433, Fax 017-5800434

**JOENSUUN ALUEELLE SUUNNITTELEMIAMME
JA SUUNNITTELUN ALLA OLEVIA KOHTEITA:**

● CITYMARKET PILKKO

Rakenne- ja elementtisuunnittelu

● CITYMARKET P-TALO JOENSUU

Rakenne - ja elementtisuunnittelu

● JOENSUUN YLIOPISTON HUMANISTISEN TIEDEKUNNAN LAAJENNUS

Rakennesuunnittelu

● JOENSUUN TIEDEPUISTO

Elementtisuunnittelu

● VW- Audi Autotalo laajennus JOENSUU

Rakenne- ja elementtisuunnittelu

Joensuun kaupunki / Animaatiovideo Marjalan asuntomessualueesta 1995

PRIKAATIN KUMMIKUNNAT JA -YKSIKÖT

NURMES

KITEE

RAUTAVAARA

1. JÄÄKÄRIKOMPPANIA

KONTIOLAHTI

JUUANKOSKI

KARJALAN JÄÄKÄRIPATALJOONAN ESIKUNTA

JOENSUU

KUOPIO

PRIKAATIN ESIKUNTA

JUUKA

KESÄLAHTI

VARKAUS

2. JÄÄKÄRIKOMPPANIA

ENDO

LEPPÄVIRTA

NILSIÄ

KRANAATINHEITINKOMPPANIA

POLVIJÄRVI

SIILINJÄRVI

VARPAISJÄRVI

SISSIKOMPPANIA

KIIHTELYSVAARA

RÄÄKKYLÄ

TUUSNIEMI

VEHMERSALMI

ESIKUNTA- JA HUOLTOKOMPPANIA

LIPERI

PYHÄSELKÄ

OULOKUMPU

KAAVI

ALIUPSEERIKOULU